

DOUĂSPREZECE LECȚII DE SPIRITUALITATE PERSONALĂ

KEVIN J TODESCHI

NOTA AUTORULUI

Natura sistemelor noastre de credință personală este descrisă în binecunoscuta poveste a orbilor și a elefantului. Cinci orbi au dat peste un elefant în junglă. Unul s-a lipit de partea laterală a creaturii, altul i-a prins coada, al treilea i-a pipăit trompa, altul i-a apucat urechea, iar al cincilea s-a aplecat peste piciorul lui. Fiecare dintre orbi a luat asupra sa descrierea adevăratei naturi a elefantului pentru ceilalți. Primul a spus: „Adevărul este că elefantul seamănă foarte mult cu un perete”. Al doilea, care apucase coada, spunea: „Nu, greșești, elefantul este ca o funie”. Al treilea pipăise pielea de pe trompa creaturii și o asemuise cu un șarpe. Al patrulea nu putea să priceapă percepțiile eronate ale celorlalți trei și scutură urechea elefantului spunând: „Sunteți nebuni cu toții? Elefantul este ca o frunză uriașă!” Și al cincilea striga celorlalți să-l asculte în timp ce, lovea piciorul elefantului ca dovadă a celor spuse, „Cum puteți să vă înșelați atât, când adevărul este că elefantul seamănă atât de mult cu un copac?”

La scară diferită, fiecare dintre noi este ca unul dintre cele cinci personaje. În loc să stăm retrași și să devenim receptivi la posibilitatea ca elefantul să însemne mult mai mult decât ceea ce am prins în acest moment, noi ne concentrăm adesea mai mult pe realitatea propriilor noastre percepții. În încercarea de a înțelege adevărul nostru, punem prea des granițe în jurul a ceea ce credem, în scopul de a ne ține strâns de aceasta. Din nefericire, acest mod de abordare ne orbește în ceea ce privește pătrunderea psihologică și informațiile care au devenit adevăr pentru altcineva – adevăratele pătrunderi care ne-ar putea conduce chiar mai departe de-a lungul propriei căi și cercetări individuale pentru a înțelege.

În mod promițător, va veni o zi în viitorul nu prea îndepărtat când fiecare dintre noi va deveni mai receptiv la a privi întregul elefant.

NOTA EDITORULUI

Traducerea cărții domnului Kevin J. Todeschi cuprinde 12 lecții de spiritualitate extrase și comentate, ca semnificații, din opera lui Edgar Cayce. Cartea reprezintă efortul contemporanilor americani la spiritualitatea planetară (din care face parte și spiritualitatea românească).

Atât traducătoarea acestei cărți deosebit de dificile, cât și redactorul de carte și coordonatorul lucrării, cât și întreg colectivul care a editat în limba română aceasta, au urmărit respectarea de fond a intențiilor ce transpar prin comunicările lui Edgar Cayce precum și ale domnului Todeschi, profesor la Universitatea Atlanta de Studii transpersonale din Virginia Beach - S.U.A., fiind și șeful Departamentului de Relații Internaționale în cadrul Consiliului de Conducere al A.R.E.

Lecțiile se referă la subiecte fundamentale ale vieții oamenilor determinante și semnificative pentru nivelul de evoluție personal ca: idealurile umane, identitatea sufletului cu Dumnezeu și Forțele Creatoare, credință în Dumnezeu, Iisus Hristos și Duhul Sfânt, strădaniile umane de a face Voia lui Dumnezeu, rolul acestora, importanța slujirii Lui și a semenilor prin aceste eforturi a căror mărime este proporțională cu potențele de a iubi. În vizita pe care am efectuat-o în aprilie 1997, la invitația A.R.E., am fost profund impresionat de profunda trăire hristică acestor oameni și de dăruirea plină de iubire pentru alinarea suferințelor aproapelui, pe care au manifestat-o constant în relațiile cu diferiți solicitanți, locali sau din alte părți ale lumii, care îi abordau pentru rezolvarea unor probleme majore de viață pe care le aveau. Am simțit și trăit alături de ei bucuria punerii în realitatea vieții a învățăturilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos și m-am simțit înconjurat de iubirea și încrederea lor, deși erau de religie protestantă sau anglicană, iar eu sunt creștin ortodox. Eforturile acestor oameni de a sluji cu iubire hristică altor oameni, eforturi dovedite permanent, le pot recomanda cu bucurie creștinească tuturor credincioșilor

ortodocși, ca un model printre alte modele. Am meditat tot cu bucurie creștină că în smerenia trăită și aplicată, creștinii ortodocși, în special dintre slujitorii lui Iisus Hristos, am putea să-i ajutăm să fie, poate, mai sânguincioși decât noi.

Lecțiile traduse evidențiază mai multe aspecte de iubire și credință, printre care am menționa:

- Creatorul, Tatăl Ceresc, se manifestă în viețile oamenilor datorită credinței lor și nu datorită religiei lor. Religia nu este decât forma prin care oamenii încearcă să înțeleagă manifestările Duhului Sfânt.

- Acolo unde religiile se întâlnesc, acolo este Unul Dumnezeu.

- Pe oameni nu trebuie să-i despartă nimic. Dacă nu sunt de acord cu un precept filosofic să-l lase de o parte în favoarea Unității.

- Noi suntem suflete ce se manifestă în materialitate și nu suntem creaturi fizice cu suflet (deci nu sexul, culoarea sau religia sunt importante). Duhul este viața, mintea este ziditorul iar trupul este rezultatul.

- Fiecare ființă este o expresie a iubirii Creatorului.

- Creatorul iubește și pe cel drept și pe cel nedrept, și pe cel bun și pe cel rău, pe cei ce au credință și pe cei ce și-au pierdut-o.

- Rolul răbdării ca o parte a adevărului și rolul conștientizării valorilor și virtuți lor creștine în evoluția umană în timp și spațiu, ca părți ale planului tridimensional Divin. Se arată astfel că acesta este cauza pentru care răbdarea, timpul și spațiul sunt fără sfârșit, după cum a arătat Iisus Hristos.

Fiecare afirmație sau concluzie este susținută prin referiri la texte din Sfânta Scriptură, unde se regăsesc.

Sublinierile aparțin redacției, ca și notele adăugate (N.R.) în sprijinul înțelegerii mai corecte a unor texte în special ale lui Edgar Cayce, traduse dintr-o engleză arhaică, utilizând cuvinte ce nu mai sunt în fondul lexical al englezei moderne, sau cu exprimări în fraze incomplet formulate, a unor semnificații nuanțate, etc., care au făcut

traducerea dificilă. Lecturile lui Edgar Cayce s-au scris folosind caractere îngroșate în scopul evidențierii lor.

Aducem mulțumiri deosebite domnului Charles Thomas Cayce, actualul președinte al A.R.E. din Virginia Beach, pentru bunăvoința și dorința de colaborare arătate; domnului Kevin Todeschi personal, pentru sprijinul acordat Societății Române de Radiestezie și mie personal, pentru finalizarea colaborării reciproce; domnului Glen Caldwell, doamnei Gabriela Drinovan pentru ospitalitatea și sprijinul acordat în realizarea acestei lucrări; de asemeni tuturor celor care m-au ajutat și ajută prin colaborarea lor la editarea și înțelegerea corectă a operei lui Edgar Cayce. Aduc mulțumiri doamnei M. Puryear coordonatoarea Grupului de rugăciune și vindecare din A.R.E. Virginia Beach, pentru amabilitatea, sprijinul și contribuția adusă în realizarea unei colaborări fructuoase, creștinești, între A.R.E. - S.U.A. și Fundația de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei și Societatea Română de Radiestezie din România.

Cu toate strădaniile noastre de a respecta sensurile dorite de Edgar Cayce și entitățile ce comunică prin el, se poate ca unele semnificații din texte să nu fie foarte limpezi în traducere, în special datorită dificultății de a sesiza din unele fraze lacunare și exprimări câteodată prolixе, adevăratele semnificații dorite de Edgar Cayce, fapt pentru care ne cerem iertare și sperăm că cititorii avizați, vor contribui poate, prin scrisorile lor la C.P. 22 - 526 cod 71100 București, la precizarea adevăratelor sensuri ale unor lecturi.

Traducătoarea cărții „Universul lui Edgar Cayce” (trei volume), Doamna Alexandra Dogaru, menționează de asemeni dificultatea acestor lecturi la tradus.

Mulțumim în încheiere doamnei administrator unic al tezaurului de manuscrise Edgar Cayce pentru amabilitatea de a fi dat o autorizație unică pentru traducerea și publicarea în România a operei lui Edgar Cayce, pentru Societatea Română de Radiestezie și Fundația de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei.

După „Aurele”, sperăm ca această nouă carte despre opera lui Edgar Cayce, să ofere cititorilor români o imagine mai corectă asupra lumii spirituale, înțeleasă și explicată creștinește, de unul dintre cei mai iluminați vizionari spirituali moderni. Credem că ea va contribui, aplicându-i și înțelegându-i conținutul, la o adevărată elevare spirituală a cititorilor români.

C.L.C. CLAUDIAN DUMITRIU

PREȘEDINTELE

FUNDAȚIEI

DE

INFORENERGETICĂ SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

PREFAȚĂ

În septembrie 1931, un grup de oameni obișnuiți s-au întâlnit cu Edgar Cayce, o persoană pe care mulți o consideră ca fiind unul dintre cei mai mari mistici ai tuturor timpurilor. Deși întâlnirea s-a făcut pentru ca fiecare dintre ei să lucreze mai îndeaproape cu informațiile mediumnice ale lui Cayce, niciunul din membrii grupului nu și-a putut imagina impactul pe care adunările lor ulterioare – aproape cincizeci de întruniri pentru primele douăsprezece lecții – le-ar avea asupra restului vieții lor; de asemenea grupul nu a prevăzut nici efectul lucrării lor asupra vieților altor mii de oameni, chiar după zeci de ani.

Grupul de studiu 1, după cum s-au intitulat ei înșiși, a lucrat ani în șir pentru a alcătui douăsprezece lucrări de spiritualitate. Începând cu lecția „Cooperare”, lucrările au fost asamblate sub forma unei cărți și publicate în 1942 ca „A Search for God, Book 1” (În căutarea lui Dumnezeu, cartea 1). Intenția grupului a fost de a lucra cu acest material astfel încât să poată fi aplicat, înțeles și chiar „trăit” în viețile lor de zi cu zi. Speranța lor era să aplice conceptele universale într-o asemenea manieră încât să aducă o adevărată conștientizare a Spiritului viu în viața de fiecare zi. Rând pe rând, ei au sperat că relațiile lor cu cei din jur să fie într-un fel afectate pozitiv de-a lungul acestui proces. Rezultatul final a fost că aceste lecții de spiritualitate au fost considerate unul din cele mai timpurii și mai eficiente instrumente pentru transformarea personală introduse în Emisfera de Vest.

Deși a fost crescut într-o educație creștină, informațiile lui Cayce sunt profund ecumenice. Aceste lecții de spiritualitate, accentuează unicitatea întregii vieți, iubire și toleranță pentru toată lumea, precum și compasiune și înțelegere pentru fiecare religie majoră a lumii. De fapt, unul dintre cei mai importanți pași către transformarea personală se ocupă de importanța cultivării unei conștiințe a unicității noastre cu ceilalți oameni.

Venind să împartă aceeași înțelegere, Grupul de Studiu 1 încheie prefața Cărții 1 „În căutarea lui Dumnezeu”, cu: „Nu este nimic nou aici. Căutarea lui Dumnezeu este la fel de veche ca și omul. Această carte este răspândită în speranța că prin ea, în timpul încercărilor viitoare, mulți pot zări o rază de lumină; că în alte inimi, poate trezi o nouă speranță și viziune a unei lumi mai bune prin aplicarea Legilor Lui în viața de zi cu zi”.

I s-a spus Grupul de Studiu 1 fiindcă ar putea „aduce lumină unei lumi în așteptare” și că aceste lecții ar putea fi studiate încă o sută de ani în viitor. Astăzi, cu decenii mai târziu, acest material a fost studiat de mii de persoane de toate categoriile și religiile, permițându-le să devină mai conștienți de ei înșiși prin cooperare, conștiință personală, credință, meditație și iubire. Aceste grupuri de discuție interconfesionale examinează acest material asupra elevării sufletului în case particulare, peste tot în lume. (Dacă sunteți interesați să vizitați unul dintre aceste grupuri, vă rugăm să contactați A.R.E. - P.O. Box 595, Virginia Beach, VA 23451 - 0595).

Din momentul în care lucrarea lui Cayce a fost computerizată, accesul la anumite informații este imediat disponibil în moduri în care până și Edgar Cayce ar fi ezitat să le prezică. În plus, față de utilizarea aceluiași resurse de material furnizat grupului original de studiu, acest volum prezintă o vedere de ansamblu a întregii părți principale a citirilor lui Edgar Cayce asupra fiecăreia din cele douăsprezece lecții.

Multe dintre citiri discută aceleași subiecte ce au fost

prezentate Grupului de Studiu 1, dar era încă înainte de 1971, când materialul era suficient indexat astfel încât orice subiect putea fi studiat pe o cale ce nu era accesibilă primilor susținători ai lui Cayce.

Douăsprezece lecții de spiritualitate personală este alcătuită în speranța deservirii unuia sau mai multora din următoarele scopuri: ca instrument pentru reflectare și studiu personal, ca un manual pentru discuții în grupuri mici și chiar ca o sursă de încurajare pentru acele momente când luptele vieții par să fie mai covârșitoare decât frumusețea ei.

Pecetea acestui material este faptul că sugerează existența unui scop definit pentru a trăi. Este, de asemenea, promisiunea că având un scop spiritual, putem ajunge să înțelegem acel scop. Suntem cu toții aici pentru un motiv, un motiv care ne unește în căutarea unei moșteniri comune. Deși putem fi separați prin limba vorbită, religie, tradiții, rasă, sau chiar prin distanțe mari, împărțim cu toții pământul ca pe un cămin temporar, suntem cu toți copiii aceluiași Dumnezeu și suntem cu toții căutători pe cale.

NOTE DESPRE CITIRILE LUI EDGAR CAYCE

Citirile lui Edgar Cayce sunt indexate după numărul cazului. De exemplu, citirea 262 - 3 se referă la a treia citire a cazului 262 (care era grupul de studiu original).

Nu s-a făcut nicio încercare de a modifica limbajul citirilor pentru a fi „diplomatic corect”. Astfel, când folosește o terminologie ca „natura omului”, Cayce nu se referă la gen; în schimb, termenul se poate aplica întregii tipologii umane. În plus, citirile însele par să fie bogate în terminologie creștină. Totuși, Cayce a folosit adesea termeni și fraze care nu echivalează în mod necesar cu utilizarea lor obișnuită. Aceste diferențe sunt explicate în text. De exemplu „Hristos” se poate referi la Iisus, dar este de asemenea un etalon al conștiinței, care devine un drept câștigat prin naștere al fiecărui suflet - indiferent de denumirea religioasă a acestuia.

CELE DOUĂSPREZECE LECȚII

Scopul entității pe pământ, este de a se putea cunoaște pe ea însăși și în plus în unitate cu Forțele Creatoare, de a împlini acele scopuri pentru care entitatea a venit pe pământ: acceptarea, credința, cunoașterea astfel a relației sale cu Forțele Creatoare. Căci El te-a numit prieten; nu servitor, ci un prieten, un frate, o soră. (3508 - 1)

IMPORTANȚA MEDITAȚIEI ÎN TRANSFORMAREA PERSONALĂ

Căci, trebuie să înveți să meditezi așa cum ai învățat să mergi, să vorbești...

(281 - 4)

Pentru nenumărate persoane, citirile lui Edgar Cayce au fost esențiale în a le furniza o întreagă nouă înțelegere a relațiilor de tip uman cu Dumnezeu. Din perspectiva lui Cayce, această relație nu este un lucru îndepărtat - sau ceva care este aruncat spre „viitor” - este mai degrabă o legătură personală care poate fi trăită chiar acum, în viața de zi cu zi: „Noi suntem copiii lui Dumnezeu și El este mereu pătruns de noi!”. Meditația este importantă deoarece poate furniza mijloacele de dobândire a conștientizării acestei relații:

Ce este Meditația? Nu înseamnă a fi dus pe gânduri, nu reverie; ci așa cum îți găsești corpurile alcătuite din fizic, mental și spiritual, să-ți reglezi corpul mental și fizic conform sursei spirituale. Mulți spun că nu ai conștiința faptului că ai un suflet, însă chiar faptul că sperii, chiar faptul că ai o dorință pentru lucruri mai bune, chiar faptul că ești capabil să fii trist sau fericit, indică o activitate a spiritului care ține de ceva ce nu este temporal prin natura sa, ceva ce nu dispare odată cu ultima răsuflare, ci ține chiar de sursele începutului său - sufletul - care a fost făcut după chipul și asemănarea Creatorului tău. Atunci se realizează armonizarea atributelor fizicului și mentalului căutând să afli relația cu Creatorul. Aceasta este adevărata meditație. (281 - 41)

Deși multe persoane din Vest au început să audă de

meditație de abia în anii 1960 și 1970, practica sa a existat de mii de ani. Pentru unii, meditația este la fel de naturală ca și rugăciunea. Este practica amuțirii fizicului și mentalului nostru și concentrarea atenției noastre în interior, în loc de a ne concentra asupra lumii materiale ce ne înconjoară. Meditația promovează coordonarea pe trei nivele: din punct de vedere fizic, începem să ne relaxăm; mental gândurile cele mai acerbe se domolesc și suntem capabili să ne concentrăm cu scop precis; spiritual putem deveni armonizați și reenergizați în prezența Divinității. Practic vorbind, fiecare din aceste nivele ne permite să tratăm lumea și evenimentele cu care venim în contact cu mult mai multă eficiență și iubire.

În mod repetat, citirile au indicat asocierea meditației cu rugăciunea. Deși ne putem gândi la rugăciune ca și cum am spune lui Dumnezeu ce nevoi avem și ce dorim, Cayce credea că adevărata rugăciune nu era atât o petiție pentru anumite lucruri, cât o expresie a dorinței cuiva de a dobândi conștiința voinței Creatorului în viețile noastre. Cu alte cuvinte, rugăciunea îl cheamă pe Dumnezeu să lucreze prin noi. Meditația, pe de altă parte, este îndepărtarea gândurilor de tot felul, astfel încât să ne acordăm din ce în ce mai mult cu Divinitatea. În Îmbajul cititorilor, ambele sunt explicate după cum urmează:

Căci rugăciunea este implorarea pentru îndrumare, pentru înțelegere. Meditația este ascultarea Divinității din interior. (1861 - 19)

Stabiliți apoi anumite perioade pentru rugăciune; stabiliți anumite perioade pentru meditație. Aflați diferența dintre ele. Rugăciunea, pe scurt, este apelarea Divinității din sine, a Divinității din afara sinelui, iar meditația este menținerea liniștii în trup, în minte, în inimă, ascultarea vocii Creatorului tău. (5368 - 1)

Deși unele școli de meditație susțin că mentalul urmează calea meditatorului și trebuie astfel să fie golit, informațiile date de Cayce sugerează că indiferent pe ce se insistă - fie pe meditație, fie pe puterea gândului în general - devine o fracțiune mai importantă a esenței

persoanei, din punct de vedere fizic, mental și spiritual. De fapt, atunci când este folosit în mod constructiv, mentalul este un instrument puternic care permite un mai puternic sentiment de relaxare și o conștientizare a celei mai apropiate armonizări posibile. Din acest motiv, citirile au furnizat câte o afirmație pentru meditație care corespunde fiecăreia din lecțiile de spiritualitate.

Potențialul creativ al minții umane este atât de puternic - i s-a spus primului grup de studiu - încât o singură persoană care s-ar concentra numai asupra lucrurilor spirituale ar putea deveni o „lumină către lume”, în timp ce o persoană care s-ar concentra doar asupra sinelui ar deveni pur și simplu un „Frankenstein”. Din acest motiv, scopul este extrem de important atunci când se practică meditația.

În cele din urmă, acest scop este de a învăța cum să exprimăm mai bine Iubirea Divină în interacțiunile noastre cu altcineva. În plus, citirile au sugerat că trebuie să se ia în serios întregul proces al meditației și să se rețină că este un vehicul de cultivare a relației noastre personale cu Dumnezeu:

Purifică-ți trupul. Izolează-te de grijile acestei lumi. Gândește-te că ai putea să te întâlnești cu Dumnezeu față în față. „Ah”, spui tu, „dar mulți nu sunt capabili să-i vorbească lui Dumnezeu!”. Spui că mulți sunt înfricoșați. De ce? Ai greșit atât de mult încât nu te poți apropia de El, care este într-un tot milostiv? El știe dorințele și nevoile tale și ți le poate împlini doar atunci când tu îți atingi scopurile înăuntrul tău. Apoi, purifică-ți trupul din punct de vedere fizic. Sfintește-ți trupul după legile date la început, căci mâine Domnul s-ar putea să vorbească cu tine așa cum un părinte vorbește copiilor săi. Află că trupul tău este templul Dumnezeului viu. Acolo a făgăduit El că te va întâlni! (281 - 41)

Cu acestea în minte, oricine poate avea un timp de meditație, urmând câteva etape simple. Mai întâi, așezați-vă într-o poziție confortabilă. Este cel mai bine probabil să stați pe un scaun, ținând coloana dreaptă, tălpile

picioarelor lipite de covor și ochii închiși. Găsiți un loc confortabil pentru mâini, fie ținându-le pe genunchi, fie pe lângă corp. Pentru a ajuta la o revărsare armonioasă de energie peste întreg corpul, citirile au recomandat ținerea palmelor pe picioare sau lipite de stomac. Respirați adânc și rar de câteva ori și începeți să vă relaxați. Inspirați aerul adânc în plămâni, țineți-l acolo pentru o clipă și apoi expirați ușor.

Cercetați mental tensiunile și contracțiile evidente din corp. Încercați să vă detensionați prin respirații adânci, imaginându-vă că zona respectivă este relaxată, sau masați ușor orice încordare, cu vârfurile degetelor. Când vă simțiți mai confortabil și mai liniștit decât atunci când v-ați așezat, sunteți gata să începeți. Dacă doriți, citirile lui Cayce au recomandat un exercițiu de respirație care să ajute la o relaxare și armonizare de nivel mai ridicat. Foarte simplu, acesta este după cum urmează:

Mai întâi respirați ușor prin nara dreaptă (acoperind nara stângă și ținând gura închisă), apoi ținând strâns amândouă nărilor expirați pe gură. Repetați aceasta de trei ori.

În al doilea rând, cu gura închisă, inspirați ușor prin nara stângă (acoperind dreapta), apoi acoperiți stânga și expirați prin dreapta. Repetați și aceasta, de asemenea, de trei ori.

Când ați încheiat exercițiul de respirație, începeți să vă concentrați atenția asupra unui singur gând plin de calm și liniște.

În loc să vă gândiți la ce s-a întâmplat la serviciu sau la ce mai aveți de făcut pentru restul zilei, încercați să vă focalizați atenția asupra unui singur gând cum ar fi „Sunt liniștit” sau „Voi fi liniștit și relaxat”. Puteți folosi de asemenea un verset din Biblie (cum ar fi Psalmul 23 sau rugăciunea Tatăl Nostru) sau un gând cu încărcătură spirituală cum ar fi „Dumnezeu este Iubire”. Aceste gânduri se numesc de asemenea afirmații.

Prima „etapă” a meditației în curs implică gândirea asupra mesajului afirmației făcute. Într-unul din exemplele

citate mai sus, vă puteți gândi la cuvintele: „sunt liniștit”. După câteva clipe de gândire la aceste cuvinte, trebuie să fiți capabili să treceți la o a doua etapă a meditației, care este perceperea semnificației dincolo de acele cuvinte. De exemplu, puteți continua să spuneți cuvintele „sunt liniștit”; totuși, perceperea a ceea ce se află dincolo de aceste cuvinte poate fi cu mult mai relevantă decât cuvintele însele. În această a doua etapă, încercați să păstrați percepția în tăcere cu atenție, fără a avea nevoie de cuvintele afirmației.

Reveniți ușor la concentrarea asupra cuvintelor din afirmație, ori de câte ori mintea începe să se abată.

Trebuie deci să începem gândindu-ne la cuvintele afirmației și apoi să încercăm să ne concentrăm asupra lor trăind dincolo de ele.

Nu vă lăsați descurajat când vă surprindeți gândindu-vă mai mult la distracții decât să vă fi concentrat asupra afirmației. Vă va lua timp să ajungeți la capacitatea de a rămâne concentrat asupra unui singur gând. Oriunde ați fi, acordați-vă între 3 și 15 minute pentru a încerca să păstrați în tăcere, în gând, afirmația.

Perioade mai lungi de meditație vor deveni normale după ce veți fi căpătat o oarecare experiență. Pentru a încheia meditația, trimiteți în mod conștient gândurile dumneavoastră bune sau rugăciunile către alți oameni sau dedicați-le unor situații din viața dumneavoastră. Acesta este momentul în care vă puteți desface palmele pentru a permite energiilor declanșate ca urmare a meditației să curgă prin ele.

Dacă v-ați concentrat asupra liniștii, încercați atunci să trimiteți un sentiment de liniște unei persoane la care țineți. Din momentul în care începeți să practicați zilnic meditația vă va fi mai ușor și veți putea observa că sentimentul de liniște interioară din timpul meditației va începe să se prelungească pe o mai mare parte a zilei.

Uneori pot apărea anumite senzații fizice în timpul meditației: prezența unei energii de-a lungul coloanei vertebrale, mișcări ușoare circulare sau laterale ale

capului și gâtului, etc... Aceste senzații sunt pur și simplu un rezultat al mișcării energiei (adesea numită „kundalini” sau chiar „energie spirituală”) care apare prin centri endocrini ai corpului: gonade, celule interstițiale, suprarenale, timus, tiroidă, epifiza și glanda pituitară.

Prin practica obișnuită a meditației, puteți începe să vă vindecați pe dumneavoastră înșivă pe mai multe nivele. În momentul în care vă concentrați pe o afirmație pozitivă puteți constata că obiceiurile dumneavoastră șablon, negative, vor începe să se schimbe pentru a fi mai mult în concordanță cu afirmația dumneavoastră pozitivă. Atunci când practicați liniștea meditației prin relaxarea corpului fizic și prin reducerea la tăcere a mentalului conștient, puteți lăsa deoparte toate grijile zilnice pentru o clipă și încerca armonizarea dumneavoastră înșivă cu partea spirituală a celui care sunteți cu adevărat. De fapt, meditația este pur și simplu armonizarea minții și trupului cu sursa sa spirituală.

Meditația te golește de tot ce împiedică forțele creatoare să circule de-a lungul canalelor normale ale corpului fizic pentru a fi răspândite prin acei centri și surse care creează activitățile omului pe plan fizic, mental și spiritual; făcută corespunzător, cel ce o practică trebuie să devină mai puternic din punct de vedere mental și fizic, căci nu aceasta i s-a dăruit? A devenit el puternic din hrana primită timp de mai multe zile? Nu a fost acest lucru dăruit de El, cel ce ne-a arătat Calea: „Am avut hrană despre care voi nu știți?”. Așa cum ne epuizăm, tot așa se întâmplă și cu omul în întregul său, se golește fizic și mental și intrând în tăcere și din tăcere în meditație, cu o mână curată, un trup curat, o minte curată, putem primi forța și energia potrivită fiecăruia, fiecărui suflet, pentru o activitate mai vastă în această lume materială. (281 - 13)

Atunci când petrecem un timp în fiecare zi pentru a ne îndepărta de nenumăratele griji cu care se pare că suntem bombardați, putem începe să restabilim o conștientizare a propriei naturi spirituale. Într-o anumită privință, rugăciunea înseamnă a-i vorbi lui Dumnezeu, pe

când meditația poate fi ca o ascultare a acelei părți din ființa noastră care este în continuă comunicare cu Divinitatea.

Cea mai importantă relație pe care o împărtășim cu toții, este cea pe care o avem cu Dumnezeu. Explorând această relație, ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine precum și legăturile create între Unul și celălalt. Una din cele mai folositoare căi prin care putem ajunge să cunoaștem această relație este aceea a practicării meditației.

Notă: La începutul fiecăreia din următoarele douăsprezece lecții veți găsi un SUBIECT DE MEDITAȚIE destinat a vă ajuta să vă detașați de materie. Este recomandat ca dumneavoastră să memorați fiecare acest subiect și să-l folosiți în meditațiile personale pe timpul explorării acestei lecții.

LECȚIA ÎNTÂI

COOPERARE

Darurile sunt felurite, dar au același Duh. Și felurite slujiri sunt, dar același Domn. Și lucrările sunt felurite, dar este același Dumnezeu care lucrează toate în toți. [Corinteni I 12, 4 - 6]

(N.R. De consultat în continuare: 7 - 13; 25 - 31; 13, 1 - 8)

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Nu voia mea ci Voia Ta, O Doamne, facă-se cu mine și prin mine. Îngăduiemi să fiu mereu o cale de binecuvântare, astăzi, acum, pentru cei pe care îi voi întâlni astăzi. Îngăduie ca toate faptele mele să fie ceea ce Tu ai vrea să fac, așa cum chemarea spune: „Iată-mă, trimite-mă, folosește-mă”. (262 - 3)

INTRODUCERE

Prima lecție - așa cum a fost dată - învață ce înseamnă a coopera în mintea cuiva, în felul propriu lui Dumnezeu; căci după cum fiecare se va pregăti meditând zi și noapte la „Ce voiești Tu, Doamne, ca eu să fac?” și răspunsul va fi hotărât, clar, pentru fiecare... „căuta-vor ei în numele Lui...” (262 - 1)

Când unii devin interesați în a aloca mai mult timp și energie pentru spiritualitatea proprie, ei se pot gândi la meditație, sau la rugăciune, sau la a deveni mai implicați în credința lor sau într-o anumită religie. Evident că fiecare din aceste activități poate fi extrem de importantă în a ajuta la conștientizarea prezenței Duhului Sfânt (N.R. în viețile noastre).

Ceea ce poate fi surprinzător în modul de abordare a transformării personale, în citirile lui Edgar Cayce, este faptul că sugerează unul dintre primii pași în adevărata înțelegere a moștenirii noastre ca ființe spirituale, printr-o lecție intitulată „Cooperare”.

Evident că fiecare dintre noi crede că știe ce înseamnă cuvântul cooperare și prea iute putem crede că nu mai este nimic de învățat în această privință. Se pare că este destul de vizibil faptul că știm sau nu să cooperăm cu o altă persoană. Totuși, din perspectiva lui Cayce, cooperarea nu înseamnă pur și simplu a încerca să lucrezi cu o altă persoană; ci mai degrabă un fel de a fi care să lase deoparte problemele zilnice, motivațiile și dorințele personale, astfel încât Dumnezeu să ne poată folosi ca pe niște „căi de binecuvântare” pentru ceilalți.

Poate că mai mult ca orice altceva, premiza pregătirii noastre înșine astfel pentru ca Duhul Sfânt să curgă prin noi, este ceea ce se apropie de definiția dată de citiri pentru cooperare:

Căci așa cum v-a fost dat adesea dintru început, luați aminte că Domnul, Dumnezeuul vostru, este UNUL! Luați aminte ca energia voastră, munca voastră să înceapă mai întâi prin a coopera spre a fi acea cale prin care Slava lui Dumnezeu să poată fi manifestată pe pământ! (262 - 92)

DINAMISMUL COOPERĂRII

În mod individual sau colectiv, avem un teribil impact asupra situației noastre actuale și asupra a tot ce ne înconjoară. Când interacționăm unul cu celălalt fără cel mai mic gând de cooperare, creăm de fapt dizarmonie în viețile noastre și în lumea noastră. Cu alte cuvinte, o atitudine necooperantă față de o singură altă persoană

afectează întreaga planetă. (N.R. cu iubire, fermitate și credință).

Deși la început ar putea fi greu de înțeles, ca o analogie, putem arunca o privire asupra corpului uman. Când oricare din părțile sistemului fizic este bolnavă, sau fracturată, sau slăbită, afectează de fapt funcționarea întregului. În aceeași manieră, fiecare dintre noi este o parte integrantă a întregii lumi și gândurile, sentimentele și faptele noastre au un impact asupra tuturor celorlalți. În limbajul citirilor:

Deși pot fi multe apropieri, cooperarea în tot ceea ce facem - ca și în Univers - aduce armonie în activitatea universală; astfel cooperarea între oameni aduce armonie și pace în timp ce egoismul, ambiția și mândria deșartă, slăbiciunea aduc dizarmonie, provocând tulburări, războaie, conflicte. (1297 - 1)

Lucrând în cooperare, avem posibilitatea de a afecta pozitiv toată materialitatea. Citirile afirmă că există principii universale de armonie și unitate care încearcă să se manifeste în cea de-a treia dimensiune. Nimeni nu poate face excepție.

Această manifestare este posibil a avea loc prin noi în măsura în care ne vom strădui să devenim canale prin care Duhul Sfânt să poată curge.

Cooperarea este un pas necesar în înfăptuirea acestui lucru. Fără cooperare, dizarmonia și haosul domnesc în lumea ce ne înconjoară. În unitate, totul devine posibil. De fapt, într-o citire (262 - 4), primului grup de studiu i s-a spus că prin cooperare se înfăptuiește armonia și „armonia promovează pacea; pacea promovează înțelegerea; înțelegerea promovează iluminarea”.

Din perspectiva lui Cayce, gândurile sunt la fel de puternice ca și faptele, prin potențialul lor creator. Din acest motiv, atât mintea cât și trupul, sunt necesare pentru o adevărată cooperare. Cooperarea la nivel mental se ocupă de unitatea scopurilor. Cooperarea la nivel fizic implică o armonie a activității. Este necesară, de asemenea, cooperarea în noi înșine, la fel de mult ca și

cooperarea cu cei din jur, pentru realizarea oricărui efect sau pentru împlinirea oricărui scop. Ni se spune că „fără acea cooperare din toată inima cu unitatea gândului și scopului, indiferent de poziție, condiție, de legătura dintre unul și celălalt, nu ne putem aștepta la rezultatul dorit”. (254 - 42)

Astfel, adevărata cooperare declanșează o unitate a gândului, o unitate a scopului și o unitate a rezultatului. Aceasta permite manifestarea legilor și preceptelor Creatorului pe pământ - legi care sunt moștenirea noastră naturală.

Suntem responsabili pentru noi înșine, precum și pentru contribuția adusă întregului. Fiecare gând, fiecare dorință, fiecare faptă a noastră poate să nu ajute, dar îl influențează pe celălalt chiar pe cineva de cealaltă parte a lumii. Prin cooperare devenim conștienți de această interconexiune dintre unul și altul. Adevărata cooperare nu se face în propriul interes, ci mai degrabă pentru un avantaj al întregului.

Cooperarea înseamnă a te oferi pe tine însuși pentru a fi o cale pentru fapte și gânduri; căci așa cum rând pe rând, precept după precept, totul vine prin dăruirea de sine; căci cel ce-și dorește viață trebuie să dea viață, cei ce-și doresc iubire trebuie să fie ei înșiși iubitori, cei ce doresc să aibă prieteni trebuie să fie prietenoși, cei ce doresc cooperarea trebuie să coopereze prin dăruirea de sine pentru scopul ce trebuie îndeplinit - fie să-i aducă la lumină pe alții, fie să le aducă forță, sănătate, înțelegere, toate acestea sunt una în El. (262 - 3)

În această privință, cooperarea nu este atât o acțiune de consens, pe cât una de altruism, de dezinteres pentru sine. Nu este o înjosire, ci mai degrabă alegerea intenționată de a te folosi pe tine însuși ca mijloc de a ajuta pe altcineva. În ultimă instanță, cooperarea este cel mai bine exprimată printr-o atitudine de a-i sluji cu iubire pe ceilalți.

COOPERARE CA ȘABLON AL CONȘTIINȚEI
(stări de conștiență)

Există în fiecare din noi un șablon al perfecțiunii în stare latentă, așteptând pur și simplu să fie trezit prin folosirea propriei noastre voințe. În momentul în care ne deschidem mințile, inimile și sufletele pentru a deveni căi de binecuvântare, armonie și cooperare, ne armonizăm în mod natural cu acest șablon interior al deplinătății. Din perspectiva lui Cayce, această realizare a deplinătății a fost poate cel mai bine exemplificată în viața lui Iisus, un copil al lui Dumnezeu (ca și noi) care a uitat de Sine și a făcut ca fiecare gând al Său și faptă a Sa să fie în armonie cu ceea ce era mai bun în lăuntrul Său. Făcând aceasta, Iisus a primit „Conștiința Hristică” și a devenit etalon pentru împlinirea spirituală a fiecărui suflet de pe pământ.

Această Conștiință Hristică a fost mai apoi descrisă ca fiind „starea de conștiință din fiecare suflet, întipărită în șablon și așteptând să fie trezită prin voință, a unicității sufletului cu Dumnezeu” (5749 - 14) iar manifestarea Sa este în definitiv destinul fiecărui suflet.

De cele mai multe ori, când sunt auziți termenii „Hristos” sau „Iisus”, imediat pot apărea noțiuni preconcepute datorate educației sau fundamentului religios. De-a lungul istoriei, perspectivele pe care lumea le-a avut asupra vieții și învățăturilor lui Iisus au variat, fiind adesea chiar în dezacord cu acestea. Unele persoane implicate în așa-zisele filosofii „new age” sau în studii religioase comparative, au decis uneori că Iisus a fost „doar un învățător”. A fost El doar un profet? Alții au decis chiar să-L și nesocotească. Membrii credințelor necreștine au ignorat viața și preoția Sa. A fost El doar un om care a făcut blasfemii crezându-se Dumnezeu? Se poate ca unii să fi spus: „Ei bine, creștinii au fost cruzi cu mine și deci Iisus nu mă interesează”. Chiar și printre cei ce-și spun creștini nu există un acord comun complet în privința Divinității Sale. Disensiunile asupra semnificațiilor vieții Lui și preoției Sale au avut ca rezultat apariția a duzine de fracțiuni religioase, acuzații de erezie sau deturnări de la credință și nenumărate războaie.

A fost El unicul fiu al lui Dumnezeu? A fost El un

Dumnezeu care S-a făcut om, sau a fost mereu Dumnezeu? Acestea și multe alte întrebări abundă. Totuși, materialul lui Edgar Cayce oferă o perspectivă ce ne arată că există o cale de a privi viața lui Iisus într-o manieră care nu ne dezbină, ci mai degrabă unifică rasa umană. De fapt, pentru cei mai mulți dintre noi, indiferent de religie – fie că ne spunem creștini sau evrei sau musulmani sau budiști sau hinduși sau chiar agnostici – Iisus pe care-L purtăm în noi nu este neapărat Iisus din citirile lui Edgar Cayce.

În esență, citirile îl prezintă pe Iisus ca pe „Fratele nostru mai Mare”, un suflet care a venit să arate fiecăruia dintre noi calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală printr-o manifestare perfectă a legilor Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să dovedească pe deplin conștiința vie a sufletului pe pământ – ceea ce fiecare dintre noi va trebui în definitiv să facă.

În ultimă instanță, toți vom fi nevoiți să dovedim același șablon în viețile noastre prin slujire și iubire necondiționată. Viața lui Iisus, de slujire a celorlalți, constituie un exemplu pentru întreaga umanitate. Astfel afirmă una din citiri: Căci Stăpânul Iisus, însuși Hristos, este etalonul fiecărui om de pe pământ, fie el arian sau evreu, part sau grec. Căci toți avem un etalon, fie că-l numim astfel sau nu; dar nu există sub soare un alt nume prin care oamenii să poată fi salvați de ei înșiși. (3528 – 1)

Astfel, adevărata cooperare permite acestei conștiințe a slujirii aproapelui – aceeași conștiință care s-a manifestat în Fratele nostru mai Mare, Iisus – să lucreze prin noi. Citirile au numit aceasta a te învălui în Hristos:

Pe cât ne deschidem inimile, mințile și sufletele pentru a putea deveni căi de binecuvântare pentru alții, pe atât știm ce vrea Hristos, Cel ce a luat asupra Lui păcatul lumii. Să facem și noi asemenea Lui, în mica noastră sferă, să luăm asupra noastră păcatele lumii. (N.R.: acceptând și abandonându-ne iubirii lui și credinței în El).

Bucuria, pacea, fericirea ce pot fi ale noastre, constau în a le face pentru alții. Căci dobândirea și înțelegerea legilor unei vieți drepte în toate ipostazele ei,

realizează armonizarea sufletului cu Forțele Creatoare, care sunt ale conștiinței Sale. Astfel putem avea acea conștiință, punând în acțiune ceea ce știm. (262 - 3)

CUM AM PUTEA PUNE COOPERAREA ÎN PRACTICĂ?

Din moment ce cooperarea este alegerea de a deveni o cale de binecuvântare pentru lumea ce ne înconjoară, cât de bine facem aceasta? Dacă ar fi fost să devenim subit conștienți de toate gândurile păstrate în minte ar crea ele cel mai adesea o atmosferă de pace, armonie și înțelegere? Sau gândurile noastre ar stârni furie, conflicte și neînțelegere? Cât de des ne amintim în timpul activităților noastre să punem pe primul plan nevoile altora, înaintea propriilor necesități? Cultivarea conștientizării interacțiunilor noastre cu ceilalți este una din cele mai bune oportunități pe care le putem avea pentru a ne vedea atât slăbiciunile cât și forțele proprii ce ies la iveală sub ochii noștri. De fapt, citirile afirmă că fiecare din noi învață cel mai bine despre el însuși prin interacțiunea cu alte persoane.

Conștientizarea a cât de bine facem în încercarea de a manifesta cooperarea în viețile noastre, este o parte integrantă a descoperirii cine suntem precum și ce trebuie să învățăm.

Determinați țințele și scopurile. Scopul trebuie să fie altul decât glorificarea capacităților cuiva, darurilor unei persoane sau dorințelor și speranțelor proprii - ci mai degrabă ca oamenii să devină, prin această cooperare a altora, o cale mai largă și mai deschisă pentru binecuvântări și binecuvântările să vină de la Dumnezeu! (254 - 57)

În relațiile noastre cu alții, ori de câte ori alegem uitarea motivelor personale și a intereselor meschine, cooperarea poate fi un rezultat natural. Cooperarea este consecința conștiinței, slujirii, sacrificiului de sine și armonizării. De fapt, poate fi pur și simplu diferența dintre a căuta ceea ce avem în comun cu ceilalți, decât ceea ce ne diferențiază. Sfârșitul comun care ne unește intră în

întregime în responsabilitatea noastră, a unuia față de celălalt.

Într-un mod destul de interesant, Cayce credea că fiecare persoană din viețile noastre există dintr-un motiv constructiv exact așa cum și noi existăm pentru ei:

...fi gata să îndeplinești scopurile pentru care unul este dependent de altul. Căci există o armonie a dorinței ce produce o continuă căutare pentru a se exprima, nicidecum prin reacții combative! Căci acolo unde există dorința de autoafirmare, apar în prim plan egocentrismul și egoismul, ca ceea ce noi cunoaștem în mod obișnuit ca autoprotecție - care este o primă lege. Dar atât timp cât acea armonie este corect menținută, tot atât există și acea preocupare minunată pe care ar trebui să o cunoaștem cu toții. Ca lumea să cunoască vreodată ce este mai bun pentru ea, atunci trebuie să-și însușească cooperarea! (759 - 13)

În timp ce învățăm să dăm expresie la tot ce este mai bun în noi, dăruind celorlalți un sentiment de speranță, de pace și de înțelegere, permitem unei părți din Forțele Creatoare să intre în viețile lor prin noi.

Dintr-un punct de vedere practic, cum am putea începe cel mai bine în cazul în care am avea o neînțelegere cu cineva? Poate că ar fi cel mai simplu să înlocuim gândurile noastre negative cu unele pozitive. Am stat noi oare vreodată să reflectăm că până și cel mai mare dușman al nostru are un foarte bun prieten? Ce calitate pozitivă există în acea persoană pe care nu am fost capabili sau nu am vrut s-o vedem? Decât să gândim rău despre o persoană cu care am avut neînțelegeri, mai bine să descoperim dacă nu cumva există ceva mai bun de spus. Poate că am putea să ne abatem din drumul nostru pentru a face un act de caritate pentru cineva aflat în suferință. Ce ar trebui să facem sau să gândim, pentru acel ceva care într-un fel a fost neglijat anterior? Sfatul citirilor este de a practica în permanență gândurile și faptele bune chiar și pentru cei care ar putea să ne rănească. Trebuie să începem să-i tratăm pe cei din jurul nostru exact așa cum

noi dorim să fim tratați (și să se gândească despre noi). Numai prin aceasta vom putea găsi pacea interioară ce vine odată cu adevărata cooperare.

Căci așa cum ți-a fost dat, fă astăzi ceea ce știi mai bine să faci, cu gândul cât mai puțin la ziua de mâine și mâine ți se va da ce ai de trebuință. Cum dăruiește El: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi nu numai material ci și mental și spiritual. „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Și astfel putem vedea cooperarea, iubirea frățească, răbdarea, îndelunga suferință, bunătatea, tandrețea, venind ca experiențe manifestate în inimile, mințile și viețile celorlalți. Și acestea sunt roade ale spiritului de adevăr. Apoi, întâlnind toate acestea zi de zi, vei constata că au devenit nu doar niște trepte ce trebuie pășite de tine însuși, ci scara succesului în adevăr, pe care alții o pot escalada. Nu poți cere altora ceea ce nu faci tu însuși. Trebuie astfel ca ceea ce propui să și faci – în trup, în minte, în suflet. (165 - 26)

Prin procesele noastre de gândire pozitivă, putem pune în practică adevărata cooperare cu ceilalți. Iubirea zămislește iubire. Dacă ne dorim prieteni, trebuie să fim prietenoși. Dacă dorim să fim iubiți, trebuie să fim iubitori. Orice dorim să trăim în propria noastră viață, trebuie ca mai întâi să dăruim celorlalți. Dacă dorim armonie și cooperare în trăirile noastre, trebuie să încercăm să le dăruim altora.

Ființa trebuie să se autoproiecteze în mai mare măsură pentru a sluji pe alții, amintindu-și că a deveni egoist, egocentrist, autosatisfăcut, înseamnă deprecierea Duhului ce se manifestă înăuntru, căci numai în cooperare cu Duhul interior, sinele poate fi amplificat, purificat, liniștit, preamărit! (26754)

Când nevoile altora depășesc interesul personal, cooperarea va fi un rezultat natural. Trupurile și mințile noastre vor funcționa mai bine, deoarece intenția noastră va fi înspre binele general. Voia Creatorului, care caută mereu să se împlinească prin copiii Lui, își va găsi

exprimarea pe pământ. În scopul de a coopera cel mai bine:

Să faci în toate, tot ce mâinile tale găsesc de făcut. Lasă acest suflet să viețuiască în tine, așa cum a viețuit în El, „Facă-se Voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. Să faci din tine o cale de binecuvântare pentru cineva; astfel binecuvântările Lui vin către tine, ca individualitate, ca parte integrantă a grupului. „Cei ce vor căuta fața Mea, o vor găsi”. (262 - 3)

Adevărata bucurie și fericire poate fi găsită numai în a sluji. Să începem să căutăm esența cooperării pe care Creatorul a pus-o în fiecare din noi.

CONCLUZIE

Indiferent de ce fel de cooperare căutăm, fizică, mentală sau spirituală, este nevoie de fapte din partea noastră, pentru ca aceasta să se înfăptuiască. În scopul de a ne aduna pentru o cauză comună, trebuie să încercăm să fim uniți în faptele noastre. Trebuie să începem să realizăm că nevoia cuiva este cel puțin la fel de importantă ca și a noastră. În lumea fizică sau materială, cooperarea concurează cu altele în orice acțiune sau efort.

În lumile mentală și spirituală, interesele personale sunt date de o parte, devenind un ajutor către cei din jurul nostru. Putem experimenta punerea în practică a cooperării, prin a fi de ajutor altcuiva, prin punerea în prim plan a nevoilor celorlalți, înaintea celor proprii. Ori de câte ori ne ajutăm unul pe celălalt, constatăm că funcționăm ca niște „căi de binecuvântare”. Acționând astfel, vom aduce bucurie și fericire celor din jurul nostru și vom manifesta iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Lui de pe pământ.

Întrebare: Este cooperarea un rezultat natural atunci când egoul se pierde în ideal?

Răspuns: Aceasta este o consecință naturală a autoservirii, a autosacrificiului, a tulburării de sine întru El. A fi calea, înseamnă cooperare. A fi o binecuvântare este cooperarea în fapte. În orice stadiu de ființare înfăptuiți aceasta pe baza poziției acestora și înălțați-vă, ridicându-vă privirea și aceasta este cooperarea. (262 - 3)

Cooperarea înseamnă a te oferi spre a fi mijlocitor de fapte, precum și cale de gânduri. În viețile noastre de zi cu zi putem face bilanțul gândurilor și faptelor noastre și să vedem dacă viața noastră este în concordanță cu dorința de cooperare a sufletului. Aceasta nu se poate face dintr-odată, ci mai degrabă pas cu pas, aici un pic, dincolo un pic, rând pe rând, precept după precept.

Din momentul în care vom pune în practică tot ceea ce știm despre cooperare, prin gândurile și faptele noastre, prin a fi mai blânzi, mai răbdători, mai smeriți, o pace interioară va să lăslui în noi.

În final vom realiza că adevărata cooperare înseamnă pur și simplu a fi o cale pentru binecuvântările Lui pe pământ.

LECȚIA A DOUA

CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume... [Ioan 17, 16]

SUBIECT DE MEDITATE

Tată, așa cum noi căutăm să vedem și să cunoaștem Fața Ta, fie ca fiecare dintre noi, ca individualități și ca grup, să ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine, deși ni s-a făcut cunoscut că noi, ca Lumini întru Tine, putem oferi o mai bună înțelegere a Duhului Tău în această lume. (262 - 5)

INTRODUCERE

Care este atunci scopul intrării unui suflet în manifestări materiale? La începuturi, sau în activitățile în care sufletul s-a manifestat individual în scopul devenirii ca însoțitor al Forțelor Creatoare sau Dumnezeu, ori devenind întregul trup al lui Dumnezeu însuși, cu capacitatea - chiar și ca Etalon, ca Mântuitor, Că Lăuzitor și Păzitor - de a te cunoaște pe tine însuți, de a fi tu însuți și totuși una cu El, acesta este scopul fiecărei intrări în activitățile materiale. (1650 - 1)

Cunoaște-te pe tine însuți dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu, dacă vrei să-ți slujești fratele. (1256 - 1)

Una din disputele cele mai înverșunate pe care le

putem întâmpina ca ființe spirituale este necesitatea de a ajunge să ne naștem fiecare adevărata identitate. Din nefericire, identificându-ne cu viața structurii fizice destul de des, orice aspect al personalității noastre cu trăiri pământești poate intra în competiție cu obiectivele spirituale. Grijile vieții impun frecvent întreaga noastră focalizare, astfel încât am putea crede că nu avem timp să mai facem și altceva, să încercăm singuri să elevăm spiritual. Când acest gând ne pătrunde în minte, trebuie totuși să ne amintim că suntem deja ființe spirituale. Provocarea nu este de a încerca să devenim altceva, ci dimpotrivă, este o problemă de a fi la înălțimea a ceea ce noi avem deja mai bun înăuntrul nostru.

Materialul lui Cayce confirmă faptul că, de prea multe ori, uităm adevărata noastră natură. Mulți oameni au presupus în mod incorect că scopul nostru este de a ajunge în rai, de a atinge iluminarea sau pur și simplu „de a evada de pe pământ”. Și totuși, aceasta privește moștenirea noastră dintr-o perspectivă complet diferită de cea conținută în citiri. Citirile afirmă că Dumnezeu dorește să fie exprimat în lume prin noi - exemplul dat prin Iisus - El fiind etalonul fiecărui suflet. Noi suntem copiii lui Dumnezeu, cu misiunea de a aduce într-un fel sau altul Duhul Sfânt pe pământ. Una dintre citiri descrie minunat natura spirituală a umanității în acest fel:

Căci tu ești ca un corpuscul în trupul lui Dumnezeu; deci un co-creator al Lui, în ce gândești și în ceea ce faci. Și tu preschimbi orice suflet cu care intri în contact, ca atare, sau mental, atât timp cât tu, ca entitate individuală, ești un martor pentru sau împotriva Domnului Dumnezeului tău. Acesta este efortul fără exagerare, evident pe calea spirituală a omului, a acestei entități pe pământ. Și totuși, niciun suflet nu poate veni în contact cu entitatea fără a se fi schimbat în trup, minte sau scop. Și scopul este, bineînțeles, al sufletului. (2794 - 3)

Adevărul despre cine suntem este atât de mareț! Avem un rol integral în crearea vieților noastre, a relațiilor și chiar a evenimentelor din lume! Avem un efect asupra

fiecărui suflet pe care-l întâlnim. Persoana care suntem cu adevărat este cu mult diferită de felul în care ne văd alții, sau chiar de felul în care ne vedem noi înșine. În ultimă instanță, vom ajunge să ne cunoaștem pe noi înșine exact așa cum ne cunoaște Creatorul.

NATURA TREIMICĂ A UMANITĂȚII

Unul dintre conceptele cel mai frecvent menționate în materialul lui Edgar Cayce este că Duhul este viața, mintea este ziditorul, iar fizicul este rezultatul. Cu alte cuvinte, sufletul furnizează impulsul și energia creatoare în viețile noastre. Mintea concentrează acea energie pe căi creatoare (pozitive) sau distructive (negative) de exprimare. Rezultatul interacțiunilor noastre cu activitățile sufletului influențat de puterea liberului arbitru și a minții, se manifestă în viețile noastre. Aceasta amintește de faptul că tot ce este viu are capacitatea de a primi putere de la Duhul Sfânt, de la Forțele Creatoare, de la Dumnezeu. (N.R.: deci, cine nu primește putere de la Duhul Sfânt este mort sau moare).

Dar modul în care noi folosim această influență spirituală în viețile noastre este determinat de puterea minții noastre, de obiectul concentrării noastre, de ceea ce facem cu liberul nostru arbitru. Impactul alegerilor noastre își va găsi expresia în fizic, afectându-ne pe noi înșine și relațiile dintre unul și celălalt.

Pe un anumit nivel, corpurile noastre fizice sunt reprezentări materiale ale expresiei căutării de sine. Prin sentimentele noastre devenim conștienți de influențele combinate pe care gândurile noastre pozitive sau negative le-au avut asupra noastră.

Tot ceea ce am gândit vreodată, am făcut sau am dorit, va avea în cele din urmă un efect asupra fizicului. În timp, gândurile și dorințele noastre amplificate se vor manifesta în fizionomia noastră, înregistrându-se chiar pe fețele noastre! Corpurile noastre fizice sunt elemente componente ale Forței Creatoare - Duh - ce se manifestă în lumea materială.

Felul în care ne concentrăm mintea (corpul mental)

este extrem de important deoarece poate aduce sinelui pe cel mai mare aliat sau pe cel mai mare adversar. Acesta este motivul pentru care Sf. Apostol Pavel i-a sfătuit pe cei ce-l urmau: „Gândul acesta să fie în voi, care era și în Hristos Iisus” [Filipeni 2, 5]. Obiectul concentrării noastre continue devine o mai mare parte a alcătuirii noastre, precum și cine suntem în procesul devenirii noastre.

Din perspectiva lui Cayce, acest proces este în continuă desfășurare de veacuri. Noi suntem un conglomerat de mai mulți factori decât șansă, ereditate și mediu.

Fiecare dintre noi este o combinație de astfel de lucruri și gânduri, dorințe, fapte, alegeri, destin și chiar „kharma” (kharma fiind definită pur și simplu ca fiind memoria sufletului și răspunsurile conștiinței și subconștiinței noastre la această memorie). Cine suntem noi cu adevărat chiar în acest moment este rezultatul a tot ce a influențat dezvoltarea noastră individuală de la creația noastră ca suflete.

Am citit în Biblie: „În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt”. [Ioan 14, 2]. Aceasta sugerează faptul că există multe stări de conștiință dincolo de fizic și că modurile în care noi am interacționat cu toate aceste trăiri au contribuit la o însumare totală a ceea ce suntem ca individualități. Activitățile noastre fizice, mentale și spirituale afectează în mod constant capacitatea sufletului nostru de a-și găsi expresia în lumea materială. Sufletul atrage către sine ceea ce a fost construit cu gândurile, dorințele și faptele anterioare. În momentul în care ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine, începem să realizăm că această relație cauză - efect ne permite în ultimă instanță să înțelegem fiecare trăire ca pe o lecție spre elevarea sufletului. Partenerul spiritual al fiecăruia dintre noi, „corpul spiritual”, este (N.R.: poate fi) un etalon al perfecțiunii ce rezidă în noi și este pur și simplu în așteptarea manifestării cu liberul nostru arbitru. Această conștiință este mai importantă decât orice altceva am reușit să cunoaștem despre noi înșine. Totuși, ne

identificăm prea des cu personalitatea noastră în loc să ne identificăm cu conștiința noastră, cu adevărata noastră ființă sau individualitatea noastră spirituală. Cu alte cuvinte, personalitatea noastră este ce arătăm lumii în timp ce individualitatea noastră este ceea ce suntem cu adevărat – propria noastră identitate. Din perspectiva citirilor suntem o creație cu mult mai energică decât ar putea sugera aparențele. Posedăm corpuri fizice mentale și spirituale care se află într-o interacțiune permanentă unul cu celălalt în procesul creației și evoluției spirituale în continuă desfășurare. Informațiile lui Cayce sugerează în continuare că această natură treimică a umanității este o reprezentare simbolică a întregului cosmos. În limbajul citirilor:

Așa cum tu te afli în propriul corp, minte, suflet, în formă tridimensională, este conform conceptului tridimensional al Divinității: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Astfel, acestea în sine sunt umbră a Duhului Forței Creatoare. Astfel, Tatăl este trupul, Fiul este mintea, iar sufletul este Duhul Sfânt. (5246 – 1)

Cine suntem în prezent? O umbră a Forțelor Creatoare în acțiune, responsabili pentru ceea ce devenim chiar în acest moment în mica noastră sferă de activitate. Suntem co-creatori cu Dumnezeu.

Nu sunteți voi cu toți copiii lui Dumnezeu? Nu sunteți co-creatori cu El? Nu ați fost voi cu El de la început? Există vreo cunoaștere, înțelepciune sau înțelegere la care să nu puteți ajunge dacă v-ați armonizat cu Forța

Creatoare care a făcut lumile și forțele manifestate în ele? Gânditu-v-ați vreodată că brațul Domnului este tăios cu voi pentru că ați păcăuit? „De veți fi departe, de veți fi în părțile cele mai îndepărtate, de mă veți chema, Eu voi auzi și voi răspunde de îndată”. Vă întrebați dacă vorbesc despre altcineva sau dacă vă vorbesc vouă? Deschideți-vă cugetul, inima și voința către Dumnezeu și El se va deschide către voi! (294 – 202)

MOȘTENIREA NOASTRĂ ÎN CALITATE DE CO-CREATORI

Este important să ne amintim că noi nu suntem

trupuri cu suflete ci mai degrabă suflete, copii ai Creatorului, care se manifestă în lumea materială. Dintr-un anumit punct de vedere, corpul fizic este pur și simplu o locuință, căminul sufletului, pe timpul șederii sale în materialitate. Cu toate că ne gândim adesea la noi înșine ca la niște trupuri, trupul este pur și simplu un vehicul pentru exprimarea mentală și spirituală. Corpul fizic permite sufletului să experimenteze captivitatea unei dimensiuni limitate, precum și dinamica liberului arbitru, a alegerii, deciziei și a cauzei și efectului.

În calitate de co-creatori, trebuie să devenim serioși în privința rolului pe care îl jucăm în crearea lumii din jurul nostru. Trebuie să începem să recunoaștem responsabilitatea personală. De fapt, dacă nu începem să răspundem vieții ca niște co-creatori conștienți, nu facem în cele din urmă decât să contribuim la problemele noastre generale și la greutățile personale. Căci, află că fiecare suflet este o individualitate cu voința liberă și-și alege calea și fapta. Căci el, fie este împreună lucrător cu Dumnezeu în creație și astfel creator în atitudinea sa, în gândul său și în aplicarea principiilor și adevărurilor zi de zi, fie este în armonie cu ceea ce este contradictoriu, asediind și punând altora obstacole în cale. (2549 - 1)

Creatorul a făcut pe om pentru a-l fi partener. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice stare de conștiință el este un partener al Creatorului. Cât de multe (N.R.: vieți/experiențe) v-ar fi necesare pentru a fi vrednici de a fi parteneri cu Forțele Creatoare oriunde v-ați afla? (416 - 18)

Modul de abordare al lui Cayce privind capacitățile creatoare este unul care zidește în permanență pentru viitor. Indiferent de circumstanțele noastre actuale, indiferent de evenimentele curente din lume, indiferent de cât de copleșiți ne putem simți chiar acum, citirea menționează:

...puteți face ceva pentru aceasta! Căci aflați că sunteți în actuala experiență, în actualul mediu, mai importanți în influența pe care o aveți, în oportunitatea pe

care o veți avea de a face pământul un loc mai bun de viețuit pentru cei ce vor veni. Și aduceți-vă aminte că vă veți întoarce din nou! Cum vreți să arate acesta... mai bine v-ați ridica și ați face... (4047 - 2)

Cum dorim noi să arate lumea? Chiar acum putem începe să răspundem conștient vieții ca un co-creator. Putem să înțelegem că suntem complet responsabili de modelarea cursului vieților noastre. Putem începe să vedem viețile noastre și statutul de probleme umane doar ca o reflectare a aspectelor asupra cărora trebuie să intervenim, precum și a ceea ce facem (și ce nu facem) pentru a ajuta la crearea viitorului în jurul nostru.

CUNOAȘTEREA NOASTRĂ DE SINE PRIN ALȚII

Poate părea surprinzător, dar una dintre ideile fundamentale cuprinse în citirile lui Cayce este că prin alții, ajungem adesea să ne cunoaștem pe noi înșine. Fie prin a învăța despre iubire în fața unui copil, fie devenind mai răbdători în urma trăirilor noastre alături de un prieten, fie, prin interacțiunile cu ceilalți, devenim mai conștienți de deficiențele noastre, de greșelile noastre, de capacitățile și talentele noastre.

Prin întâlnirile noastre cu alții ajungem să realizăm unde trebuie să mai intervenim, precum și ce anume trebuie făcut. Prin ceilalți ne dezvoltăm conștiința relației noastre cu Dumnezeu și ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine. Conform citirilor, există o dinamică a întrajutorării în fiecare relație umană - o lege universală - care este exprimată prin învățătura: „vei culege ceea ce ai semănat”. Aceasta înseamnă că tot ce emanăm prin gânduri și fapte se întoarce la noi. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă dacă luăm în considerare capacitățile noastre co-creatoare în relația cu mediul ce ne înconjoară. Ceea ce ar mai putea să ne preocupe totuși, este ideea că putem vedea propriile forțe și slăbiciuni în alți oameni:

Luăți aminte - acestea sunt ca și legile, de neschimbat: Măsura cu care dai altora ți se va întoarce ție. Așa cum vrei ca alții să-ți facă ție așa să le faci tu lor. Aceasta se aplică fie în familie, fie între cunoștințe sau

asociați de orice fel. Află că vina pe care o găsești în alții este o reflectare a vinovăției tale. Fii cu alții așa cum ți-ai dori ca ei să fie cu tine și vei îndepărta mult din ea. Nu te crampona de ideea „Ei bine, știu ce au ei de gând să spună sau să facă, dar eu voi face ce pot mai bine”. Nu ține seama de asta! Află că duhul cu care ai de-a face, este Duhul care îți va răspunde ție! (1688 - 9)

Cayce a afirmat că oamenii din jurul nostru acționează pur și simplu ca în oglindă. Oamenii din viața noastră care pot fi cei mai înșelători pentru noi, sunt înșelători pentru că noi vedem în ei o parte din noi pe care într-un fel am trecut-o cu vederea sau am refuzat să ne ocupăm de ea. Dimpotrivă, persoanele din viața noastră pe care le admirăm cu adevărat ne prezintă o reflectare a unei calități pe care o putem utiliza înăuntrul nostru. Deși acest concept ar putea fi greu de crezut la început, nu trebuie decât să vă amintiți că până și cel mai mare dușman al meu are un foarte bun prieten și până și cel mai bun prieten al meu are pe cineva care nu-I place. De ce? Răspunsul are de-a face cu focalizarea percepției noastre. Fiecare dintre noi este proiectat să perceapă anumite caracteristici ale indivizilor dintr-un anumit motiv. De fapt, oricând avem un răspuns emoțional față de o altă persoană (în mod pozitiv sau negativ), putem fi siguri că există pentru noi ceva mai mult de învățat. Dacă dorim să vedem asupra a ce trebuie să mai lucrăm din punct de vedere spiritual, trebuie să privim în jur la lumea care ne înnebunește. Dacă vrem să vedem cu ce mai avem de lucrat, trebuie să privim la cei din jur pe care îi admirăm cu adevărat. În acest fel, vom începe să vedem forțele și slăbiciunile noastre portretizate în alții.

Conștientizarea acestei dinamici ne poate crea o atitudine complet diferită față de întreaga umanitate:

Căci prima lege este: „Iubirea zămislește Iubire”. Și ce ai semănat, aceea vei culege. Înseamnă atunci, că în măsura în care dăruiești, vei culege în relațiile tale cu altcineva... Astfel, prima lege a cunoașterii de sine, a înțelegerii de sine, este de a deveni din ce în ce mai sincer

în ceea ce faci într-o relație. Căci dovada acestui lucru este rodul obținut. Și când ai aflat calea, arată calea fratelui tău. (261 - 15)

Reflectarea individuală poate fi un instrument puternic pentru a reuși să ne cunoaștem pe noi înșine. Gândindu-ne în urmă la cuvintele și faptele din fiecare zi ne-am putea întreba: De ce am făcut lucrul acesta sau acela? Exprim oare în interacțiunile mele cu ceilalți conceptele despre ceea ce spun, gândesc sau cred? M-aș fi purtat oare față de cineva pe care îl respect cu adevărat (poate chiar Creatorul meu), la fel cum m-am purtat față de o anumită persoană care îmi displace? Din perspectiva sufletului, fiecare persoană de pe pământ este sora și fratele meu. Îi tratez eu oare ca atare? Trebuie să ne amintim că, în parte, lumea din viața noastră deține cheia procesului propriei dezvoltări și elevări:

Întrebare: Ce trebuie să fac pentru a mă cunoaște mai bine pe mine însumi?

Răspuns: După cum sinele meditează asupra diferitelor activități ale sinelui, după cât de des sinele devine impuls pentru activitatea altcuiva, astfel se poate vedea că sinele este înțeles sau neînțeles, după cum au fost activitățile lui. Cât de des ai fost în sinea ta cel ce a îndemnat pe alții să privească în ei înșiși pentru a vedea dacă sunt în acord cu ceea ce El voiește ca ei să facă? De câte ori ai făcut pe alții să gândească mai bine despre ei înșiși? În aceasta, te poți vedea pe tine însuși; căci în preamărirea Lui, sinele se vede el însuși, precum alții se pot vedea pe ei înșiși în activitățile sinelui. (262 - 9)

În măsura în care neglijăm propriile interese în relațiile cu alții, vom fi capabili să abordăm acea parte a individualității noastre care dorește să devină întreg, acea parte care dorește adevărata exprimare a sinelui, acea parte care dorește să ajungă să se cunoască pe sine.

CONȘTIENTIZAREA SINELUI ADEVĂRAT

În multe culturi antice, există credința că Dumnezeu a pus toată cunoașterea relației noastre cu Creatorul adânc în noi și totuși acesta este încă adesea ultimul loc în

care oamenii decid să privească. Adevărul naturii noastre divine este în mod clar ilustrat într-o legendă populară hindusă:

La un moment dat, toți oamenii de pe pământ erau zei, dar ei au devenit atât de păcătoși și au abuzat atât de divinitate încât Brahma, zeul tuturor zeilor, a decis că divinitatea trebuie să-i fie luată omului și ascunsă într-un loc unde să n-o mai poată găsi niciodată. „O vom îngropa adânc în pământ” spuseră alți zei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că omul va săpa în pământ și o va găsi”. „Atunci o vom scufunda pe fundul oceanului”, spuseră ei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că omul va învăța să plonjeze și o va găsi și acolo”. „O vom ascunde pe cel mai înalt munte”, au spus ei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că într-o zi omul va escalada fiecare munte de pe pământ și vor captura din nou divinitatea”. „Atunci noi nu știm unde s-o ascundem pentru ca ei să n-o găsească”, spuseră zeii mai puțin importanți. „Vă voi spune eu”, spuse Brahma, „ascundeți-o în adâncul omului însuși. El nu va gândi niciodată să privească acolo”.

Biblia confirmă aceași idee când afirmă: „Căci porunca aceasta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine și nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă și să ne-o dea s-o auzim și s-o facem? Și nu este ea nici peste mare, ca să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim și s-o împlinim? Ci cuvântul acesta este foarte aproape de tine; el este în gura ta și în inima ta, ca să-l faci”. [Deuteronomul 30, 11 - 14]

Citirile descriu această conștiință ca fiind cea Hristică, un etalon al perfecțiunii care este întreagă și în armonie cu esența noastră spirituală. Printr-un proces atât de armonizare cât și de cerere, începem să manifestăm acea conștiință spirituală. Pe lângă meditație și rugăciune, a lucra cu visele noastre poate fi o parte integrantă a descoperirii noastre personale și a armonizării interioare. Sunt disponibile mai multe cărți pe acest subiect, dar unul dintre cei mai importanți dintre primii pași este de a le

nota în fiecare dimineață. În fazele aplicării, un progres general este cel mai bine văzut poate prin continuarea interacțiunilor cu ceilalți. Pe măsură ce ajungem să cunoaștem adevărata noastră individualitate, vom descoperi legătura dintre unul și celălalt. Vom începe să recunoaștem faptul că, având pe Dumnezeu ca Părinte, suntem cu toți copiii aceleiași familii. Vom descoperi că o parte din noi a fost întotdeauna un întreg:

...prima conștientizare pe care fiecare suflet trebuie să și-o însușească sau să o caute cu seriozitate, este că Dumnezeu este conștient de tine. Și însăși conștiința ta ar trebui să-ți amintească de aceasta. Dacă fiecare suflet ar deveni sau ar putea să devină conștient de aceasta, ce mare diferență ar putea fi în alegerile făcute zi de zi! (2650 - 1)

Din ce în ce mai frecvent ne trezim la adevăratul nostru sine spiritual pe măsură ce cunoaștem că Dumnezeu este conștient de noi, că El este pătruns de faptele noastre și că Duhul Lui este atât în noi cât și în afara noastră. Acesta este scopul esențial, de a te cunoaște pe tine însuși.

CONCLUZIE

Fiecare dintre noi este o manifestare a ceea ce am fost dintotdeauna. Începând să ne cunoaștem pe noi înșine, vom descoperi cine și ce suntem chiar acum. Este pur și simplu rezultatul final al gândurilor, dorințelor și faptelor noastre anterioare. Și totuși, în ciuda oricărei provocări, dezamăgiri sau piedici pe care le putem întâmpina, fiecare dispunem de un etalon pentru deplinătate, care este dreptul nostru dobândit prin naștere. Fiecare aspect al vieților noastre: din punct de vedere fizic, mental și spiritual, are potențialul de a contribui la înțelegerea și manifestarea acestui etalon. În ultimă instanță, toate trăirile au potențialul de a fi pentru binele și elevarea noastră, căci ele ne ajută în a ne cunoaște pe noi înșine. Prin armonizarea cu adevăratele noastre euri interioare, viețile noastre de zi cu zi vor exemplifica ceea ce este mai bun în noi și în cele din urmă vom merita să ne numim noi

Înșine Copiii lui Dumnezeu:

Cunoaște-te mai întâi pe tine însuși. Privește în inima ta. Ce găsești că ți-ai propune să faci? Să-ți satisfaci poftele? Să-ți satisfaci propria dorință de putere sau glorie, de faimă sau bogăție? Acestea, după cum ai experimentat și după cum știi în adâncul sufletului tău, fac aripi foarte ușor și zboară. Numai acele lucruri care sunt juste, acele lucruri care sunt armonioase, care se nasc din bunătate și iubire frățească, răbdare, speranță și îndurare, trăiesc. (1776 - 1)

Pentru a fi credincios altora, trebuie ca mai întâi să fim credincioși acelei părți interioare din noi înșine. Nu putem spune un lucru și totuși să fim și să gândim ceva complet diferit. Cultivând această capacitate de a decela între corect și greșit, bine și rău, între ceea ce credem noi cu adevărat și ceea ce lăsam pe alții să gândească ce credem, chiar și între unde dorim să fim și unde suntem, devenim mai conștienți de motivația gândurilor, dorințelor și faptelor noastre. Devenim conștienți unde este viața noastră către care suntem conduși și dacă trebuie să facem o schimbare sau nu. Dar cel mai important este că devenim conștienți de potențialul nostru pentru deplinătate, pur și simplu așteptând să fim treziți înăuntrul nostru. Suntem co-creatori cu Dumnezeu. Numai aplicarea principiilor spirituale ca răbdarea, cooperarea, toleranța și iubirea, vor duce la această conștientizare și la propria noastră trezire spirituală. Prin interacțiunile noastre cu alții ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine, relația noastră cu altcineva și relația cu Dumnezeul nostru:

Te-ai purta cu Dumnezeul tău la fel cum te porți cu fratele tău? Iubiți-vă unul pe celălalt. „Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiți unul pe altul”. În acest fel, ca fiecare să se vadă pe el însuși așa cum îl văd alții. Nu lăsa cuvintele tale și faptele tale să fie atât de diferite, căci ei nu sunt copii ai aceleiași familii. Lasă faptele tale, lasă cuvintele tale să fie în concordanță cu ce alții văd în tine. (262 - 9)

Trebuie să ne solicităm noi înșine pentru a ne hotărî să începem a ne măsura cu acest standard de iubire.

Trebuie să începem prin a-i trata pe alții exact așa cum ne-am dori noi să fim tratați. (N.R.: conform învățaturii Hristice începând cu neprietenii noștri). Este datoria noastră, chiar obligația de a ne disciplina astfel încât fiecare cuvânt, gând și faptă să înceapă să reflecte ceea ce avem mai bun în launtru nostru.

LECȚIA A TREIA

IDEALURI

Gândul acesta să fie în voi care era și în Hristos Iisus.

[Filipeni 2, 5]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Doamne, fii milostiv cu mine! Ajută necredinței mele! Îngăduie-mi să văd în El ceea ce Tu ai vrea să văd în prietenul meu. Îngăduie să văd în fratele meu ceea ce văd în El, căruia mă închin! (262 - 5)

INTRODUCERE

Astfel, cel mai important lucru pentru această entitate sau pentru oricare alta este de a ști mai întâi care este idealul - din punct de vedere spiritual.

(357 - 13)

Pe anumite perioade din viețile noastre, întâmpinăm cu toții conflicte în ceea ce trebuie să facem, unde trebuie să mergem sau cum am putea umple acea nișă specială pe care Dumnezeu o are în vedere pentru noi. (N.R.: energetică și informațională). Ne pomenim adesea căutând ceva, deși de multe ori nu știm sigur ce anume.

Având în vedere că această confuzie interioară este ceva comun tuturor, puteți crede că orice soluție practică ce furnizează pătrunderi psihologice sau garantează un răspuns acestei dileme, ar trebui să fie vestită din vârful celui mai înalt munte.

Și totuși, poate că unul din principiile cel mai adesea scăpate din vedere de noi din citirile lui Edgar Cayce, este conceptul de a lucra cu „idealuri” și este chiar principiul care furnizează răspunsul la chemarea interioară.

Căci călăuzirea mentală și spirituală trebuie să fie legată de ceea ce-și alege o entitate individuală ca ideal și ce va face sau va trebui să facă în legătură cu acest ideal,

nu idei, ci idealuri. În alegerea și analizarea sinelui și idealului, nu mai purtați pur și simplu toate acestea în minte, ci puneți-le pe hârtie așa cum erau, într-o formă manifestată. (5091 - 3)

Deoarece citirile au recomandat scrierea idealurilor noastre, din punct de vedere fizic, mental și spiritual, putem fi tentați să credem că această abordare este una care se finalizează dintr-o singură încercare, umplând coloanele sau înscriind note cu care, odată puse pe hârtie nu vor mai cere confruntări. Și totuși, Edgar Cayce a spus foarte clar că preocuparea *lucrului cu idealurile* (N.R.: sublinierea noastră) trebuie să devină o activitate frecventă în viețile noastre - una în care suntem provocați, încurajați, chiar ațâțați să începem o capodoperă la un anumit nivel al sufletului. Din această abordare, interpretarea citirilor în privința idealurilor poate fi de mare ajutor în a manifesta în viețile noastre tot ceea ce avem mai bun de oferit lumii noastre, Dumnezeuului nostru și nouă înșine.

CE ESTE UN IDEAL

În termenii cei mai simpli, un ideal este influența motivatoare care împresoară caracterul în mod deliberat a ceea ce facem și de ce.

Este ca o stea a Nordului care ne călăuzește în întunericul nopții, permițându-ne să ne focalizăm pe direcția în care dorim să fim conduși. Deoarece o „țintă” este ceva tangibil, în terminologia lui Cayce un „ideal” este cu adevărat un etalon motivator care ne călăuzește viețile. Nu este ceva ce se acumulează ca un obiect premiu, ci este mai degrabă ca și cum te-ai îndrepta către Soare - razele îți încălzesc fața când te uiți către el și nu te poți abține, deși știi când te uiți direct la el!

Ceea ce poate fi totuși surprinzător din perspectiva citirilor, este că toată lumea lucrează cu idealurile, chiar dacă aceasta se întâmplă la un nivel inconștient.

De exemplu, i s-a spus unei persoane: „Fiecare entitate individuală, fie ea conștientă de acest lucru sau nu, își pune în față un ideal în lumea materială, în lumea

mentală și în lumea spirituală”. (1011 - 1)

Altei persoane i s-a spus că motivul pentru care are atât de multe probleme și atât de multă confuzie în propria sa viață era acela că nu-și stabilise niciodată un ideal conștient (323). El se simțea adesea într-o stare de confuzie pur și simplu deoarece idealul pe care și-l stabilise era acela al unui „rătăcitor”; El a fost încurajat să facă o alegere conștientă și să înceapă să lucreze cu acest ideal în mod pozitiv. Citirile aminteau frecvent oamenilor că „mintea este ziditorul”; cu alte cuvinte, că ceea ce este tratat de o persoană cu multă insistență, devine o parte mai importantă în viața sa.

Citirile sugerează că o cale de a începe să descoperim ce idealuri inconștiente am construit în viețile noastre este de a ne pune nouă înșine întrebări introspective după cum urmează:

(1) Ce fel de loc de muncă ar fi compania mea dacă fiecare angajat ar fi exact ca mine?

(2) Ce fel de viață de familie ar fi dacă fiecare soț (soție/copil) ar fi ca mine?

(3) Ce fel de vecinătate ar fi dacă fiecare vecin ar fi exact ca mine?

(4) Ce fel de valoare de sine ar avea oamenii dacă fiecare persoană ar avea părerea despre sine ca și a mea? sau

(5) Ce fel de biserică sau sinagogă ar fi congregația mea dacă fiecare membru ar fi la fel ca mine?

Întrebările de felul acesta nu au menirea de a ne descuraja ci dimpotrivă, de a ne ajuta doar să realizăm ce puternice idealuri inconștiente au existat în modelarea a ceea ce vom deveni, atât în mod pozitiv cât și negativ.

Un ideal conștient este de a dori să cântărim fiecare din gândurile, cuvintele și faptele noastre. De exemplu, dacă alegem un ideal conștient cum ar fi „iubirea”, trebuie să stabilim criteriul nostru pentru fiecare acțiune. Ne-am putea de asemenea puncta direcția în care dorim să fim conduși. Folosind cele cinci întrebări de mai sus în conexiune cu un ideal de iubire, ne-am putea întreba:

- (1) Ce fel de angajat ar putea fi o persoană iubitoare?
- (2) Ce fel de viață de familie ar avea o persoană iubitoare?
- (3) Ce fel de vecină ar fi o persoană iubitoare?
- (4) Cum ar putea o persoană iubitoare să-și demonstreze valoarea de sine și propria estimare? sau
- (5) Cum ar fi un membru iubitor al unei biserici sau sinagogi?

Găsind „cele mai bune presupuneri” pentru calitățile unei persoane iubitoare (sau orice alta calitate aleasă pentru idealul nostru), putem începe să manifestăm aceleași calități în noi înșine și de-a lungul procesului să demonstrăm mai des idealul pe care dorim să-l avem ca motivație a fiecăreia dintre faptele noastre. Astfel, în răspunsul la întrebarea noastră „Ce este un ideal?” există ceva ce influențează fiecare faptă a noastră, fiecare gând și chiar toate emoțiile noastre. Este un impuls motivator de a modela materia, a ceea ce suntem, precum și a ceea ce vom deveni în cele din urmă. Oricât de puternic motivatoare sunt idealurile în viețile noastre, ele rămân în mare parte în inconștient dacă nu le conștientizăm și nu luăm inițiative. Practic, putem avea idealuri fără a ști măcar ce sunt ele! Deci, de ce sunt importante idealurile? În parte, iată, răspunsul la *ce*, îl naște pe *de ce*. Din moment ce idealurile modelează chiar propriile noastre vieți, trăirile noastre, chiar și ceea ce suntem în procesul devenirii, ele trebuie să fie extrem de importante. Citirile însele afirmă că stabilirea unui ideal conștient este unicul lucru de cea mai mare importanță pe care îl putem înfăptui. În mod esențial, motivul acestei importanțe este întreit:

- (1) tratează direct și modelează impulsul „duhului” în viețile noastre;
- (2) idealurile ne ajută să trecem prin (și ne face responsabili de) acele experiențe de care avem nevoie pentru a ne cunoaște pe noi înșine; și
- (3) idealurile ne pot ajuta să lucrăm (N.R.: să ne orientăm și să acționăm corespunzător) uneori prin

confuzia pe care o numim „libertate de alegere”.

IDEALURILE ÎNDRUMĂ ȘI MODELEAZĂ IMPULSUL SUFLETULUI ÎN VIEȚILE NOASTRE

Citatul complet (adesea repetat) din materialul lui Cayce „mintea este ziditorul” este după cum urmează: Duhul este viața, mintea este ziditorul și fizicul este rezultatul. Deși terminologia este foarte mult simplificată, cuvântul „duh” (spirit) în vocabularul cititorilor înseamnă adevăratul Impuls

Creator care poate fi utilizat în mod pozitiv sau negativ. Este forța vieții care poate fi direcționată prin activitatea minții și voinței, către preocupări altruiste (bine) sau egoiste (rău). Mintea este mecanismul prin care decidem unde și cum ne vom concentra energiile creatoare și chiar atenția noastră. Rezultatul final al focalizării acestui impuls creator într-o anumită direcție sau activitate în mod conștient sau inconștient, este faptul că atragem anumite trăiri și chiar oameni în viețile noastre. De fapt, lumea noastră fizică / materială devine scena (rezultatul) în care putem vedea activitatea duhului condus prin puterea minților noastre, desfășurată chiar sub ochii noștri.

Căci orice ar fi, este mai întâi conceput în duh. Acesta își exercită influența prin minte. În virtutea a ceea ce păstrează mintea entității ca ideal, sau ce va primi prin duh, poate fi zămislit în sinele mental. (2995 - 3)

Aceleiași persoane i s-a spus în citirea ei: „Te poți face exact atât de fericită sau tot atât de nefericită după cum dorești”. Câți dintre noi au mers vreodată într-un amfiteatru de cinema cu ecrane multiple fără a se uita măcar sau fără să aibă idee despre ce se prezintă? Au cumpărat un bilet pentru un spectacol oarecare pe care plasatorul s-a întâmplat să ni-l vândă și apoi s-au așezat fără nicio motivație, neștiind nici ce vizionau. Și totuși, chiar aceasta este experiență pe care ne-o creăm atunci când ne angajăm în stabilirea unui ideal conștient.

IDEALURILE NE AJUTĂ SĂ TRECEM PRIN (ȘI NE FAC RESPONSABIL DE) EXPERIENȚELE DE

CARE AVEM NEVOIE PENTRU A NE CUNOAȘTE PE NOI ÎNSINE

Odată ce a fost ales un ideal (N.R.: când?), se stabilește un etalon, o influență motivatoare, care ne va ajuta să învățăm orice lecție de care avem nevoie pentru a înainta către următorul pas ce duce la dezvoltarea și elevarea personală. Ceea ce complică înțelegerea noastră, totuși, este faptul că odată ce a fost ales un ideal, viețile noastre atrag uneori după sine experiențe ce par diametral opuse a ceea ce noi am afirmat că suntem interesați să construim (N.R.: de ce?). De exemplu, lucrând cu un ideal de „iubire”, dacă am decis că trebuie să fim mai iubitori în viețile noastre, am putea descoperi în curând că am fost înconjurați subit de persoane care erau ele însele fie neiubitoare, fie într-o reală chemare de a încerca să iubească. Această experiență nu înseamnă că am ales un ideal greșit; mai degrabă indică pur și simplu că am atras către noi persoane și evenimente care să ne poată ajuta să învățăm cum să devenim mai iubitori. În ultimă instanță, singura cale prin care putem trăi cu adevărat lecția la nivelul sufletului adică prin interacțiunea, legătura și slujirea dintre unul și celălalt. Citirile ne sfătuiesc să nu ne dăm bătăuți, să păstrăm idealul ales, odată ce lucrarea începe cu adevărat. Suntem responsabili pentru alegerile noastre și vom vedea unele rezultate dacă le rămânem credincioși.

Acesta este principiul neșovăielnic... legea - iubirea... nu părăsiți aceste principii pe care le-ați ales ca ideal! Fiți răbdători și eforturile voastre nu vor trece nerăsplătite... (802 - 2)

IDEALURILE NE POT AJUTA SĂ LUCRĂM PRIN CONFUZIA PE CARE O NUMIM „LIBERTATEA DE ALEGERE”.

Idealurile pot fi instrumente minunate pentru luarea deciziilor. Oricând ne aflăm într-o stare de confuzie deoarece nu suntem în stare să facem o alegere, fie că este o decizie majoră cum ar fi o schimbare în carieră, fie că este o decizie relativ minoră cum ar fi în ce mod să ne

petrecem după amiaza. Idealul nostru poate fi de ajutor. Cântăriți (N.R.: optimizați i.e.) pur și simplu fiecare alegere funcție de ideal; de exemplu, dacă idealul nostru este „iubirea” și ni se oferă subit două posibilități de serviciu în același moment, ne-am putea întreba care dintre aceste două servicii se potrivește cel mai mult cu ceea ce ar trebui să facă o persoană iubitoare, sau care din acestea ar ajuta o persoană să devină mai iubitoare? Dar mai mult decât să ne ajute la a face simple alegeri, idealurile noastre ne pot scoate din confuzia unor necesități și ținte ale drumului realizat prin Voia Domnului. Două citate adesea repetate în citiri ne atrag atenția: „rând pe rând, precept după precept” și „fă ceea ce știi să faci și următorul pas ți se va arăta ție”. Când începem să lucrăm cu orice înțelegere posedăm, calea noastră va fi netezită:

Căci dacă apuci zi de zi ceea ce știi, atunci următorul pas, următoarea faptă, următoarea trăire ți se va arăta ție.
(262 - 104)

APLICAREA IDEALURILOR ÎN VIAȚA DE ZI CU ZI

Chemarea de a lucra cu idealuri pare să fie una în care suntem încurajați să trecem dincolo de un exercițiu intelectual personal pur și simplu la unul în care suntem capabili să schițăm în mod strategic cum va afecta idealul nostru interacțiunile noastre, pe noi înșine și chiar împrejurimile:

Mai întâi află-ți idealul - spiritual, mental, material. Nu atât pentru ce ai vrea ca alții să fie, ci care poate fi relația ta adevărată cu alții! Căci El care este cel mai puternic, este slujitorul tuturor, precum legea cauzei și efectului. (1998 - 1)

Multe persoane au descoperit că acea cheie pentru a pune în practică un ideal spiritual în viețile lor materiale este de a începe din nou să lucreze cu ideea că: „Duhul este viață; mintea este ziditorul; fizicul este rezultatul”. Citirile au enunțat aceasta după cum urmează:

„Scrie fizic. Trage o linie, scrie mental. Trage o linie,

scrie spiritual. Pune sub fiecare linie, începând cu spiritualul. Căci tot ce este în minte trebuie să vină mai întâi dintr-un concept spiritual. Această oglindire ține seama ori de Iisus, ori de Buddha, ori de minte, ori de materie, Dumnezeu sau orice este în lume care arată sinelui idealurile spirituale. Apoi, sub titlul mental scrie atitudinea mentală ideală, așa, cum poate reieși din conceptele spiritualului, în legătură cu sinele, cu căminul, cu prietenii, cu dușmanii tăi, cu obiectele, cu condițiile tale. Apoi scrie care este idealul tău spiritual, mental, material (fizic). Ce este idealul material, atunci?

Nu despre condiții este vorba, ci despre ceea ce au pus, despre ceea ce pun în manifestare idealurile spirituale și mentale. Ce fel de legături crează aceasta între lucruri, persoane, situații? Astfel analizează o entitate individuală. Începeți deci să aplicați cunoașterea pe care ați atins-o, căci veți dobândi idei și acel ideal. Le puteți schimba din timp în timp, pe măsură ce le-ați studiat. Căci pe măsură ce le aplicați, ele devin idealurile voastre. Atât timp cât entitatea voastră este doar preocupată de aceste idealuri ele nu vă aparțin, ci rămân încă teorii. Ceea ce contează este aplicarea acestora. Ce aduc ele în experiența voastră? Acestea vor fi în regulă dacă le veți pune în practică". (5091 - 3)

Simple spus, primul pas necesită luarea unei foi de hârtie și trasarea a trei coloane. Intitulați prima coloană „Idealul meu spiritual”, a doua „atitudinile mele mentale”, iar a treia „activitățile mele fizice”. Deși suntem încurajați să alegem un ideal spiritual incitant, se recomandă ca idealul spiritual pe care-l alegem să fie ceva ce noi putem înțelege, să lucrăm cu el și să-l vedem manifestându-se progresiv în viețile noastre. Materialul lui Cayce afirmă că, în ultimă instanță, un ideal spiritual este cea mai înaltă calitate „spirituală” sau realizare la care am putea spera că ne motivează în viață chiar acum.

Pentru unii, aceasta ar putea fi etalonul stabilit de Iisus, pentru alții ar putea fi o calitate cum ar fi „iubirea”. În scopul de a începe cu adevărat să lucrăm cu idealurile,

ar trebui totuși să alegem acea calitate sau acel atribut care lipsește acum din viața noastră, din legăturile noastre cu ceilalți. De exemplu, poate că vom descoperi că trebuie să fim mai „răbdători” sau mai „iertători” sau mai „înțelegători” în interacțiunea noastră cu alți oameni. Idealurile cresc și se schimbă ca și noi, deci este important să căutăm ceva cu care să putem începe să lucrăm cu adevărat.

Pentru acest exercițiu, să spunem că idealul nostru spiritual actual este „iertarea”; deci iertarea va trebui să fie scrisă în prima coloană având titlul „Idealul meu spiritual”.

În a doua coloană, trebuie să începem listarea „atitudinile mele mentale” – acele atitudini care vor ajuta la construirea aceluși spirit de iertare din relațiile noastre cu alții și cu noi înșine. Poate că vom decide că și „compasiunea” este o atitudine asupra căreia va trebui să lucrăm într-o relație frustrantă cu un părinte; poate „sinceritatea” este atitudinea mentală pe care vrem să începem s-o păstrăm cu privire la unul din copiii noștri cu care avem probleme; e posibil ca „răbdarea” să descrie cel mai bine acea atitudine pe care trebuie să o avem față de noi înșine. Graficul idealurilor noastre trebuie să listeze toată lumea din viețile noastre cu care este necesar să exersăm acest ideal spiritual al iertării, plus o atitudine mentală pozitivă care să ne arate cum să începem să lucrăm cu fiecare.

A treia coloană este cea mai detaliată. Este locul în care putem scrie toate activitățile fizice pe care le vom desfășura în relația cu anumite persoane. „Activitățile mele fizice” trebuie să reflecte pur și simplu atitudinile noastre, legate de idealul nostru spiritual. De exemplu, în cazul atitudinii de „nerăbdare” cu noi înșine, poate că fiecare din activitățile următoare ar fi adecvate pentru a ajuta la construirea aceleiași atitudini: încetați să spuneți (sau chiar să gândiți), „Nu pot”; faceți o listă a fiecărei situații în care ați fost iertat pentru ceva, încep să mă rog pentru a avea destulă tărie de a merge înainte, etc...

Fiecare atitudine și persoană trebuie să aibă pe lângă aceasta o listă cu multiple activități cu care se va lucra. Aceste activități trebuie să traseze căi de aducere a idealului spiritual în lumea materială.

Vom ști că s-au făcut progrese cu idealul nostru spiritual atunci când atitudinea mentală listată pe fișa idealurilor devine starea noastră mentală obișnuită, iar activitatea fizică devine răspunsul nostru *spontan și natural* (N.R.: sublinierea noastră). Din momentul în care începem să lucrăm cu idealurile noastre făcându-le o parte integrantă a noastră, putem alege mai apoi o direcție și mai incitantă, o Stea a Nordului mult mai strălucitoare către care ne putem îndrepta viețile. Important este să lucrăm cu idealurile noastre, căci lucrând cu ele vom descoperi ce anume trebuie făcut. Apoi, nu ne vom mai îngrijora de sincronizarea în timp:

Oriunde ați fi! Fie în Hartford sau Sing Sing, sau Kalamazoo, sau Timbuktu, este una și aceeași! Domnul este Dumnezeu universului, oriunde ai fi! Căci fiecare suflet se află în acel loc pe care-l ocupă în prezent numai grație lui Dumnezeu. Folosiți deci astăzi această perioadă. Dacă este folosită corespunzător, atunci viitorul vă este clarificat. (3356 - 1)

IDEALURILE SE SCHIMBĂ ȘI CRESC CA ȘI NOI

Lucrând cu idealurile, vom descoperi că ele trebuie să fie fin acordate, devenind chiar mai incitante cu scurgerea timpului. De exemplu, dacă unul dintre idealurile noastre este „blândețea vorbirii”, am putea continua să lucrăm cu aceasta – chiar și în timpul mesei de prânz – până când aceasta va deveni o parte din noi. Odată ce conversația începe să se identifice cu „blândețea vorbirii”, am putea reformula idealul nostru prin „amabilitate”. Astfel, „amabilitatea” trebuie să fie idealul spiritual pe care să-l manifestăm în experiențele noastre cu ceilalți, în atitudinile noastre mentale și activitățile noastre fizice.

În cele din urmă, am putea descoperi că ne-am luptat cu „blândețea vorbirii”, „amabilitatea” și o duzină de alte

idealuri, toate tratând unele aspecte ale „slujirii” sau „îmbunătățirii legăturilor” sau „iubirii necondiționate”. Căci fiecare din idealurile noastre mai mici este o parte din ceva mare, ce noi dorim să devenim, dar care este imposibil de atins chiar de la început.

ÎN CELE DIN URMĂ, EXISTĂ DOAR UN SINGUR IDEAL

Deși citirile ne încurajează să alegem un ideal personal, ele afirmă de asemenea că există doar un singur Ideal. Unei persoane i s-a spus: „Există o singură direcție, dar există mai multe căi”. (3083 - 1)

În esență, ceea ce sugerează aceasta este faptul că fiecare dintre noi se îndreaptă către un Ideal fundamental. Fie că vrem să numim acest ideal „perfecțiunea” sau „Conștiința Hristică” sau „Conștiința lui Dumnezeu” sau oricare alt termen care ne convine, idealul fundamental este felul spiritual cel mai înalt posibil. Astfel, fiecare, prin idealurile noastre mai mărunte (cum ar fi aspecte ale „iubirii” sau „slujirii” sau „bunătății”) servesc cu adevărat ca pași sau zidiri către cel mai înalt ideal. Destul de interesant este acest ideal fundamental despre care Cayce declară că a fost scris în conștiința fiecărei fibre a sufletului - o conștiință descrisă ca fiind conștiința identității sufletului cu Dumnezeu. (5749 - 14)

CONCLUZII

Un ideal conștient ne permite să stabilim un *de ce* adecvat în spatele activităților noastre. Aceasta ne creează o structură pentru discernământul cu care putem lucra în viața de zi cu zi. Când încercăm să trăim fără a aduce o motivație spirituală în conștientizarea de fiecare zi, ne simțim ca și cum am fi duși pur și simplu de curent, fără o direcție clară. Fără un ideal, avem posibilitatea foarte reală de a deveni pur și simplu motivați de propriile noastre dorințe, temeri sau obișnuințe. Putem avea un eșec în a trăi conform cu ceea ce este mai bun în noi:

...până când nu există în trăirea omului conștiința că până și faptul de a trăi este expresia Forțelor Creatoare sau Dumnezeu, iar ceea ce face el cu oportunitățile de a

alinia această expresie cu idealul sau conceptul de Dumnezeu căruia i se închină, nu merită efortul. (121 - 2)

În mod repetat, citirile ne încurajează să devenim conștienți de ceea ce zidim înăuntrul nostru, deoarece va trebui să ne confruntăm cu aceasta în cele din urmă. Lucrând cu un ideal conștient, nu numai că direcția noastră devine mult mai clară, dar idealul devine o parte vie, pulsantă a ceea ce suntem, la nivelul sufletului. Un ideal este ca o tapiserie proprie pe care o facem dintr-o înșăilătură. Ea poate fi lucrată, călcată și imprimată, până când rezultatul final este ceva ce putem împărți cu mândrie în interacțiunile noastre cu alții. Fiecare dintre noi are ocazia de a decide conștient cine dorim să devenim, precum și cât timp ne va lua să ajungem acolo.

Cu toate că fiecare dintre noi are diferite idei, planuri și scopuri despre cum trebuie făcute lucrurile, citirile ne spun că - în ciuda tuturor diferențelor - putem împărtăși un *de ce* comun. Chiar și în timpul învălmășelii și haosului internațional din anii 1930, citirile au dat un fel de prescripție ce putea servi la unificarea întregii umanități. În ciuda faptului că fiecare națiune avea idei diferite, Cayce a spus că lumea putea împărtăși un ideal comun.

Acest ideal era „răspunsul către lume” al lui Cayce.

Lumea, ca lume... și-a pierdut idealul. Oamenii pot să nu aibă aceeași idee. Oamenii - toți oamenii - pot avea același ideal!... care conduce la a avea cu toții un singur Ideal; nu singura idee, dar „Tu îl vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima și pe aproapele tău ca pe tine însuși!”

Aceasta este legea deplină, acesta este răspunsul deplin către lume, fiecăruia și tuturor sufletelor. Acesta este răspunsul pentru condițiile lumii așa cum sunt ele astăzi. (3976 - 8)

LECȚIA A PATRA

CREDINȚA

Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. [Evrei 11, 1]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Zidește în mine inimă pură, Doamne! Deschide Tu inima mea către credința pe care Tu ai sădit-o în toți cei ce caută fața Ta. Ajută Tu necredinței mele în Dumnezeuul meu, în aproapele meu, în mine însumi! (262 - 13)

CREDINȚA

Credința, așa cum a fost concepută de Barnaba, este încredințarea celor nădăjduite... iată cum a fost definită de mulți, această credință - credința pură - acceptarea sau respingerea fără o bază de motivare, sau dincolo de competența noastră sau de cunoașterea a ceea ce este perceput, prin ceea ce omul aduce activității sale prin cele cinci simțuri... (262 - 14)

...căci fără credință nimeni nu poate dobândi cea mai înaltă dezvoltare în plan material sau spiritual; căci atunci când cineva nu poate avea credință în nevăzut, cum se poate aștepta ca ceea ce se reflectă din el însuși să însuflețească în alții încrederea în ceea ce reprezintă memoria trupului, a minții sau sinele său? (369 - 3)

Poate mai mult ca orice altceva, credința este un atribut (N.R.: o sumă de categorii, attribute, etc. existente simultan) al sufletului ce permite Duhului Sfânt să lucreze prin noi. Este o forță energetică ce oferă o cale prin care Forțele Creatoare se pot manifesta. În parte, aceasta este o motivație care întărește atitudinile de sinceritate, încredere, disciplină și speranță, dar este mult mai mult. Este o calitate lăuntrică ce poate fi cultivată și exprimată în fiecare din faptele și gândurile noastre. Deși credința nu este legată de cunoaștere (N.R.: aparent), este o extraordinară cale de a cunoaște. Este o forță care face posibilă puntea întrevăzut și nevăzut. Este o materie care fixează fundamentul pentru orientarea vieții noastre. Cel mai important, este faptul că, credința este o conștiință Lăuntrică a legăturii sufletului cu Creatorul său.

Citirile lui Cayce spun că uneori, în viața de zi cu zi confundăm credința cu încrederea. Totuși, cele două nu sunt unul și același lucru. Încrederea este legată mai mult de lumea materială - cum ar fi o credință într-un lucru sau într-un efect. Din acest punct de vedere, încrederea poate

fi privită ca o consecință a cunoașterii. Este de asemenea asociată deseori unei atitudini privind propria ființă, în timp ce credința susține că suntem în tovărășie cu Dumnezeu. Credința înfloarește și crește odată cu noi. Este ca și energia iubirii, care întărește legăturile noastre cu altcineva.

În termenii cei mai simpli, o atitudine de încredere sinceră poate fi văzută ca o slabă licărire a ceea ce este credința adevărată. De fapt, Cayce a afirmat că pe măsură ce cultivăm încrederea în Dumnezeu, rezultatul natural trebuie să fie creșterea credinței. De-a lungul istoriei lumii, umanitatea a asociat prea des credința cu dogma religioasă, încrederea, ritualul sau chiar cultura. În prezent, fiecare dintre acestea este asociată cu menținerea anumitor idei, iar credința nu este niciunul din aceste lucruri. *Credința este o conștiință Lăuntrică adusă la lumină de către suflet, care poate fi adusă în conștient prin slujire. Credința este dinamica ce permite energiei Duhului Sfânt să lucreze prin noi, în pofida tuturor imperfecțiunilor noastre. Credința este cea care a făcut să se manifeste tot ce a existat vreodată și tot ce ar putea fi conceput să existe vreodată.*

Credința este dovada împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu. Mai mult decât orice altceva, credința este conștiința de a fi trăit, mai degrabă decât a fi văzut un lucru.

CREDINȚA CA FORȚĂ UNIVERSALĂ

Deoarece credința nu este încrederea într-un lucru, ci mai degrabă o conștiință a sufletului ce dorește să fie exprimat, existența credinței este adevărată pentru fiecare persoană. Mai exact, unii pot fi inconștienți de credința ce sălășluiește în adâncul ființei lor, dar indiferent de aceasta, activitățile Duhului Sfânt pot curge prin ei la același nivel la care ei își doresc să fie de ajutor altcuiva. Credința nu poate să lipsească în totalitate și nici să fie distrusă. Aceasta nu ține de fizic, ci de suflet. De fapt, din punctul de vedere al citirilor, credința este cea care pune în mișcare tot ceea ce am putea cunoaște mai bun:

...aşa cum s-a precizat, credinţa este existenţa forţelor creatoare din forţa activă a unei persoane, pe care ei înşişi o aplică în activitatea spirituală a vieţii lor. Deci, aplicând această cunoaştere asupra ta însuţi ca expresie a acestei credinţe aşa cum se manifestă în fiecare din copiii lui Dumnezeu - care în forţa Sa activă pune această cunoaştere în acţiune - ea creşte, se extinde, sau devine baza activităţilor sinelui în acele direcţii, după cum este necesar. (262 - 17)

Din această perspectivă, orice activitate, serviciu, lucru bun, moral, sau dorinţa de a fi de ajutor, îşi are fundamentul în credinţă.

Prin urmare, esenţa credinţei însăşi are în vedere manifestarea a tot ce este bun. Adevărata credinţă este pusă în practică ori de câte ori conştientizăm raţional un oarecare aspect de deplinătate în adâncul fiinţei noastre şi această conştiinţă, la rândul ei, capătă efect prin activitatea forţelor spirituale, a slujirii, a iubirii. Aceasta este calea prin care fiecare dintre noi poate ajunge să-şi cunoască fiinţa lăuntrică, chiar propriul nostru suflet, prin trăirea credinţei. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce oamenii se trezesc la adevărata lor natură spirituală, conştiinţa şi puterea credinţei devin disponibile punerii în practica de fiecare zi:

Căci există chemarea de a sluji, din adâncul sufletului. Aceasta deci, omul trebuie s-o facă. Mai exact, trebuie să existe credinţă indiferent de fapte, dar credinţa fără fapte este moartă, sau naşte legături slabe. Căci lucrarea Duhului Sfânt pe pământ nu este un fapt ascuns ci unul pozitiv, aşa cum s-a dovedit în viaţa lui Iisus pe pământ. Căci fiecare zi, fiecare perioadă a fost plină de faptele Sale, încât s-a putut spune despre El: „Cred că toate cărţile din lume nu ar cuprinde toate faptele şi spusele acestui OM”. (3361 - 1)

În termeni practici, credinţa unui om este împlinită atunci când lucrează în conformitate cu ceea ce cunoaşte el mai bun în acest timp, în acest loc, chiar acum. Totuşi, indiferent de stadiul actual al raţiunii noastre, credinţa

există ca o conștiință potențială în fiecare fibră a ființei noastre.

CREDINȚA CA O CONȘTIENȚĂ ÎN DEZVOLTARE

Conform materialului lui Edgar Cayce, completa împlinire a elevării noastre spirituale rezidă în cele din urmă în dezvoltarea credinței noastre. Credința nu este ceva ce poate fi învățat, este mai degrabă conștiința faptului că ea poate fi cultivată înăuntrul nostru. Credința trece dincolo de nădejde și încredere; este o extindere a conștiinței. Credința ne permite să trăim și să aflăm dimensiunile nevăzute ale vieții, relativ la cele mai înalte adevăruri despre suflet. Iată de ce, a lucra cu o motivație sau cu un ideal spiritual este un pas necesar în dezvoltarea credinței:

Căci un om este exact așa cum gândește în inima sa. Deci, nu judeca dacă nu vrei să fi judecat. Dacă ai credință arată-ți credința. Dacă ai iubire, arată-ți iubirea. Da, spui tu, „Am auzit asta atât de des!” Da, dar ce ai făcut în legătura cu asta? Trebuie să-ți dai seama atunci că Dumnezeu există și că trupul tău este templul Dumnezeului tău! îl întâlnești tu acolo pe El? (254 - 101)

De aici rezidă necesitatea ca, așa cum este în întreaga viață a omului, credința, speranța într-o divinitate ce este înăuntru, să fie păstrate - să modeleze destinele în așa fel încât oportunitățile ce apar în viețile lor să fie acele lucruri care, dacă sunt preluate corect, înlesnesc elevarea sufletului.

(1300 - 1)

Trăirea completă a credinței nu este posibilă fără o focalizare ordonată a viziunii interioare asupra idealului spiritual. Dimpotrivă, prin trăirea credinței, idealul va prinde viață. Credința este alinierea celor mai multe adevăruri despre suflet, gândirea, cunoașterea și dorința de afla o cale de binecuvântare pentru ceilalți, prin încercarea de a manifesta etalonul lăuntric al perfecțiunii. Când cineva își concentrează voința în această direcție, efectul natural este conștientizarea credinței. Pe de altă parte, dacă permitem ca o distragere a atenției să ne abată

de la motivația noastră spirituală, aceasta poate avea ca rezultat apariția unei lipse de credință.

Credința este esența Duhului Sfânt reflectată în conștiința noastră. Prin credință, totul este posibil. În Biblie citim că până și credința de mărimea unui bob de muștar poate înfăptui ceea ce pare imposibil. Aceasta afirmă că oricând suntem până la cea mai mică fărâmbă în armonie cu natura noastră divină și dorim să fim folosiți ca o cale pentru fapte. Duhul poate muta munții. Străduindu-ne să cooperăm, folosind cunoașterea dobândită în cunoașterea de sine, alegând o motivație spirituală și cultivându-ne credința, activitățile Duhului devin un lucru viu în trăirile noastre. Acesta nu este un exercițiu intelectual. Este o conștiință activă care aduce în conștiința noastră adevărul despre legătura noastră cu Divinul.

Credința este conștiința și trăirea directă a nevăzutului. Credința este în continuă dezvoltare. Ea se dezvoltă pe măsura folosirii ei.

TRĂIREA CREDINȚEI ÎN DUMNEZEU, A CREDINȚEI ÎN ALȚII, A CREDINȚEI ÎN NOI ÎNSINE

În ultimă instanță, elevarea noastră este direct proporțională cu mărimea credinței pe care o admitem (N.R.: și folosim) în viața noastră. Deși am putea să n-o etichetăm astfel, credința este demonstrată (N.R.: și dovedită) prin fapta bună și gândul bun. În același grad în care încercăm să manifestăm Conștiința Hristică - etalonul lăuntric de perfecțiune - prezența credinței este adusă în conștiință. Atunci când începem să facem ceea ce știm să facem, ni se va arăta următorul pas, următoarea faptă, următorul act de slujire. Credința noastră este cultivată în măsura în care căutăm să fim o cale pentru activitatea Creatorului pe pământ.

Lasă umbra să treacă. Gândește-te la speranța înfloririi din nou, a ceea ce te-a îndemnat să răsari și să mergi către El în numele Lui. Fii puternic întru slava Domnului tău! Fii gata nu de sacrificiu, ci așa cum El a hotărât, bucuria stând mai degrabă în slujirea aproapelui.

Astfel, căile pot fi îndreptate. Astfel, acele capcane, necazuri, condiții care v-au supărat, pot aduce din nou curgerea pură a ajutorului spiritual în sufletul tău, trupul tău și mintea ta. Păstrează acele lucruri aproape și cu dragoste. Lasă acele sentimente chemate adesea din suflet să se aprofundeze pentru un țel ca tu să-ți poți împlini scopul tău întru Domnul. Lasă-l pe El să-și aibă calea Sa. Lasă-L pe El să te călăuzească. Păstrează-ți credința - păstrează-ți credința - păstrează-ți credința! (378 - 26)

Prea des separăm trăirea credinței în: credința în Dumnezeu, credința în alții și credința în noi înșine. Putem să ne încurcăm și să uităm a trăi întru Dumnezeu. În anumite ocazii se pare că vă lipsește încrederea în alții. Uneori, ne pierdem pe moment încrederea în noi înșine. Și totuși, însăși această separare arată că această credință este mai degrabă încrederea într-un lucru decât o conștientă ce trebuie exprimată. Încrederea se pot schimba și pot chiar înceta să mai fie relevante, pe când adevărata credință nu poate decât să fie trăită:

În măsura posibilităților, încercați să nu judecați, dacă doriți să nu fiți judecați. Amintiți-vă, cu măsura cu care-i veți cântări pe alții, cu aceeași măsură veți fi cântăriți în cele din urmă. Dacă vrei să ai parte de prieteni, de iubire, de răbdare, manifestă același lucru cu cel pe care ți-l dorești. Fiecare din acestea sunt caracteristici ale duhului adevărului și cu cât le veți manifesta în trăirile voastre, cu atât mai mare va deveni măsura credinței voastre. Căci dacă nu aveți încredere în alții, cum puteți avea încredere în Dumnezeu? Dacă nu ai credință în Dumnezeu, cum poți găsi aceasta în tine? (5079 - 1)

Citirile afirmă că ne întărim în credință atât prin gândul bun și fapta bună cât și prin cultivarea legăturii personale cu El. Din perspectiva lui Cayce, Dumnezeu nu este o forță impersonală, ci mai degrabă un părinte grijuliu care este doritor să fie în comuniune cu noi:

Pentru ca cineva să creadă în Dumnezeu trebuie mai întâi să-L cunoască și să vorbească adesea cu El. Acela trebuie să meargă cu El în noapte ca și în lumină, ca și în

tot felul de alte locuri. Luați aminte, mâna Lui să vă călăuzească. (3234 - 1)

Este ușor de uitat că Dumnezeu este atent la tot ce este legat de noi. Credința este întărită atunci când ne dăm seama că nu suntem capabili ca indivizi să înfruntăm orice situație în viață, fără a fi ajutați. În Scripturi citim:

De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru ce veți îmbrăca; au un este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?

Priviți la păsările cerului, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jinte și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi mai presus decât ele?

Deci, nu duceți grija, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori ce vom îmbrăca? Că după toate astea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. [Matei 6, 25 - 26; 31 - 33]

Aceasta nu înseamnă să lenevim și să așteptăm ca lucrurile din lumea fizică să vină către noi - căci până și păsările cerului trebuie să-și caute hrana pe care Creatorul o dă pentru ele - ci mai degrabă sugerează că aspecte ale vieților noastre spirituale și mentale trebuie să aibă un ascendent asupra „lucrurilor” de pe pământ. Privilegiul nostru divin este de a cultiva semințele credinței și de a începe să vedem rezultatele ce vor înflori apoi din eforturile noastre - fizice, mentale și spirituale:

Nu-ți pierde încrederea în tine însuși, căci dacă încrederea în tine și în capacitățile pe care trebuie să le împlinești este pierdută, atunci înfrângerea îți stă deja în față! Până și descurajarea diminuează capacitățile oamenilor de a deveni conștienți de forțele divine ce pot fi căutate de fiecare... (257 - 131)

Zilnic, suntem reflectarea propriei noastre credințe. Pot fi îndeplinite tot felul de lucruri atunci când lăsăm deoparte fiecare temere și ajungem la ceea ce El vrea ca noi să facem. Materialul lui Edgar Cayce ne încurajează să

ne deschidem noi înșine ca niște căi de transmitere a iubirii lui Dumnezeu pe pământ și să avem totală încredere că El se va sălășlui în noi. Haideți să nu ne îndepărtăm de această credință care este mai valoroasă decât tot ce avem. Dacă noi vom fi copiii Lui, El va fi Dumnezeul nostru.

CONCLUZIE

Conștiința credinței se extinde prin orice activitate care ne deschide inimile și mințile către acea esență divină – gând, slujire, rugăciune sau meditație. Adevărata credință trebuie să devină o parte vie, activă, a fiecărui moment al vieții noastre. Nu se poate să vorbim într-un fel Divinității în liniștea meditației și în alt fel aproapelui nostru, în lumina zilei. Nu se poate să gândim ingrat și apoi să așteptăm ca Forțele Creatoare să se reverse peste noi. Credința implică o conștiință a moștenirii noastre. Suntem co-lucrători cu Dumnezeu. Deținem un etalon de deplinătate care poate fi activat în conștient de către propria noastră motivație. Destinul nostru este de a începe să împlinim ceea ce știm să facem. *Trăirile vieții noastre, bucuriile, tristețile ei, conștiința ce ne pătrunde, sunt direct proporționale cu credința trăită de noi.*

Credința este o conștiință ce dorește să fie exprimată. Este un drept dobândit prin naștere ce se poate dezvolta și crește ca și noi, devenind o parte mai importantă a conștiinței noastre. Aceasta întărește sensul vieții noastre, creând un vehicul prin care Divinitatea poate coborî pe pământ. Este un sentiment lăuntric al legăturii dintre suflet și Creator. Este o recunoaștere deschisă, o încredere vie în mărturia lucrurilor nevăzute:

Acum știm, sau descoperim, că Raiul este înăuntrul nostru; ca și conștientizarea și trezirea vin din lăuntru. Astfel, prin credință, prin darul Fiului și credința în El, devenim din ce în ce mai conștienți de prezența perseverență a Duhului – mișcarea – așa cum a fost hotărât de Tatăl și nu de noi înșine. (262 - 119)

În ultimă instanță, credința înseamnă suficient pentru a ne vedea trecând prin fiecare încercare. Deținem

același drept dobândit prin naștere ca și cei ce s-au dus înaintea noastră și care au reușit prin trăirea propriei lor credințe. Același suflet, care a fost Iisus, Fratele nostru Mai Mare, este disponibil pentru fiecare situație și nevoie a noastră. Citirile ne vor conecta la această cunoaștere, permițând credinței noastre să ne călăuzească acolo unde este voia Creatorului. Credința este manifestarea conștiinței faptului că suntem copiii lui Dumnezeu. Și în sfârșit, conform citirilor lui Cayce, credința este piatra unghiulară a virtuții și înțelegerii.

LECȚIA A CINCEA

VIRTUTE ȘI ÎNȚELEGERE

Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. [Filipeni 4, 8]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Sădește în mine virtute și înțelegere, căci în tine mi-e nădejdea, Doamne, Mântuitorul meu; căci Tu auzi rugăciunea credincioșiei în inimă. (262 - 17)

VIRTUTE ȘI ÎNȚELEGERE

Dumnezeu, a făcut atunci lumea să trăiască prin credință, prin virtute, prin înțelegere. Cunoașteți voi oare căile Lui? Ele nu se dezvăluie ușor; căci există înăscut în fiecare ceva ce te face să o iei pe o cale a uniunii și a înțelegerii, către El... (539 - 1)

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, unul dintre scopurile ființării noastre pe pământ este de a exprima legătura noastră cu El prin co-crearea vieților noastre, a trăirilor noastre și interacțiunilor cu ceilalți. Nivelul acestei co-creații este mărginit doar de limitele propriei noastre conștiințe și cereri. Noi suntem o parte din legile lui Dumnezeu, nu simpli observatori ai lor. Ca o analogie, în lumea fizică există reguli de circulație și limite de viteză care sunt în vigoare chiar dacă șoferul a scăpat din vedere semnele din trafic. În același fel suntem și noi supuși legilor spirituale care guvernează viețile noastre, chiar dacă noi alegem să rămânem inconștienți de ceea ce ar

putea ele să fie.

O înțelegere a legilor spirituale vine prin trăire și prin încercarea de a trăi mai mult în concordanță cu Voia Creatorului. Odată cu o astfel de înțelegere, se naște o conștiință profundă despre cine suntem noi cu adevărat și o legătură mai strânsă cu noi înșine, cu Creatorul nostru și cu toți ceilalți. Atât credința cât și virtutea își au originea la nivelul sufletului. Întrucât credința este o conștiință lăuntrică, virtutea este o calitate a sufletului ce se poate manifesta în viețile noastre de zi cu zi. În această privință, virtutea este tot ce este bun, tot ce este la nivelul roadelor sufletului (de exemplu iubirea, dreptatea, mila, pacea, bunătatea, etc.). În interpretarea transformărilor spirituale, Cayce leagă indisolubil virtutea cu înțelegerea. Din perspectiva citirilor, virtutea este în esență o calitate spirituală înăscută pe când adevărata înțelegere vine odată cu punerea în practică a aceleiași calități. Virtutea este răspunsul care își are originea la nivelul sufletului. Este o parte din deplinătatea și puritatea care deja există în noi.

Virtutea este armonizarea noastră cu Voia Forțelor Creatoare; astfel, orice virtute ne unește cu Dumnezeu. Adevărata înțelegere este trăirea în legile Creatorului pe pământ. Adevărata înțelegere este dincolo de rațiune, căci este o cunoaștere care a fost aplicată. Înțelegerea noastră va crește în același grad în care vom încerca să ilustrăm virtuțile în viața noastră:

Astfel, în acest studiu, virtutea trebuie să fie criteriul cu care credința ta va fi pusă în practică; căci fără acea puritate a virtuții tale, a sinelui mental, material și spiritual, nu se capătă decât puțină înțelegere... înțelegerea survine în urma aplicării a ceea ce a fost dobândit. Fii credincios a tot ceea ce este pur în scopul tău, căci aceasta este virtutea. În virtute vine înțelegerea căci ele sunt precum gaura și cepul, se potrivesc perfect, una cu cealaltă. (262 - 18)

Acolo unde există virtute va exista și înțelegere, căci virtutea nu poate exista fără aceasta. Înțelegerea este

calea prin care virtutea este aplicată în viață. Virtutea și înțelegerea sunt expresii ale activităților forțelor sufletului ce se manifestă prin noi. Când virtutea devine baza proceselor noastre de gândire, propria noastră cale către înțelegere este netezită. Astfel, pe măsura punerii în practică a roadelor sufletului, percepția noastră se schimbă astfel încât înțelegem finalitatea a tot ce întâmpinăm. Virtutea înseamnă să corespundem cu tot ce cunoaștem noi mai bun. Este o puritate a inimii, o puritate a minții și o puritate a sufletului. Virtutea este un atribut cu ajutorul căruia îl putem determina pe Dumnezeu să se manifeste pe pământ prin noi.

Virtutea înseamnă a fi credincioși intențiilor și telurilor noastre lăuntrice. Înseamnă a rămâne credincioși celui mai înalt ideal spiritual. Măsurată prin conștiința proprie, virtutea va fi diferită pentru fiecare persoană. Virtutea înseamnă deplina cooperare lăuntrică ce permite iluminarea ta interioară și încurajează slujirea celor din afara ta. Aceasta survine ca rezultat al credinței noastre. Virtutea ne permite să ne cunoaștem pe noi înșine așa cum suntem cunoscuți de Dumnezeu. Gradul nostru de virtute este limitat doar de înțelegerea noastră (N.R.: și de gradul nostru de virtute) iar înțelegerea noastră depinde de virtutea noastră.

CUNOAȘTEREA FAȚĂ DE ÎNȚELEGERE

Este o adevărată diferență între a avea cunoaștere și a avea înțelegere. Cunoașterea este asociată cu informațiile sau cu realitățile. Cunoașterea poate fi dobândită prin educație, prin ceea ce auzim, citim și chiar prin ceea ce observăm. Înțelegerea înseamnă totuși mult mai mult. Înțelegerea trece dincolo de simplele realități și devine o activitate a propriei experiențe. Înțelegerea este o conștiință vie ce nu poate fi învățată. Este dinamica ce face ca informațiile de orice tip să devină practice, precum și o parte din conștiința noastră, la nivelul sufletului:

Este știut, și poate fi experimentat, că nu simpla cunoaștere duce la înțelegere, ci aplicarea a ceea ce cuprinde aceasta; experiența, devine o parte a entității, a

sufletului care pusă în practică duce la elevare. Căci cunoașterea Forțelor Creatoare, cunoașterea lui Dumnezeu, este o elevare. Căci elevezi în rugăciune, în cunoaștere, în înțelegere, în trăirile tale și în legăturile cu aproapele tău. (884 - 1)

Cu alte cuvinte, ceea ce știm (sau ceea ce credem că știm) nu contează atât de mult în tentativa noastră de a înțelege legătura cu Dumnezeu, ci în loc de aceasta, ceea ce punem în practică - ceea ce facem cu ceea ce știm - duce la transformarea personală. Dobândirea cunoașterii poate fi un pas către o adevărată dezvoltare în a înțelege; totuși, Cayce ne-a avertizat împotriva acumulării cunoașterii pur și simplu, de dragul de a deține informații la dispoziția cuiva. De fapt, el a afirmat că, în ultima instanță, cu cât cunoaștem mai mult, cu atât suntem mai responsabili pentru încercarea de a pune în practică ceea ce știm, în viețile noastre personale. Orice cunoaștere neaplicată devine un „păcat” al omisiunii - o deficiență prin care suntem făcuți responsabili pentru că știm să facem ceva și totuși nu facem. Mai mult decât atât, cunoașterea acumulată și netrăită nu devine o parte a conștiinței noastre la nivelul sufletului.

De exemplu, peste ani, nenumărate persoane și-au exprimat aprecierea pentru filosofia citirilor deoarece le dădea un sens, sau pentru că-i înștiința că „viața este o experiență cu un anumit scop”. Această cunoaștere afirmă că suntem responsabili pentru toate legăturile noastre cu noi înșine, cu ceilalți și cu Dumnezeuul nostru. Această cunoaștere ar trebui să ne impulsioneze să devenim mai conștienți de gândurile, faptele și interacțiunile noastre cu ceilalți. Dacă aceasta ne convinge să facem unele schimbări pozitive în viețile noastre, aceasta devine o parte a conștiinței sufletului în experiențele viitoare. Dacă este pusă în practică, aceasta va deveni ceva ce va rămâne cu noi. Pe de altă parte, dacă rămânem doar la nivel de cunoaștere, nu are niciun efect permanent asupra noastră - nu ne schimbă conștiința lăuntrică:

Cu înțelegerea perfectă a oricărei legi, legea poate

deveni o parte a entităţii, iar cum elevarea prin planul fizic înseamnă dobândirea înţelegerii tuturor legilor universale, cunoaşterea astfel atinsă şi făcută ca parte a entităţii, aduce elevarea... Iată de unde vine necesitatea forţei dăruite așa după cum s-a spus: „Fiul meu, în tot ce dobândeşti, găseşte înţelegerea” şi capacitatea de a pune în practică aceasta. (900 - 25)

Adevărata înţelegere are un efect atât de puternic asupra aducerii credinţei în conştiinţă, a spus Cayce grupului original de studiu, încât o persoană cu o adevărată înţelegere „ar putea muta şi munţii”. (262 - 19)

PERCEPEREA VIRTUŢILOR POATE DUCE LA O MAI BUNĂ ÎNŢELEGERE

Mulţi dintre noi consumă o mulţime de timp şi energie judecând şi criticând. Indiferent că această condamnare este direcţionată către interior sau către exterior, ea are un efect plin de consecinţe asupra propriei noastre percepţii. De fapt, de câte ori criticăm ceva sau pe cineva într-o manieră negativă, cel mai uşor ne este să vedem ce este „greşit” în loc de ceea ce este „corect” şi cel mai uşor pentru noi este să devenim judecători. Luaţi aminte că orice punem în practică, pozitiv sau negativ, devine o parte mai importantă a propriei conştiinţe.

Acest mod de abordare, de a-i judeca pe ceilalţi oameni, în loc să încercăm să înţelegem că şi ei au aceeaşi Scânteie Divină ca şi noi, a fost timp îndelungat o tendinţă umană negativă. Cayce a spus unui grup de susţinători de-ai săi:

Să presupunem pentru moment, că Dumnezeu a privit în inima ta așa cum tu te-ai uitat adesea în viaţa fratelui tău. Uitare... gândeşte la aceste lucruri! (254 - 68)

Ar trebui să cumpănim bine, la rece, ce s-ar întâmpla dacă Creatorul nostru ar începe să ne judece pe noi așa cum noi am criticat adesea pe alţii? Totuşi, decât să ne autocondamnăm pentru ceea ce greşim, mai degrabă ar trebui să începem pur şi simplu schimbarea felului în care ne vedem pe noi înşine şi pe alţii. În modul lucrării cu percepţiile noastre individuale, citirile afirmă că este

foarte important pentru noi să începem „minimalizarea defectelor și amplificarea virtuților” oricărui dintre cei cu care venim în contact:

...trebuie să minimalizăm defectele și să mărim virtuțile. Și entitatea trebuie să adopte aceasta ca prim principiu, în schimbarea vieții sale, pe măsura căutării de noi oportunități. Încetează să găsești defecte în alții și alții vor înceta să-ți găsească defecte ție. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l adopți în noua ta viață. Și lasă ca aceasta să fie o nouă experiență pentru tine... să recunoști calitățile la fel de bine ca și defectele. (3544 - 1)

De câte ori nu te abați din drum (sau pierzi timp pur și simplu) discutând sau gândind ce este „corect” în legătură cu o persoană și mai degrabă ce este „în neregulă” cu ea? Dar mai mult chiar decât să încercăm să percepem virtuțile celor cu care am avut conflicte personale, citirile spun că nu trebuie să condamnăm pe nimeni. Acest lucru s-ar putea dovedi ca fiind mai dificil în termenii tratării cu cei care crezi că au greșit față de tine, precum și cu cei care au greșit față de o altă persoană. Și totuși, indiferent de ceea ce a făcut o persoană, ea sau el este încă un copil al lui Dumnezeu.

Biblia afirmă „nu judeca, pentru a nu fi judecat”. [Matei 7, 1] Având în vedere că nu putem ști niciodată încercările și provocările pe care le-a întâmpinat cineva, nu avem nicio justificare în a-l condamna. Numai atunci când am experimentat personal o cale a vieții cuiva, putem măcar spera să înțelegem ce anume l-a condus la o asemenea comportare. Virtutea nu înseamnă a scuza o comportare negativă sau chiar criminală, ci faptul că nu ne este permis să purtăm pică sau să condamnăm. Binele poate fi găsit și cultivat în fiecare, iar noi avem nevoie doar să știm să-l căutăm. Atunci când virtutea este asociată cu puritatea, trecem peste criticism și condamnare. Funcție de împrejurări, acest lucru poate fi la fel de simplu ca și încercarea de a vedea partea pozitivă pe care o pot vedea alții, sau poate că înseamnă pur și simplu a nu contribui la clevetirile pe care le-am putea auzi despre o altă persoană.

Chiar dacă nu avem întotdeauna succes, citirile spun că de fiecare dată când încercăm să facem ceea ce este bine, aceasta are un efect pozitiv asupra măririi conștiinței și înțelegerii.

ÎNTREGIREA CA O ACTIVITATE A SUFLETULUI

Deplinătatea noastră lăuntrică este grăbită și dezvoltată prin virtute și înțelegere. Cheia descoperirii acestei deplinătăți este trezirea la esența noastră spirituală lăuntrică. Mare parte din această latură urmează chiar acest principiu. De exemplu, frumusețea unui trandafir se dezvoltă din interior (mai exact, absorbind acele lucruri din mediul înconjurător, din afară), dar etalonul lui, modelul lui de deplinătate rezidă adânc în propria-i sămânță. Acest lucru este iarăși adevărat pentru fiecare din noi. Încercând să trăim în armonie cu roadele sufletului, ne trezim la natura noastră divină. În lăuntrul fiecăruia dintre noi există o dorință de întregire. Deținem etalonul și chiar dorința de a deveni tot ceea ce putem fi. Această țintă nu este atinsă dintr-un singur salt ci pas cu pas, puțin câte puțin:

Fie ca aceasta să fie bine înțeleasă, că virtutea și înțelegerea tratează în principal cu sinele și legătura sinelui cu Forțele Creatoare, sau Dumnezeu, și că virtutea și înțelegerea sunt reflectate în sine, mai degrabă decât o judecată asupra altuia. Judecă-te pe tine însuși prin propria înțelegere și propria virtute – nu pe altul – căci acestea sunt ale Duhului Sfânt și de Duh trebuie să fie judecate. „Nu judeca, pentru a nu fi judecat”. (262 – 19)

Virtutea și înțelegerea sunt legătura dintre noi înșine și Forțele Creatoare. Prin virtute și înțelegere, legile de spiritualitate ale Domnului pot fi activate în lumea fizică. Cu cât dorim și încercăm mai mult să devenim căi ale binecuvântărilor și iubirii Lui către alții, cu atât mai mult îi simțim prezența atotstăruitoare, cu atât mai mult energia Lui va curge prin noi către alții. Când Fratele nostru mai vârstnic, Iisus, a hrănit cinci mii de persoane cu doar cinci pâini și doi pești, a fost o dovadă clară că El avea o adevărată înțelegere a legilor lui Dumnezeu.

Virtutea și înțelegerea se impun pentru orice activitate spirituală. Virtutea și înțelegerea întăresc viața noastră cu o putere spirituală ce modelează și formează conștiința a tot ceea ce vedem și tot ceea ce trebuie să atragem către noi. Virtutea posedă legea spirituală – plenitudinea lui Dumnezeu ce se manifestă pe pământ. Aceasta întărește cunoașterea noastră de Dumnezeu și facilitează mărirea credinței în El.

FĂ CEEA CE ȘTII SĂ FACI

Vor fi mereu ocazii în viață când vom dori să privim mai sus și să atingem ceva mai înalt, indiferent de împlinirile dobândite sau de cât de profund putem simți la un moment dat. Dat fiind că starea noastră naturală este spirituală, avem o năzuință de a trăi cât mai aproape de Dumnezeu. Această apropiere va surveni ca rezultat al facerii voii Lui, a căutării de a fi aproapele Lui pe pământ. Dorința acestei apropieri de sursa noastră spirituală este cea care ne conduce către virtute și înțelegere. De fapt calea noastră se netezește pe măsura cultivării unicului scop de a face lucrarea Lui. Puterea Creatorului poate trezi înăuntrul fiecăruia din noi amintirea moștenirii noastre ca fiind copiii Lui. Sinele nostru lăuntric tânjește după acea conștiință care survine odată cu trăirea întru El. În lăuntru său, sufletul își descoperă adevărata legătură cu Creatorul lui. Etalonul lăuntric al deplinătății este trezit de motivația noastră spirituală:

Nu este atât de important cât de multe știe cineva, ci cât de bine aplică el/ea ceea ce știe în existența sa, prin ceea ce face, gândește, fapt ce marchează sufletul prin dependența practică, constantă și consecvența față de Forțele Creatoare, așa cum ne-au fost făgăduite să le întâlnim – fiecare din noi – atunci când le vom căuta. Și atunci va veni ceea ce trebuie să crească mai mult puterile sufletului aceluia ce caută. (270 – 33)

Un moto frecvent menționat în citirile lui Cayce este „să faci ceea ce știi să faci și următorul pas îți va fi dat”. Prea adesea distanța dintre punctul în care ne aflăm și cel în care trebuie să ajungem pare să fie imens. Și totuși

citirile ne spun să înaintăm pas cu pas, rând pe rând, precept după precept, puțin câte puțin. A ști să faci binele și a nu-l face, este poate greșeala cea mai mare pe care o putem face pentru că numai făcând ceea ce știm să facem netezim drumul pentru următorul pas. Alegând pur și simplu corectitudinea și punând în practică ce găsim mai bun în lăuntrul nostru, vom fi călăuziți de un etalon al deplinătății – sursa noastră spifituală. Numai astfel putem întâmpina și depăși încercările vieții și putem evita abaterea de la drumul drept al propriului destin.

CONCLUZIE

Virtutea este tot ce avem mai bun în noi. Este un fruct al sufletului. Este o parte indisolubilă a sinelui nostru adevărat. Virtuțile noastre dezvăluie adevăratul nostru potențial, căci ele sunt înnăscute, așteptând pur și simplu să fie trezite și exprimate, înțelegerea ne aparține atunci când trecem dincolo de cunoașterea lucrurilor și începem trăirea acestei cunoașteri până când aceasta devine o expresie proprie a sinelui nostru adevărat. Virtutea și înțelegerea țin seamă de conștiența că El este etalonul nostru și că El va lucra prin noi dacă îi vom permite. Noi trebuie să fim atât perseverenți cât și consecvenți în activitățile noastre. Pe măsură ce punem în practică lucrurile care țin de suflet, iubirea, bunătatea, iertarea și răbdarea, ne transformăm pe noi înșine și afectăm în mod pozitiv lumea din jurul nostru:

Căci nu contează ce știe (N.R.: sau spune) cineva, ci mai degrabă ce face acesta cu ce știe! Căci asta înseamnă rând pe rând, precept după precept, puțin câte puțin. Căci crești în milostenie, cunoaștere și înțelegere pe măsură ce aplici toate acestea în propria ta trăire, făcându-ți calea dreaptă, păstrând drumul care este constructiv în viața ta. (954 – 4)

Păstrându-ne imaculați în lume, neosândind pe nimeni, depășind acele lucruri care nu sunt în armonie cu legislația Lui spifituală și întorcându-ne cu fața către Lumină – în acest fel ne vom afla pe calea virtuții și înțelegerii. Vom găsi iubire în noi înșine, unul în celălalt și

în Creatorul nostru - nimeni nu va fi dincolo de aceste hotare. Vom găsi pământul nu ca un loc de încercări și întreceri și dorințe de împlinit, ci ca un loc al slujirii Lui cu iubire. Vom fi reînnoiți în eforturile noastre de a merge înainte, mulțumind pentru înțelegerea ce vine din interior; faptul că fiecare din noi este o parte a întregului. Cu motivație adecvată, tot binele pe care noi îl înfăptuim este impregnat de fiecare fibră a ființei noastre. Prin gândurile și faptele noastre altruiste, conștiința noastră elevează treptat. Vom recunoaște că suntem pe calea virtuții și înțelegerii ori de câte ori nu avem niciun gând rău despre altcineva, vom recunoaște că suntem pe această cale când începem să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Creatorul nostru:

Trăiește deci fiecare zi în acest fel, astfel ca o mică parte să se adauge, în lăuntrul tău, sufletului tău, spre a-ți fi mai bine. Astfel poți dobândi forță, cunoaștere și virtute în asemenea măsură încât viața încărcată cu astfel de trăiri devine din ce în ce mai merituoasă, cu mai multă bucurie. (1745 - 1)

LECȚIA A ȘASEA

INFRAHREA... voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu". [Ieremia 31, 33]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de perfect este numele Tău pe pământ, Doamne!

Pentru a avea comuniunea cu Tine, trebuie să arăt iubire frățească aproapelui meu. Deși vin cu umilință și nu am nimic împotriva fratelui meu, rugăciunea mea, meditația mea, nu urcă până la Tine. Ajută-mă Doamne, în efortul meu de a mă apropia de Tine! (262 - 21)

Înfrățirea

A face altora ceea ce ți-ai dori ca alții să-ți facă ție, este testul extrem al înfrățirii. Fără aceasta, nu veți putea să-L bucurați pe deplin pe Dumnezeu.

(262 - 22)

Fie acesta cuvântul tău de ordine: „Sunt slujitorul fratelui meu”. Cine este fratele tău? Oricine-ar fi, oriunde-

ar fi, el poartă pecetea Făcătorului pe pământ, fie el negru sau alb, bătrân sau cărunt, fie el tânăr, fie barbar sau pe tron, sau în scaunul prezidențial. Toți cei ce sunt pe pământ astăzi sunt frații tăi. (2780 - 3)

Materialul lui Edgar Cayce ne asigură că noi am fost în legătură cu Dumnezeu de la începutul timpului, deși aceasta cunoaștere nu mai este la nivelul conștientului. Ca parte a moștenirii noastre, noi trebuie să experimentăm această legătură în deplină conștiință și cu o deplină înțelegere a interconexiunii dintre unul și celălalt. Un aspect extrem de important (și uneori incitant) al transformării personale este de a începe să devenim conștienți de legătura unică pe care o deținem cu toții. Împărtășim cu toții o legătură comună - o comuniune spirituală cu toți ceilalți oameni. Odată ce El este Creatorul nostru, facem cu toții parte din același întreg și avem cu toții această conștiință în adâncul sufletelor noastre.

Din perspectiva citirilor, această conexiune spirituală dorește să fie manifestată pe pământ. În străfundul fiecăruia există conștiința unui căutător. În fiecare din noi există un dor de comuniune spirituală, de realizare a acestei legături.

În fiecare din noi există un etalon al integralității care ne împinge încontinuu către căutarea împlinirii, slujirii și iubirii unul pentru altul (N.R.: pentru Sfânta Treime și pentru noi). Armonizându-ne cu acest etalon interior, dobândim realizarea adevăratei comuniuni. Această scânteie interioară ne propulsează către cea mai deplină legătură posibilă cu Creatorul nostru. În înțelegerea noastră limitată a acestei dorințe spirituale, de prea multe ori încercăm să o satisfacem cu preocupări materiale și cu orice metodă de posibilă evadare. Dar evadarea nu poate duce decât la sentimente deși mai mare deșertăciune, căci această dorință a sufletului nu poate fi satisfăcută decât cu lucruri de suflet: altruism, slujire și iubire. Comuniunea este realizarea legăturii noastre cu alții și legătura noastră de unificare cu Dumnezeu. Atunci

când devenim mai conștienți de această legătură, devenim mai conștienți de datoria noastră față de toți oamenii din lume. Ne trezim înăuntrul nostru la înțelegerea că El este o parte din alții la fel cum este o parte din noi.

Lăsând iubirea Creatorului să curgă prin noi, ajungem să înțelegem că înrudirea pe care o împărtășim unul cu celălalt ca ființe umane nu este decât o reflectare a unei legături spirituale cu mult mai profunde. Prin comuniune, devenim conștienți de unitatea noastră cu toți copiii lui Dumnezeu.

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ, A UNUIA FAȚĂ DE CELĂLALT

Edgar Cayce credea că va veni o zi în istoria lumii când umanitatea își va da seama în cele din urmă de responsabilitatea sa față de fiecare în parte. Răspunsul la întrebarea biblică „Sunt eu slujitorul fratelui meu?” a fost un DA! răsunător. Lumea nu este decât o comunitate din care facem parte cu toții. Cu toate că o „soră” sau un „frate” poate fi de o parte sau alta a lumii (sau chiar vis-à-vis de noi), suntem responsabili pentru tot ce găsim de făcut în legătură cu ei. Din punct de vedere practic, ce rol putem juca noi în îndeplinirea acestui plan divin? Fiecăruia dintre noi i se dau sarcini și oportunități ce vin în viațile noastre ca mijloace de a ajuta pe altcineva.

Pe orice țărâm ne-am afla, mai există încă o șansă de a dăruia un mic act de slujire. A fi de ajutor nu înseamnă a face cine știe ce fapte minunate, sau să influențezi neapărat viațile a mii de oameni. Etalonul stabilit de Fratele nostru Mai Mare, Iisus, a fost de a ajuta pe fiecare pe rând, doar atunci când se prezintă ei înșiși. Oportunitățile noastre de a fi de ajutor sunt deja în puterea noastră. Felul în care îi tratăm pe alții, prin răbdare, bunătate, compasiune și iubire, poate fi exact acel act de slujire pentru care suntem chemați să-l facem. A ajuta pe alții să se poată ajuta ei înșiși este poate cel mai important serviciu din toate. Orice lucru cât de mic pe care găsim că-l avem de făcut, este adesea exact fapta pe care Creatorul ne-a pus-o în cale, ca mijloc de a fi un canal al iubirii Lui.

Viața este un eșec dacă entitatea fiecărui suflet (și în special această entitate) nu face lumea mai bună, acel colț de lume puțin mai bună, puțin mai plină de speranță, puțin mai răbdătoare, care arată mai multă iubire frățească, mai multă bunătate, care este mai îndelung răbdătoare, chiar prin vorbele și faptele entității; în mod special în ceea ce privește evoluția (N.R.: lumii și a entităților din ea).

Deși câștigi lumea întreagă, cât de puțin trebuie să te gândești la tine însuși, dacă pierzi scopul pentru care sufletul a întreprins această călătorie specială! Să nu ai o părere mai bună despre tine decât ar trebui să ai, căci nimeni nu va gândi despre tine mai bine decât gândești tu însuși; nu în mod egoist, ci în dorința de a fi de ajutor.

Căci cine este cel mai important? El, care este slujitorul tuturor, El care face ca fiecare suflet să fie bucuros că trăiește, bucuros că are ocazia să contribuie cu ceva la bunăstarea fratelui său. (3420 - 1)

Divinul lăuntric caută (N.R.: și trebuie) să fie o cale de slujire în lumea materială. Dumnezeu nostru are compasiune pentru fiecare din noi, așa cum un părinte are o iubire necondiționată pentru un copil. Noi suntem cei prin care ajutorul Lui poate fi materializat pe pământ. Când ratăm acordarea iertării, compasiunii sau a unui act de bunătate cuiva, avem un eșec în responsabilitatea noastră pe pământ față de comuniunea (înfrățirea) care ne leagă laolaltă. Ratăm în acest caz trăirea la nivelul responsabilității de a fi copiii Lui. Cayce a spus că atât timp cât trăim, avem ocazia să fim de ajutor altcuiva. A noastră este oportunitatea de a începe să căutăm o sclipire a ceea ce este bun în fiecare.

Când începem să minimalizăm defectele cuiva și să-i amplificăm virtuțile, ajungem să înțelegem că ceea ce putem schimba cel mai mult în interacțiunile noastre cu alții, este propria noastră percepție căci chiar și cel „mai mare dușman al nostru are un cel mai bun prieten”. Aceasta nu înseamnă că trebuie să acceptăm orbește ceea ce face sau susține cineva, ci mai degrabă că suntem încercați pentru a începe să-i vedem pe alții așa cum îi

vede Creatorul (atât pe ei cât și pe noi). Procedând astfel, conștientizăm că fiecare merită iubirea, bunătatea, compasiunea, călăuzirea și chiar slujirea noastră:

Căci nu începi să gândești drept până nu ești capabil să vezi în viața cuiva pe care-l disprețuiești total, ceva din Domnul tău, la care te închini. Căci fiecare suflet-entitate de pe pământ, în viață, indiferent de nuanță sau culoare, de desfigurarea trupului sau a minții, se află pe pământ prin Voia lui Dumnezeu. Căci El a voit ca niciun suflet să nu piară și astfel a pregătit o cale de scăpare. Și tu, ca slujitor al Lui, ca un copil al Dumnezeului viu, ai posibilitatea de a contribui la bunăstarea oricui, chiar dacă ai considera că nu sunt demni de aceasta. Căci dacă depreciezi astfel pe alții, ce fel de arbore va crește în propria ta inimă? Poți fi sigur că altcineva te va deprecia pe tine. (3575 - 2)

În plus, atunci când vedem binele în alții, avem ocazia să-i ajutăm să-și recunoască puterile pe care le au spre a fi oferite și le putem amplifica totodată în decursul acestui proces. Trebuie să ajungem să ne iubim aproapele (indiferent de cât de mari sunt distanțele dintre noi), exact așa cum ne iubește Creatorul nostru (N.R.: această iubire să se manifeste diferit și de noi, ca și de Creatorul nostru, pentru fiecare, corespunzător Divinității din el). Fiecare individ din orice zonă, de orice culoare, de orice crez, este o parte din noi - fiecare contribuie la întreg. Suntem cu toții membrii aceleiași comunități. Suntem cu toții părți din Dumnezeu. (N.R.: După eforturile pe care le facem, în acest scop)

Întrebare: Te rog descrie diferența dintre comuniune și frăție.

Răspuns: Una pentru Dumnezeu, una pentru om. (262 - 22) Și numai după cum îl tratezi pe aproapele tău, îi arăți sincer iubirea Lui. Căci ceea ce vei face celui mai mic dintre aceștia, confracților tăi, Făcătorului tău îi vei face.

(1620 - 1)

LEGĂTURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Ce poate fi mai frumos decât ca întreg pământul să

fie o comunitate întru Dumnezeu? În ciuda faptului că acest lucru poate părea imposibil sau chiar departe de realitatea actuală, citirile confirmă faptul că acesta este destinul umanității. Această problemă privind lumea, ce apare atât de divizată și totuși împărtășind un destin comun, l-a îndemnat pe unul din membrii primului grup de studiu să întrebe: „Poate exista fraternitatea între oameni fără adevărata comuniune?”

Cayce a răspuns:

Comuniunea este mai întâi fraternitate, un etalon al – sau o umbră a – ceea ce este comuniunea; căci, așa cum ne-a fost dat, tot ceea ce se vede manifest în lumea materială nu este decât o reflecție sau o umbră a realului sau a vieții spirituale. Fraternitatea deci, este o expresie a comuniunii ce există în viața spirituală. (262 – 23)

Ceea ce ne sugerează citirile este faptul că această unitate, această unicitate întru Dumnezeu, există deja la nivel spiritual. Încercarea noastră este de a aduce într-un fel această conștiință în conștiință, în lumea materială. Putem începe astăzi indiferent de locul în care ne aflăm acum, avem ocazia să dăruim iubire, să împărtășim comuniunea și să evocăm unitatea în căminul nostru, la serviciu și în anturajele noastre zilnice. Citirile afirmă că din perspectiva noastră limitată, ne putem imagina ce efect vor avea toate acestea asupra celor din jur. Nu putem concepe ce schimbări vor surveni asupra propriilor noastre inimi. Nu putem anticipa amploarea binelui ce va coborî pe acest pământ:

Luați aminte la acestea: Există promisiuni făcute de Forțele Creatoare, sau Dumnezeu, copiilor oamenilor că „Dacă tu vei fi fica mea, fiul meu, copilul meu, Eu voi fi fără îndoială, Dumnezeul tău”. Aceasta este o promisiune personală. Iată de ce scopurile sunt de a găsi o intrare pentru ca sufletul să poată fi pregătit pentru sălășluirea cu sufletul și spiritul Dumnezeului viu. (N.R.: Duhului Sfânt) (1436 – 1)

Cu cât mai mult răspundem unul altuia într-un spirit de comuniune și frație, cu atât mai mare va fi capacitatea

Creatorului de a lucra prin noi ca să fim niște copii ai Lui sălășluind pe pământ. În decursul fiecărei generații, necesitatea cea mai imperioasă pentru noi ca indivizi a fost de a înțelege adevărata noastră legătură unul cu celălalt și cu Creatorul nostru. Am putea întreba: „Ce are a face legătura dintre unul și celălalt, cu legătura noastră cu Dumnezeu?”. În ultimă instanță, este imposibil să cunoști pe Unul fără celălalt, căci Dumnezeu este inseparabil de creațiile Lui. Toate sufletele au fost făcute după chipul și asemănarea Lui. (N.R.: chiar dacă azi și le-au schimonosit) Noi nu suntem doar corpuri fizice, ci mai degrabă suflete ce se află în lumea materială. În Scripturi citim „... Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut”. [Matei 25: 40]

Ca răspuns la întrebarea cum ar putea cineva să slujească și să fie într-o mai bună armonizare cu Dumnezeu, citirile au conturat răspunsul în termenii relațiilor personale și inter-relațiilor zilnice cu alții. În privința realizării unei mai mari conexiuni cu Dumnezeu, celui ce a pus întrebarea i s-a răspuns:

Aceasta este o moștenire naturală a fiecărui suflet. Apoi, practicarea acesteia, aplicarea ei în problemele zilnice, în legăturile de zi cu zi, acestea aduc în ele însele conștiința și armonizarea prin care se ajunge la o mai mare conștiință. Aceasta, după cum am arătat, înseamnă a fi împlinit zi de zi, puțin câte puțin, rând pe rând, precept după precept. Nu ca rutină, ci mai degrabă ca o trăire vie ce devine tot mai mult o parte a sinelui ce este simțită, văzută, cunoscută de toți cei ce se confruntă în trup cu activitățile lor zilnice! O vorbă bună, o discuție calmă, chiar și în cele mai dificile situații, creează acea armonizare nu numai pentru sine ci și pentru alții - sau fac pe alții să devină conștiinți de aceasta.

Pentru rațiune, acest lucru poate fi ilustrat prin felul în care un post de radio poate fi schimbat pe frecvențe mai înalte sau mai joase; când va fi în acord perfect, se realizează astfel un acord ce face posibilă nu numai o recepționare perfectă ci și o reacție perfectă asupra celor

influențați de aceasta. (877 - 6)

Folosind analogia lui Cayce, din același motiv pentru care un radio trebuie să fie reglat pe frecvența carespunzătoare în scopul unei recepționări optime, este imposibil să iubești cu adevărat pe Dumnezeu și încă să continui să dușmănești cu sfidare una din creațiile Lui. Iubirea și ura nu pot sălăslui în aceeași inimă. Fiecare din noi are posibilitatea de a fi a parte a transformării spirituale de pe pământ - deși implicarea noastră este limitată de măsura în care dorim să fim transformați. Când stăm să examinăm cum am interacționat cu alții, ne putem da seama cât de frecvent nu ne-am atins scopul. Numai devenind conștienți de Duhul Sfânt din noi, vom începe să vedem lumea, pe noi înșine și pe alții, așa cum este văzut fiecare de Dumnezeu.

Citirile au indicat adesea rugăciunea și meditația ca fiind esențiale pentru dobândirea conștientizării Divinului. Când căutăm să ne armonizăm cu Dumnezeu, armonia prezenței Lui va umple viețile noastre și va acționa asupra a tot ce atingem. Comuniunea noastră cu Dumnezeu se dezvoltă pe măsură ce întindem o mână celor din jurul nostru. Cât de bine ne dorim cu adevărat să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Din perspectiva lui Cayce, răspunsul este numai atât de mult pe cât încercăm să-i înțelegem și să-i ajutăm pe alții.

COMUNITATEA CA O RESPONSABILITATE

În larma și activitatea de zi cu zi, uităm prea des să ne focalizăm asupra importanței comunității. Multă lume a descoperit că uită adesea să-și facă timp să asculte, să zâmbească, să trăiască pur și simplu prezența altei persoane mai degrabă decât să se îndrepte către următoarea țintă pe care ei speră să o atingă în acea zi. Datorită legăturii noastre cu Dumnezeu, avem a responsabilitate față de toți ceilalți. Nu este doar a datorie față de cei ce ne iubesc și pe care noi îi iubim la rândul nostru, ci este a datorie pe care trebuie să o împărtășim cu fiecare.

Citirile ne amintesc faptul că Creatorul nostru ne-a

iertat toate deficiențele (N.R.: în măsura și potrivit faptelor noastre văzute și recomandate și de Biserica Creștină Ortodoxă) și ne-a dăruit iubirea necondiționată. Se aștepta de la noi să facem același lucru. Cu cât vom conștientiza mai mult obligațiile noastre față de Dumnezeu, unul față de altul și față de noi înșine, cu atât se va amplifica propria noastră capacitate de a ajuta în spiritul comuniunii. Pentru mulți dintre noi acest lucru poate părea dificil, chiar dincolo de capacitățile noastre actuale. Și totuși, dacă nu vom face Voia lui Dumnezeu (N.R.: finală, ignorând obligațiile momentane ale unuia față de alții și momentane față de noi înșine) noi suntem cei ce s-au abătut. El nu ne va cere niciodată să facem mai mult decât suntem capabili:

Ținând seama de comuniune, aceasta ar trebui să însemne foarte mult pentru fiecare membru al unui astfel de grup; căci aplicând-o în propria lor trăire, se poate aștepta și primi acea comuniune adevărată în trăirea cuiva; și când aceasta nu apare în viața unora, atunci aceștia trebuie să știe că au lipsuri în eforturile lor de a fi ceea ce trebuie să fie în relațiile cu ei înșiși, cu Făcătorul lor, cu grupul. Atunci, îndreptați-vă către ceea ce are un scop sincer, ce este pur în minte, rezonabil chiar pentru sine, mergând pe drumul ce ne aduce o mai apropiată uniune cu El, căci „De voi veți fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeuul vostru”. El caută să găsească această expresie chiar în toți cei ce-și spun sunt ceea ce sunt și este o forță mereu activă care prin toate veacurile, prin toate popoarele, poate fi o aducere aminte a comunicării cu El, Cel ce a adus la viață Pleiadele, ce a pus centurile lui Orion, sau apele din adâncuri ce sunt aruncate pe pământ, sau aduce suflarea în viețile tuturor creaturilor și care aduce unirea cu acele Forțe Creatoare ce fac muzica sferelor - Dumnezeu este numele Lui! (262 - 23)

Realizând că partea noastră cea mai lăuntrică este deplină și că însuși Creatorul tuturor lucrurilor a predestinat succesul nostru final, cum mai putem continua să credem că adevărata comuniune este dincolo de capacitatea umanității? Iubirea Creatorului este destinată

spre a se manifesta pe pământ și deci, când vom alege momentul să ne facem partea? Cei ce trebuie să împartă comuniunea lui Dumnezeu au o datorie. Cei ce trebuie să cunoască comuniunea Lui au o obligație. Dacă fiecare din noi nu face lumea puțin mai bună, puțin mai plină de speranță, puțin mai răbdătoare, puțin mai blândă, puțin mai iubitoare – prin gândurile, vorbele și faptele noastre – atunci nici nu am început măcar să realizăm împărțășirea moștenirii comuniunii noastre spirituale cu alții.

Comuniunea și fraternitatea, inoculate în inima și sufletul fiecăruia, va aduce lumea într-un nou mileniu. Dar pacea pe pământ și binele vor trebui să fie mai înainte de toate o trăire personală, pentru ca mai apoi să se realizeze în întreaga lume. Ne facem noi partea noastră, pentru a face posibilă această transformare?

CONCLUZIE

Comuniunea trebuie încă să fie manifestată în viețile noastre pentru că am uitat scopul pentru care am fost creați; spre a deveni însoțitori și co-creatori cu Dumnezeu, spre a fi canale ale iubirii Lui pe pământ și de a fi de ajutor tuturor celor aflați în suferință. Este de mirare că ne simțim adesea disperați și hoinărim fără țintă, când am pierdut din vedere adevăratul motiv pentru care suntem aici? Fiind copiii lui Dumnezeu, avem ocazia să dobândim completa conștiință a legăturii cu El. Dar, în ultimă instanță, această conștiință crește și se dezvoltă numai prin interacțiunile cu alții – deoarece numai prin activitățile noastre cu alții demonstrăm cât de bine am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Cayce a spus frecvent unor persoane că până când nu vor fi capabile să vadă o scânteie a Creatorului chiar și înăuntrul celor pe care nu-i putem suferi, ei nu au început încă să gândească just. Această „gândire justă” este o parte a etalonului deplinătății care există în fibrele lăuntrice ale sinelui. Când unii au fost derutați de legăturile în care au întâmpinat dificultăți, li s-a amintit că Iisus a dat un exemplu pentru toți:

Există încă în conștiința fiecăruia îndoiala de a fi

făcut alegerea corectă în relațiile cu alții. În astfel de momente, privește adânc în viața omului Iisus și vezi cum a tratat El problemele de acel fel. Așa cum El a dat, în interpretarea scopului Său pe pământ, El a recunoscut necesitățile fiecărui suflet, precum și scopul lui pe pământ.

Căci toți oamenii (și El a fost om) nu au ajuns, (N.R.: încă) la gloria lui Dumnezeu. Numai în El, prin El, cu El poate să atingă cineva adevărata calitate de fiu, adevărata comuniune, adevărata legătură cu Forțele Creatoare sau Dumnezeu. (3357 - 2)

Adevărata comuniune realizează legătura noastră finală unul cu celălalt și legătura de unificare cu Dumnezeu. Lumea tânjește după iubirea pe care i-am putea-o oferi. Cu această cunoaștere, cum am putea să ne menținem animozitatea, ura, sau judecata? Indiferent de cum i-am perceput cândva pe cei ce i-am numit dușmani, avem acum ocazia să-i numim prieteni, să-i vedem prin prisma iubirii, să dorim armonizarea lor cu Dumnezeu, precum și cu ei înșiși. Pe măsură ce evoluam pas cu pas, puțin câte puțin, manifestăm cooperare, devenim mai înțelegători cu noi înșine și cu cei din jur, conștiința motivației noastre spirituale se adâncește, credința noastră se întărește, dovedim calități ale virtuții și înțelegerii și devenim din ce în ce mai conștiinți de comuniunea noastră cu Dumnezeu și cu lumea.

Dacă experimentăm comuniunea perseverentă a acestui adevărat simț al comunității, trebuie să ne bizuim pe această importantă poruncă, „iubiți-vă unul pe altul”. Căci când facem aceasta, comuniunea cu Dumnezeu se poate manifesta în final pe pământ.

LECȚIA A ȘAPTEA

RĂBDAREA

Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.

[Luca 21, 19]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de milostivă este, Ființa Ta pe pământ, Doamne! Fii Tu călăuzitorul cu care, cu răbdare, să ne urmăm drumul ce este stabilit înaintea noastră, privindu-Te pe

Tine, Creatorul, Dătătorul de Lumină. (262 - 24)

RĂBDAREA

Răbdarea este acea activitate a minții necesară din punct de vedere mental, fizic și spiritual, ce duce la extinderea și familiarizarea cu activitățile a ceea ce poate fi cunoscut în sine, indiferent dacă este atitudinea corespunzătoare a ceea ce este păstrat ca ideal, dacă este ceea ce se manifestă prin credință sau prin fapte, indiferent dacă virtutea este însoțită de înțelegere sau este o regulă prestabilită, indiferent dacă sinele este în posesia unui ideal și acționează cu măsuri cooperative asupra trăirilor oamenilor.

Iată de ce, așa cum constatăm, această lecție trebuie să fie însumarea a tot ce a fost experimentat de oameni prin ceea ce ei au dăruit altora, ceea ce trebuie acum să trăiască ei înșiși în activitățile de zi cu zi. (262 - 25)

Într-o lume atât de concentrată pe viteză, împlinire și finalizare, evoluția răbdării poate fi o lecție greu de înțeles. În ciuda faptului că răbdarea este „însumarea” tuturor celor menționate anterior, aceasta este adesea greșit înțeleasă, de prea multe ori oamenii pun răbdarea pe picior de egalitate cu pasivitatea sau cu docilitatea; sau nu este niciuna nici alta. Din perspectiva citirilor, aceste emoții echivalează cu o acceptare blajină, mai degrabă decât cu activitatea conștientă impusă de răbdare:

Aceasta nu este răbdare, căci răbdarea nu este nici pasivă, nici negativă; este o influență constructivă, o forță activatoare pozitivă. Căci, dacă cineva te lovește în obraz, a spus El să dai înapoi? Nu! mai degrabă întoarce-l și pe celălalt! Fii activ în răbdarea ta; fii activ în relațiile tale cu aproapele tău!

(815 - 2)

Răbdarea nu este receptivă, ci dimpotrivă, este activă. Uneori lumea crede că răbdarea este sinonimul toleranței, dar toleranța este acceptarea unor lucruri așa cum par ele a fi, în timp ce răbdarea impune să devii în mod activ conștient de tot ceea ce propulsează influența într-o situație. Decât să fii într-o stare de spirit pasivă,

Cayce a spus că adevărata răbdare este o activitate a trupului, minții și sufletului, focalizată în așa fel încât prezența legilor iubirii lui Dumnezeu să pătrundă în viețile noastre. Din această perspectivă, răbdarea este forța ce întărește toate activitățile spirituale ce se manifestă pe pământ, este piatra din capul unghiului a întregii evoluții spirituale.

Prin răbdare, motivația noastră spirituală evoluează în asemenea măsură încât ea devine răspunsul nostru conștient pentru viața de zi cu zi. Răbdarea pune slujirea în acțiune, permițându-ne să devenim căi de binecuvântare pentru alții. Conform citirilor, răbdarea este însăși esența lui Dumnezeu. Chiar dacă ar dura un veac de veacuri, dorința Lui este ca noi toți să ajungem la conștientizarea Luminii - Dumnezeu este Zeul răbdării. De aceea răbdarea îndură totul până la sfârșit. Răbdarea ne dă sentimentul eternității noastre. Răbdarea este expresia naturală al unei părți de suflet divin din noi:

Învață să fii răbdător, dacă vrei să ai înțelegere, dacă vrei să dobândești armonia și milostenia în această viață! „Căci în răbdare veți dobândi sufletele voastre”. Când oamenii devin nerăbdători și doresc să facă propria lor voie, sau doresc propria lor exprimare, sau doresc ca ei ca persoane să fie auziți, devin din ce în ce mai puțin apropiați de Dumnezeu și se manifestă mai mult ceea ce este animalic decât ceea ce este uman. (1201 - 2)

Răbdarea face să se trezească Divinul din noi. În termenii cei mai simpli, *răbdarea este iubirea în acțiune.*

DEZVOLTAREA RĂBDĂRII

Dezvoltarea răbdării impune armonia (meditația, rugăciunea și introspecția), perseverența și pur și simplu să devenim conștienți de cum reacționăm la lumea din jur, față de cum ar trebui să o facem:

În acest efort, nu lucruri mari se cer - ci a fi blând și a cunoaște, chiar așa cum El a spus: „În răbdare veți dobândi sufletele voastre”. Căci răbdarea nu înseamnă a nu te enerva; nu este ca toleranța; căci toleranța și răbdarea sunt atât de opuse precum ar fi ura și iubirea

frățească în domeniul lor de activitate. Căci răbdarea înseamnă a deveni conștient de ceea ce impulsionează influențarea vieții tale, în timp ce toleranța este ca și cum ți-ai mușca limba atunci când vrei să spui ceva rău! Astfel, în activitățile legate de acestea, ele nu vor ajuta doar la crearea unei mai mari influențe în viață, dar vor înveseli activitățile zilnice ale vieții. (451 - 3)

A practica răbdarea înseamnă să începem să depășim stadiul răspunsurilor reacționare față de oameni, viață și situații și să acționăm față de ei în feluri în care să fie conform cu ceea ce cunoaștem noi mai bun. Răbdarea înseamnă a spune și a face nu ceea ce vrem, ci ceea ce trebuie. Și procesul de a deveni răbdător este mult mai mult decât a fi drăguț sau a arăta blândețe. De exemplu, toleranța este acceptarea oamenilor pentru ceea ce sunt (sau cel puțin alegerea lor, nu a bârfi sau a judeca), dar răbdarea face un pas înainte și ne arată că trebuie să vedem ceva din moștenirea noastră divină în fiecare om pe care-l întâlnim:

Întrebare: Când atingem nivelul de elevare în care încetăm să mai vedem greșelile celor cu care venim în contact, putem spune atunci că avem răbdare?

Răspuns: Când îl vedem mai degrabă pe El, căruia ne închinăm chiar și în greșelile celorlalți, atunci suntem la începutul răbdării. (262 - 24)

Această stare de Conștiință există în stare latentă în lăuntrul nostru și poate fi trezită prin armonizare, efort, consecvență și răbdare. La nenumărate persoane li s-a spus în citirile lor, că un scop esențial al întregii lor vieți era să învețe lecția răbdării. Altor persoane li s-a spus că niște condiții de sănătate precară puteau fi de asemenea văzute ca o ocazie pentru ei de a învăța lecția răbdării. Ca răspuns la dorința unei persoane de a vedea rezultate imediate, Cayce a afirmat:

Acordă timp! Fii răbdător. Ai avut ani și ani de tulburare. Nu aștepta ca aceasta să se vindece pe moment și să fie de natură permanentă. Căci trupul, viața, întregul fiecărei entități este o creștere; și dacă această creștere nu

este stabilă, atunci nu valorează foarte mult! Fii răbdător. Fii consecvent. Fii persistent. (716 - 3)

În loc să vedem răbdarea ca pe o lecție neîntreruptă a elevării și dezvoltării, cei mai mulți dintre noi am fost condiționați să vrem obținerea rezultatelor imediate: Vreau să învăț răbdarea și vreau să o învăț ACUM. Totuși, rezultatele nu pot fi văzute atât de repede. O analogie folosită de Cayce este aceea că cineva nu scămână o sămânță, dar sapă apoi să vadă ce s-a întâmplat cu ea. Trebuie timp, credință și perseverență. Totuși, răbdarea nu trebuie confundată cu așteptarea:

Nu rămâneți doar inerti și așteptați! Faceți ceva pentru capacitățile sinelui de dobândire a reacțiilor fizice și mentale, ale manifestărilor în viața acestui trup, în acest moment! (529 - 1)

Atunci am putea defini pentru entitate ce înțelegem prin a avea răbdare într-o manieră activă, pozitivă și nu doar ca un lucru pasiv. A avea sau a îndura privațiuni, sau critică, sau aversiunea altora, nu înseamnă deloc a avea neapărat răbdare. Poți deveni astfel un rob pur și simplu, nu doar pentru tine însuși ci și o scăpare a celorlalți, ceea ce poate să nu fie niciodată satisfăcătoare deoarece nu există nicio rezistență. Răbdarea pasivă, mai exact, are locul ei; dar țineți cont de răbdare mai degrabă din punct de vedere al preceptelor relațiilor lui Dumnezeu cu omul: Iubirea neîngrădită înseamnă răbdare. Iubirea manifestată este răbdare. A îndura uneori este răbdare, consecvența neîntreruptă este răbdare. (161 - 1)

Răbdarea se dezvoltă ori de câte ori încercăm în mod consecvent și perseverent să manifestăm activitatea lui Dumnezeu pe pământ. Cu alte cuvinte, ori de câte ori încercăm să ne extindem în deplinătate prin slujire, iubire, compasiune sau chiar vindecare. Răbdarea este o acțiune cu un anumit scop, al cărui fundament este în motivația spirituală. Deoarece răbdarea susține realizarea dezvoltării spirituale, aceasta trebuie să devină o forță activă crescândă ce se naște pentru a face față oricărei situații în viața noastră.

Răbdarea vede fiecare trăire ca pe o oportunitate personală pentru elevare. Răbdarea înțelege orice încercare ca pe o șansă de a demonstra că am dobândit o conștientizare a legilor Lui pe pământ. Cum vom ști când este complet dezvoltată răbdarea noastră? Atunci când îl vom recunoaște pe Dumnezeu în fiecare și când fiecare acțiune, fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă a noastră se regăsește în El. Adevărata răbdare ne umple cu pacea prezenței Lui atotcuprinzătoare.

RĂBDAREA FAȚĂ DE SINE ȘI DE ALȚII

Răbdarea față de sine implică faptul că am devenit conștienți că avem mai multe de învățat. Fiecare din noi este profund conștient de etaloanele gândurilor și reacțiilor noastre interioare față de noi înșine și față de alții. Prin efortul răbdării, reacțiile noastre pot deveni în mai mare concordanță cu ce avem mai bun în noi. De fapt, *până când gândurile și faptele noastre se aliniază la etalonul nostru lăuntric - Hristos, lecția răbdării nu a fost desăvârșită.* Când suntem răbdători cu noi înșine, nu devenim frustrați și nu ne autocondamnăm atunci când mai avem încă de atins scopul nostru. Dimpotrivă, ne încurajăm cu perseverență și hotărâre să continuăm încercarea. Citirile au afirmat adesea că suntem responsabili pentru „încercare” făcând ceea ce știm mai bine; Dumnezeu este responsabil pentru rezultate:

Fie acestea lucrurile pe care cineva trebuie să le facă. Și să afle răbdarea față de sine. S-a spus, „Nu am plâns noi toată ziua și nu ne-a răspuns nimeni?” Căutat-ai tu, așa cum s-a arătat, răsplată? Sau căutat-ai să fii cale de binecuvântare pentru aproapele tău? Poate să nu ți se fi răspuns, după cum ai văzut. Poate că ți-au arătat chiar dispreț, batjocură, pentru răbdarea și necazul tău. Dar undeva soarele strălucește încă; undeva s-a făcut ziuă; pentru cei istoviți, pentru cei părăsiți. Domnul detestă lașul. Și ispitele care apar în astfel de cazuri sunt propriile voastre percepții. V-ați rănit pe voi înșivă și - ați crucificat din nou pe Domnul vostru atunci când ați devenit nerăbdători sau ați vorbit cu asprime pentru că cineva v-a

batjocorit sau v-a disprețuit sau a râs de eforturile voastre! Lăsați rezultatele, lăsați încoronarea, lăsați gloria, cu Domnul! El vă va răsplăti! Spuneți în inima voastră ce credeți. Acționați pur și simplu în acest fel! Cu vorba, cu gândul, cu fapta. (518 – 2)

În ultimă instanță, *singura persoană pe care o putem schimba suntem noi înșine*. Nu putem forța pe alții să interacționeze cu noi, în felul dorit de noi. Totuși, le putem răspunde în mod consecvent în aceeași manieră în care am dori să fim tratați la rândul nostru. În cadrul dinamicii tuturor relațiilor umane este principiul de bază „cine se aseamănă se adună”. Trebuie să dezvoltăm în noi înșine ceea ce am dori să primim de la altcineva. Cu alte cuvinte, atunci când manifestăm ceea ce știm mai bine, nu putem decât să atragem și să primim ca răspuns același lucru:

Cu cât arăți mai multă răbdare față de alții, cu atât mai multă răbdare ți se va arăta ție de către alții – și devine astfel un cerc, așa cum a fost, iar înainte ca cineva să afle aceasta, condițiile s-au reglat ele însele astfel încât sinele este capabil să se adapteze tuturor circumstanțelor și condițiilor și la tot ce apare în jurul nostru în diferite activități. Să fim răbdători astfel mai întâi cu noi înșine și apoi cu alții.

Rezultatele vor fi văzute pe măsură ce se va manifesta răbdarea. Aceasta nu înseamnă răbdare doar în sensul unei supuneri sau a fi doar liniștit – ci o răbdare activă, conștientă de a fi răbdător cu sine și cu alții. Forțează-te să faci unele lucruri neplăcute pe care n-ai vrut să le faci cândva și fă-o cu plăcere! (911 – 3)

Într-un mod destul de interesant, citirile argumentează faptul că atunci când credem că răbdarea noastră față de o altă persoană s-a consumat total, neam pierdut de fapt răbdarea față de noi înșine. Este ușor să devenim atât de prinși în activitățile noastre zilnice încât să uităm motivul pentru care ni s-a dat viață în primul rând – Cayce a numit aceasta „a alerga cursa vieții”. Zi de zi, clipă de clipă, avem ocazia de a fi o cale pentru activitățile lui Dumnezeu pentru cei din jurul nostru. Încercarea

noastră este de a purta cu noi tot timpul virtutea răbdării, devenind astfel conștienți de faptul că fiecare experiență de viață are capacitatea de a ne aduce într-o mai strânsă armonie cu El. Suntem determinați să lăsăm deoparte acele lucruri ce ne-ar împiedica să înfăptuim ceea ce știm mai bine. Aceasta este calea către integritate. Cu răbdare, Creatorul slujește reușitei noastre.

RĂBDAREA CA STARE DE CONȘTIENȚĂ

Cei mai mulți dintre noi am trecut prin dificultăți atât de mari încât ne-am întrebat dacă avem capacitatea de a face față. În alte ocazii, în situații pe care alții le-ar fi considerat insurmontabile, ne-am descurcat ca și cum le-am mai fi rezolvat și altă dată. Citirile afirmă că există o diferență între a avea cunoaștere și a poseda o adevărată stare de conștiență. A avea cunoaștere înseamnă că cineva cunoaște ceva și poate folosi sau ignora cunoștințele respective; a avea o conștiență, implică faptul că ceva a devenit o parte a însăși stării de a fi a unei persoane. Lecțiile învățate prin răbdare devin o parte a sufletului nostru care rămâne pentru veșnicie.

De fapt, o lecție învățată prin răbdare devine o parte a conștiinței noastre într-o asemenea măsură, încât descoperim că suntem un exemplu pentru alții. Suntem provocați să depunem efort și să lucrăm în mod constant cu răbdare. Dar până nu lucrăm în mod constant cu răbdare, până aceasta nu devine o stare de conștiență - reacția noastră adevărată și naturală - nu am învățat-o încă:

Pentru a avea acea iubire, acea răbdare a Făcătorului lumilor, trebuie să arătăm răbdare fratelui nostru și, așa cum a fost El întrebat, de câte ori voi ierta? De șapte ori? Da, de șaptezeci de ori câte șapte, pentru a putea afla ce este clădit în tine. Prin răbdare vine înțelegerea. Cunoașterea singură, nu este nimic.

Înțelegerea întru Domnul devine aceea a iubirii, cu răbdare, care duce la glorificarea a ceea ce este darul Tatălui în lumea materială, mentală, spirituală. Stai liniștit și vei vedea măreția Domnului. Cu răbdare veți dobândi

sufletele voastre.

Pe măsură ce se dobândesc din ce în ce mai mult înțelegerile în cooperare, în sine, în activitățile din sine și cu cât se dobândește mai mult o cunoaștere a prezenței Lui în viață, răbdarea acționează mai mult în viață, în trăire, în inimă, iar sufletul elevează în înțelegerea prezenței Lui... (262 - 24)

Răbdarea practică cu adevărat aduce mai mare conștiință, căci testează hotarele dezvoltării noastre. În măsura în care avem răbdare, ajungem să înțelegem ce am făcut cu cunoașterea noastră. Prin răbdare putem începe să vedem încercările vieții ca pe niște oportunități de a eleva. Prin răbdare ajungem să înțelegem legătura noastră cu Creatorul, precum și legătura Lui cu noi. Cu răbdare, ni se permite să manifestăm virtuțile spiritului, căci cu răbdare ne dobândim sufletele.

RĂBDAREA CA DIMENSIUNE

Edgar Cayce a afirmat că acea conștiință a lumii este mărginită de trei dimensiuni. Totuși, după câte s-ar părea, ceea ce ar fi putut surprinde auditoriul lui era afirmația că acele trei dimensiuni sunt: timpul, spațiul și răbdarea! Din perspectiva lui Cayce, timpul și spațiul permiteau oamenilor să vadă rezultatele gândurilor și faptelor lor anterioare, în timp ce răbdarea le furniza conștiința continuității vieții și a veșniciei sufletului. Cele trei dimensiuni au fost create pentru umanitate ca mijloc de înțelegere a propriei identități precum și a relației cu Dumnezeu:

Astfel găsim intervenția Lui în încercarea omului peste toți eonii timpului și spațiului. Căci acestea (timp și spațiu) devin părți ale acestui plan (N.R.: univers, cer unu) tridimensional. Și câte este cealaltă? Timp, Spațiu, Răbdare! Căci Dumnezeu ne-a arătat și ne arată zi de zi, așa cum Fiul Său a făcut-o, că prin răbdare devenim conștiinți de sufletele noastre, de identitatea noastră, de ființarea noastră ca mici corpusculi, așa cum a fost în preamăritul trup, în inima Dumnezeului nostru. (262 - 114)

Citirile au afirmat că răbdarea, ca și timpul și spațiul,

este fără început și sfârșit. Mai incitantă chiar pentru înțelegerea umană este afirmația că în adevăr există numai răbdare și că timpul și spațiul sunt doar instrumente pentru a înțelege și pentru a eleva, care nu există dincolo de hotarele pământului.

Timpul și spațiul și răbdarea sunt adesea foarte necesare, căci veți vedea că puține sunt sufletele sau persoanele care doresc să plătească prin ele - până când elevează și ajung la un anumit nivel (N.R.: cer, vers). Așa cum s-a arătat adesea, elevarea se realizează nu prin căderea din pom sau din aeroplan sau zborul în ceruri, ci trebuie să elevezi prin milostenie, prin cunoaștere, prin înțelegere, prin perfectarea în sine a acelor eforturi de credință și adevăr care aduc elevarea mentală și spirituală. (2746 - 2)

Nu există deci nici timp, nici spațiu, atunci când răbdarea este manifestată prin iubire. (3161 - 1)

S-a amintit în mod frecvent afirmația biblică „prin răbdare veți dobândi sufletele voastre”. Când aceasta se abordează din perspectiva răbdării ca dimensiune - dimensiune a tot ceea ce există - ne sugerează că numai conștiința noastră în curs de elevare ne va conduce în cele din urmă la convingerea că există o singură forță ce susține activitatea universului (N.R.: și a tuturor celorlalte versuri). În ciuda perspectivei noastre actuale (și limitate), în cele din urmă, Dumnezeu este tot ceea ce există.

CONCLUZIE

Fiecare din noi se află într-un proces de dezvoltare prin care putem ajunge să înțelegem adevărata noastră legătură cu Dumnezeu. Noi suntem copiii Lui spirituali, descoperind cunoașterea de sine în lumea materială. *Răbdarea este puntea de legătură dintre cine suntem și cine vom deveni în final.*

Fii fericit că ai ocazia să trăiești în acest timp și că ești parte a pregătirii pentru determinarea venirii unei naturi spirituale ce trebuie să guverneze lumea. Acestea sunt arătate și ele sunt parte a trăirii tale. Fii fericit și mulțumește zi de zi pentru aceasta. (2736 - 3)

Răbdarea este o caracteristică a propriei noastre dezvoltări. Cu aceasta putem învinge orice slăbiciune lăuntrică, putem începe să facem loc pentru ceea ce avem mai bun de oferit. Răbdarea ne dăruiește o pătrundere psihologică mai profundă în viață, o viziune mai clară despre ceea ce putem fi și o mai largă înțelegere a adevăratei relații cu noi înșine și cu alții. Pe măsură ce dezvoltăm în conștiința noastră ce înseamnă a fi o cale de binecuvântare, devenim mai capabili să lăsăm prezența, legile și iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. Pe măsură ce căutăm să trezim sinele nostru lăuntric, devenim mai armonizați cu etalonul lăuntric al deplinătății – Conștiința Hristică – începem să realizăm că traiectoria vieții noastre ne este trasată numai ca mijloc de a deveni conștienți de noi înșine și de a descoperi unde am deviat de la drumul către integritate.

Deoarece Dumnezeu a fost atât de răbdător cu fiecare din noi, ar trebui să descoperim aceasta în lăuntru nostru, să fim răbdători unul cu celălalt. Când arătăm o lipsă de răbdare sau de autocontrol, arătăm cu adevărat că am ratat amplificarea acelui etalon al deplinătății care ne aparține. Răbdarea este iubirea în acțiune. Răbdarea, cu perseverență, aduc armonie, credință, speranță, toate virtuțile în viața noastră și în viețile celor cu care venim în contact.

...aceasta este ziua, timpul, când toți oamenii trebuie să caute să devină răbdători unul cu celălalt, în orice condiții și circumstanțe, pentru ca ei să fie una cu El, care cu răbdare a îndurat tot ce am putea primi și noi pentru a ajunge la Tatăl, prin răbdare, iubire, conștientă, transpuse în plan material. Fii credincios a ceea ce știi să faci mai bine. Lasă atunci pe fiecare să trăiască așa cum s-ar aștepta corespunzător conceptului: Domnul Hristos cinează cu ei în fiecare zi. Ce i-ai putea tu oferi ca roade ale propriei tale vieți, ale propriilor tale gânduri, acțiuni, fapte? (263 – 25).

Departate de a fi o stare mentală pasivă, adevărata răbdare este o activitate conștientă ce lasă prezența, legile

și iubirea lui Dumnezeu să pătrundă în viețile noastre. Când răbdarea devine starea noastră normală de conștiință (mai degrabă decât ceea ce trebuie să facem pur și simplu), această conștiință devine o parte a ființei noastre. Cu răbdare, putem amplifica virtuțile de la Dumnezeu – etalonul nostru de integritate – în trăirile noastre zilnice. Fiecare moment al vieții noastre are potențialul de a ne duce mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat în eternitate. Citirile ne sfătuiesc să fim consecvenți. Cu răbdare, ajungem la o conștientizare a sufletului nostru.

LECȚIA A OPTA

UȘA DESCHISĂ

Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la ei și voi cina cu ei și ei cu Mine. [Apocalipsa 3: 20]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Așa cum mă cunoaște Tatăl, așa să-L cunosc și eu pe Tatăl prin Duhul Hristic, ușa către împărăția Tatălui. Arată-mi Tu calea. (262 – 27)

UȘA DESCHISĂ

Cine a învățat atunci să fie cooperant cu adevărat unul față de altul? Cine a reușit să discearnă în sine suficient pentru a ști pe ce poziție se află în relația cu aproapele său? Cine și-a fixat idealul în întregime în El? Cine își mărește credința în Tatăl, în Fiul, (N.R.: și în Duhul Sfânt) astfel încât, să poată fi numărat printre drepti? Cine are atâta virtute și înțelegere încât să poată dezvolta în viețile lor acea comuniune care aduce răbdarea în cunoașterea de sine, pentru a spori în milostenie, în hrănirea și sfătuirea de la Dumnezeu, zi de zi? Iată, aceasta este ceea ce deschide ușa ca El să poată intra și cina cu tine! (262 – 28)

Așa cum florile înfrumusețează mediul ce le înconjoară indiferent unde s-ar afla, avem și noi capacitatea, chiar dreptul dobândit prin naștere, de a face să strălucească propria noastră sferă de activitate, oriunde am fi: fiecare om are capacitatea de a face ca lumea să fie

un loc mai bun, mai plin de speranță, în care alții să poată trăi. Nu este ceva de neatins, nici nu este imposibil, chiar în fața învălmășelii lumii, căci Dumnezeu a pregătit o cale de a întruni fiecare din condițiile vieții:

Luați seama la culoarea, la frumusețea crinului, așa cum crește din noroi, sau la violeta ce-și trimite culoarea și mirosul pentru a îmbogăți până și însăși inima lui Dumnezeu. Luați seama la trandafirul ce se desface în lumina zilei, cu deschiderea spre soare răsare, în ploaie...

De ce nu învață lumea de la ele, să se dezvolte în iubire, în frumusețe, oricare ar fi mediul înconjurător? Învață de asemenea de la floare că acolo unde ești, poți face acel loc mai frumos pentru că ești acolo, fie că ești aici, dincolo, sau în orice loc. (5122 - 1)

Indiferent de nivelul de conștiință la care am ajuns până în acest moment, un model al Integrității, etalonul Conștiinței Hristice, este gata să fie manifestat în viețile noastre. Numai El duce la amplificarea activităților sufletului pe pământ, precum și la expresia finală a sinelui nostru lăuntric. În principal, lecțiile date prin citiri privind spiritualitatea personală au fost date ca mijloc de trezire a Conștiinței Hristice, care așteaptă să fie exprimată în lumea materială prin fiecare din noi. Scopul nostru, individual și colectiv, este de a fi mijlocitori pentru activitatea lui Dumnezeu pe pământ. Deși putem consuma eoni preocupându-ne doar de lucruri materiale, în final trebuie să ne amintim de moștenirea noastră și de legătura noastră cu Divinitatea. Acesta este dreptul dobândit prin naștere de fiecare suflet. Indiferent unde ne aflăm chiar acum, această manifestare a integrității și exprimare a Duhului Sfânt pe pământ, este destinul nostru. Fiecare din noi nu se poate abține de la a simți chemarea lăuntrică pentru ceva mai mult. Citirile spun că aceasta se datorează faptului că natura umană este cea a unor căutători pe cale. Deși confuzia noastră asupra a ceea ce căutăm poate duce pe unii la egoism, lupta continuă, până la a se simți chiar complet pierdut; este Voia lui Dumnezeu să reușim în cele din urmă.

Cercetează atunci. Căci El a spus „Caută și vei găsi; bate și ți se va deschide”. Cine va deschide? Unde se va întâmpla aceasta? În propria ta conștiință! Căci acolo a făgăduit El că te va întâlni pe tine! (1595 - 1)

Dorința lui Dumnezeu este ca noi să devenim căi altruiste ale activității Sale pe pământ. Această conștientizare a propriului nostru potențial pentru integritate vine ca rezultat al armonizării cu etalonul Hristic. Armonizându-ne cu Voia Lui și încercând apoi să aplicăm virtuțile noastre spirituale în viețile noastre de zi cu zi, forțele sufletului sunt exprimate în lumea fizică. Chiar și în cel mai mărunț act de slujire putem începe să vedem măreția deplinătății curgând mai departe în viețile noastre. Cayce a afirmat că Divinitatea este veșnic pregătită să intre în viețile noastre; dar în cele din urmă noi suntem cei ce trebuie pur și simplu să deschidem ușa acelei conștiințe în așteptare:

Nu întrebați așa cum spune sfatul din bătrâni „Cine se va sui la ceruri, cei ce avem o vedenie sau un mesaj, sau cel ce merge pe mare? Căci Dumnezeu este în propria ta inimă, în propria ta conștiință; și în templul trupului tău a făgăduit El să te întâlnească și Duhul Lui va purta mărturia sufletului tău. Căci cel ce caută un semn, o manifestare, sau altceva ce poate veni de la El, caută în zadar; căci El stă la ușa inimii tale. Dacă-i vei deschide doar și-L vei lăsa să intre, El va sălășlui cu tine pentru totdeauna. (531 - 7)

Exprimarea a ceea ce este mai bun în noi în viața de zi cu zi, este o faptă Hristică, ce deschide ușa pentru faptele Creatorului.

CULTIVAREA UNEI LEGĂTURI PERSONALE CU DUMNEZEU

Așa cum Creatorul ne cunoaște pe fiecare în parte, putem ajunge și noi să-L cunoaștem pe El. Această legătură (N.R.: fără niciun intermediar, Dumnezeu Tatăl și Fiul nu au pus intermediari între Ei și oameni pentru realizarea acestei legături, nimeni nu are dreptul de a-și afirma un asemenea mandat), este dreptul nostru dobândit prin naștere, iar dorința Lui a fost ca fiecare din noi să nu

trăiască altceva decât o conștiință permanentă a prezenței Lui atotcuprinzătoare. Din acest motiv, ni s-a dat un etalon de spiritualitate, unul la care ne putem întoarce la nevoie, unul care lasă iubirea Lui să curgă prin noi în viețile altora:

...„Dacă tu vei fi fiul Meu, Eu voi fi Dumnezeuul tău; Dacă Mă vei chema, te voi auzi. Veghează! Eu stau la ușă și bat; voi intra, dacă îmi vei cere”. Totuși acestea nu sunt doar vorbe! Ele sunt fapte, adevăruri, însăși viața! Dar omul nu devine conștient de aceasta prin lucruri materiale sau prin gânduri materialiste; ci prin gânduri spirituale, ca acelea despre scopurile și activitățile sufletului în lecțiile sale, în principiile care l-au purtat prin trăirile pe pământ.
(1797 - 3)

Gândirea spirituală trăiește în armonie cu etalonul nostru de integritate. De fapt, Cayce a încurajat oamenii să înceapă să trăiască în acord cu Voia lui Dumnezeu, astfel încât „lumina din viața lor” să înceapă să aducă speranță și curaj altora. Pentru a cultiva această legătură cu Dumnezeu, efortul nostru constă pur și simplu în a alinia voința noastră cu Voia Lui: în principal, citirile menționează trei lucruri care vor ajuta la punerea în practică a acestei experiențe în viețile noastre zilnice: *rugăciune, meditație și slujire*. Deseori, ne gândim la rugăciune ca la a spune lui Dumnezeu ce ne trebuie sau ce vrem. Totuși, Cayce credea că adevărata rugăciune este nu atât o petiție pentru anumite lucruri, ci o exprimare a dorinței de a dobândi conștiința Voii lui Dumnezeu în viețile noastre. Cu alte cuvinte, rugăciunea invocă pe Dumnezeu să lucreze prin noi. Meditația, pe de altă parte, este îndepărtarea tuturor gândurilor de orice fel încât să putem deveni mai armonizați cu unele aspecte ale Conștiinței Hristice din noi. A fost de asemenea numită „ascultare atentă”. În limbajul citirilor:

Căci rugăciunea este implorarea pentru călăuzire, pentru înțelegere. Meditația este ascultarea Divinului din noi. (1861 - 19)

Stabiliți astfel anumite perioade pentru rugăciune;

stabiliți anumite perioade pentru meditație. Aflați diferența dintre ele. Rugăciunea, pe scurt, este invocarea Divinului din afara noastră prin intermediul Divinului din noi, iar meditația înseamnă a păstra liniștea în trup, în minte, în inimă, ascultând vocea Făcătorului. (5368 - 1)

Din perspectiva citirilor, devenim mijlocitori ai activității lui Dumnezeu pe pământ, prin armonizarea spirituală. Această armonizare duce la rândul ei la slujirea altora. Întorcându-ne în lăuntrul nostru, dobândim o conștientă a unificării finale cu etalonul Hristic, așteptând pur și simplu să fim treziți din viețile noastre. Acest etalon este manifestat pe măsură ce ajutăm pe oricine ne iese în cale, cu ceea ce avem noi mai bun în capacitățile noastre.

În măsura în care facem tot ceea ce găsim că avem de făcut pentru a sluji suntem călăuziți către următorul pas. Ajungem să-L aflăm pe Dumnezeu căutând să ne armonizăm cu Voia Lui pentru noi în interacțiunile noastre cu alții.

Astfel, fiecare entitate, fiecare persoană, trebuie să-și dea seama de aceasta prin propria armonizare. Trebuie să știi că El merge cu tine. Și așa cum s-a menționat, trebuie să ajungi să auzi vocea Lui. Când îți vei armoniza voia, îl vei auzi. Căci așa cum a spus El, „Eu stau la ușă și bat; dacă vei deschide, Eu voi intra”. Aceasta înseamnă a fi, aceasta este o trăire personală pentru fiecare suflet care caută prezența Lui. Nu gândi că El nu te-a auzit pentru că încă nu se vede aceasta, sau pentru că tu nu L-ai auzit încă intervenind în viețile și trăirile celor pe care tu i-ai ajutat. Nu căuta doar calea ta de a te manifesta, ci din ce în ce mai mult, „iată-mă, Doamne; folosește-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei să merg”. Aceasta este o făgăduință pentru tine, pentru fiecare suflet; căci fiecare suflet trebuie să afle el însuși răspunsul în sine. Căci evident, trupul este, templul Dumnezeului trăitor. Acolo a făgăduit El că te va întâlni pe tine; și iată că o face. Și cu cât trupul tău, mintea ta, sufletul tău se armonizează cu acest divin ce ne răspunde din noi, cu atât vei afla mai repede scopul Lui; și vei putea împlini acel scop pentru

care ai intrat în această viață. Căci află că, așa cum El a spus, „Eu sunt cu voi mereu până la sfârșit”. Acestea nu sunt doar vorbe, ci o conștientizare care poate fi dobândită prin acea armonizare prin meditație, prin rugăciune, prin deschiderea de sine spre a fi călăuzit de El. (69 - 4)

Armonizarea cu Divinul din noi permite oamenilor să devină mai conștienți de prezența atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Deseori am considerat că nu merităm să-L aflăm pe Dumnezeu și am neglijat astfel căutarea Lui. Dar trebuie să ne dăm seama că El nu a condamnat niciodată pe vreunul din noi, ci mai degrabă ne-a oferit mijloace de a ne cunoaște pe noi înșine și unul pe celălalt, un mijloc ce ne ajută să înțelegem că tot ce ne-am dorit dintotdeauna a fost legătura cu El.

Ajungem să manifestăm Conștiința Hristică, să trăim întru Duhul Hristic prin rugăciune, meditație și slujire. Ajungem să-L aflăm pe Creator încercând să manifestăm calitățile Lui pe pământ.

CONȘTIINȚA HRISTICĂ, UȘA CĂTRE PREZENȚA ATOTCUPRINZĂTOARE A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu dorește ca noi să căutăm prezența Sa, devenind un canal pentru iubirea Lui către alții. El caută în permanență să fie în comuniune cu noi, deși adesea avem vremuri grele de ascultare. Primului grup de studiu i s-a spus că, pe măsură ce manifestau Conștiința Hristică în viața zilnică, ei deschideau ușa pentru prezența Lui (262 - 121). Pe măsură ce această conștiință (conștiința Unității noastre cu Dumnezeu) este exprimată în gândurile și faptele noastre, ea devine căi de binecuvântare pentru alții.

Sfatul lui Cayce a fost ca noi să devenim aducători de lumină către cei aflați în întuneric. Din nefericire, natura umană este astfel încât ne este mai ușor să predicăm altora ceea ce credem că am ajuns să cunoaștem, decât să încercăm să trăim pur și simplu acea conștiință a naturii spirituale pe pământ. Cu gândirea și cu fapta dreaptă, putem aduce conștiința prezenței lui Dumnezeu în fiecare din acțiunile noastre:

Atunci fie ca tu, cel ce cauți calea, fie ca tu, cel ce cauți să cunoști, să trăiești, să simți această prezență a Conștiinței Hristice în pieptul tău, în viața ta, să deschizi ușa inimii tale. Căci El stă pregătit să intre, la cei ce-L roagă să intre. El nu vine nerugat, dar dacă tu cauți, vei afla; dacă bați, ți se va deschide. Conștiința apropierii Lui, a prezenței Lui este așa după cum îți trăiești viața. Apoi, iarăși așa după cum El a spus (N.R.: prin faptele tale) „iubiți-vă unul pe altul”, împliniți astfel tot ce este cuprins în scopul intrării Lui în materialitate, de a înlocui ura și gelozia și acele lucruri care înfricoșează pe unii, cu iubirea și speranța și bucuria. Fiți astfel copiii Lui... (5749 - 10)

Fiecare din noi trebuie să se întoarcă în lăuntrul lui, astfel încât etalonul sufletului să poată intra în viețile noastre. Conștiința de Dumnezeu nu este atinsă cu forța sau obligând pe alții să vadă lucrurile așa cum le vedem doi, ci mai degrabă vine pe măsură ce supunem voința noastră Voinței lui Dumnezeu pentru noi. Orice egoism trebuie înlocuit cu dorința de a fi folosit ca o cale de binecuvântare pentru alții. Ori de câte ori ne vom afla într-o stare sufletească egocentristă, nu ne vom putea sustrage de la a trăi lipsuri sau chiar de la a ne simți trădați în viață. Totuși, atunci când plasăm binele altcuiva înaintea propriului nostru interes, devenim mult mai receptivi la binele ce încearcă să-și găsească drumul către noi:

Când dăruiești ceea ce poate fi de ajutor fiecăruia în dobândirea unei inspirații - aceasta, mai exact, trebuie să vină din interior și să poată fi direcționată numai către o cale sau un mijloc prin care fiecare să poată dărui. Astfel, pe măsură ce dăruiești, poți primi acea inspirație, acea binecuvântare. Aceasta ai realizat în eforturile tale și cu scopurile tale; deși dorința ta a fost uneori să dobândești cunoaștere. Aceasta nu este o greșală, dacă aplicăm cunoașterea în așa fel încât să devină binefăcătoare, ca o influență de ajutor în viețile altora; aducându-le prin propriul tău principiu, propriile tale scopuri, propria ta dorință, la o trezire a acelor capacități latente din lăuntru - unde fiecare se poate armoniza cu Hristosul lăuntric... Toți

sunt atunci frați cu Domnul lor; care a făgăduit, „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă deschizi, Eu voi intra și voi cina cu tine”. Mulțumește pentru ceea ce ai: oportunitatea, ziua, perioada de trăire pământească în care îți poți înalta glasul întru lauda Lui. (281 - 56)

Pe măsură ce devenim mai conștienți de etalonul nostru spiritual lăuntric, dobândim perspicacități mai profunde în a-L exprima în lume. Doar aplicând zi de zi, oricât de puțin am cunoaște, sufletul este animat, permițându-ne să trăim armonizarea și unitatea cu El. Și în fiecare proces de descoperire a propriei naturi spirituale, începem să recunoaștem fiecare persoană ca pe aproapele ce-și caută calea.

IISUS CA FRATE MAI MARE

Așa cum s-a menționat anterior, materialul lui Edgar Cayce prezintă viața lui Iisus ca exemplu pentru fiecare suflet de pe pământ. Cunoașterea naturii Lui spirituale și manifestarea Conștiinței Hristice a condus la conștientă: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”. [Ioan 10: 30] Dar mai mult decât o conștientă a legăturii Lui cu Divinitatea, citirile arată că Iisus a trăit într-un mod în care a plasat nevoile altora înaintea alor Lui, alegând să fie slujitorul tuturor. Procedând astfel, El a devenit „Bunul Păstor” al tuturor copiilor lui Dumnezeu, luând asupra Sa misiunea de a ajuta pe fiecare din noi la găsirea căii de întoarcere la Creatorul nostru, indiferent de fundamentul nostru religios.

Iisus a înțeles că propria Lui viață a însemnat să fie calea lucrării lui Dumnezeu asupra celorlalți. De aceea, când ne simțim confuzi în privința propriei direcții, deseori răspunsul poate fi găsit prin a ajuta pe altul să-și găsească propria cale. Cayce a atras atenția fiecăruia că în momentele de confuzie, de îndoială sau cu probleme ce par insurmontabile, Iisus, ca Frate Mai Mare, stă gata să ne ajute:

Cât despre cum să întâmpini fiecare problemă: Las-o în grija lui Iisus! El este răspunsul tău. El este Viața, Lumina și Nemurirea. El este Adevărul și este Fratele tău

Mai Mare. Nu trebuie să urci în ceruri să aduci un mesaj, sau să străbați marea ca să-L cunoști pe El, căci El este chiar în inima ta; căci El a spus: „Iată, Eu stau la ușă și bat”. Vei deschide și-L vei lăsa să intre? Căci în El este puterea, nu în lege, nu în om, nu în mulțimile de oameni, nici în condiții, nici în circumstanțe. Căci El conduce, El le face pe fiecare. Căci nu ți-a fost dat, sau spus, nu ai știut în viața ta că „El este Cuvântul, El a făcut tot ce s-a făcut și fără El nimic nu s-ar fi făcut?” Și El trăiește în inimile și sufletele celor care caută să împlinească poruncile Lui. Acest lucru, deci, nu este idealist, este un ideal! „Ce ar voi Iisus să fac?” privind fiecare problemă în relațiile tale cu aproapele tău, în căminul tău, în problemele de zi cu zi. Aceasta ar trebui să fie mai degrabă întrebarea, decât „Ce trebuie să fac?” (1326 - 1)

Când Iisus a afirmat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” [Ioan 14: 6], El afirma că propria Lui viață era un exemplu pentru fiecare din noi și că numai trăind în armonie cu acel etalon – manifestarea exterioară a Conștiinței Hristice lăuntrice – putem ajunge la deplină conștiință a adevăratei noastre legături cu Divinitatea. În mod esențial, acest etalon ne îndeamnă la o atitudine altruistă, devenind o cale de binecuvântare a celorlalți.

ALTRUISMUL CA ATITUDINE

Potrivit citirilor, în funcție de alegerile și activitățile noastre, fie devenim slujitori ai propriei noastre dorințe, fie slujitori pentru nevoile altora. Pentru cei mai mulți dintre noi totuși, cea mai mare greșală pe care o avem de întâmpinat este egoismul. Din acest motiv, trebuie să ne străduim în permanență să devenim conștiinți de scopul existenței pe pământ. Cayce i-a sfătuit adesea pe oameni: „Nu vă plictisiți de facerea de bine!”

Astfel, astăzi, trebuie să răspundem în propria noastră conștiință. „Sunt eu, ocrotitorul fratelui meu?” Nu „Ce-mi datorează mie lumea?” ci „Ce pot face eu, ca suflet ce-L caută pe Dumnezeu, ce caută să afle fața Lui, ca să vină mai repede ziua Domnului?” Căci noi, ca indivizi, când

ne uităm în jurul nostru, realizăm din ce în ce mai mult că trăim și ne mișcăm și flințăm cu certitudine în El - și devenim de asemenea conștienți „de unde am venit”. Și ne dăm seama că așa cum El a spus: „Dacă voi veți fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeuul vostru”, se aplică și mie, și ție, fiecărui suflet care a fost binecuvântat cu conștiință, conștiința vieții. Căci viața însăși în toate formele și fazele ei este evident o manifestare a Divinității la care ne închinăm. (3976 - 22)

Este important să ne amintim că, „altruismul” nu înseamnă indiferență față de sine sau gândul că nu merităm nimic. Nu înseamnă a deveni inactiv. Adevăratul altruism permite personalității unui suflet să devină cale pentru lucrarea lui Hristos. Fiecare are capacitatea de a fi folosit în această manieră, cu condiția de a recunoaște acele oportunități, zi de zi, în interacțiunea cu ceilalți:

Află că Fiul Omului nu vine cu aplauze furtunoase, cu bătăi de clopote sau cu surle, ci vine prin lucruri mărunte, umil, blând, prietenos, supus, modest - căci „Cel mai mare între voi să-i slujească pe toți”. Aceasta este atitudinea. Da, este bine ca fiecare să-și aibă partea de asemenea, alții în familie, alții în relații cu asociații. Cereți-le ca ei să ajute la necaz, exact așa cum El cere ca tu să deschizi ușa inimii tale ca El să poată intra, pentru a le oferi ocazia pentru o parte din slujire. Acestea sunt metodele, căile.

Căci așa cum El a spus: „În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt”, în problemele cu multe sarcini și obligații zilnice, sunt multe oportunități - la fel ca și în casa Lui. Căci trupul vostru este templul Dumnezeului viu și acolo a făgăduit El că vă va întâlni. El a spus: „Dacă mă vei chema, Eu voi auzi și-ți voi răspunde de îndată”. Lasă-ți atunci propria ta conștiință să poarte mărturia acelor activități zilnice, să pășești alături și să vorbești adesea în rugăciune cu Domnul și Stăpânul tău, Fratele tău, care împarte cu tine gloria împărăției lui Dumnezeu, prin faptul că ești pur și simplu, răbdător și blând cu alții cu care este greu uneori să tratezi. Doar în rugăciune, în speranță, în dorință, poți găsi în El ajutorul de care ai nevoie. (3161 -

1)

Slujirea altora este cea mai mare slujire a lui Dumnezeu. Ori de câte ori ne lepădăm de sine, Duhul Sfânt coboară și strălucește prin noi. Demonstrăm prezența lui Dumnezeu în viețile noastre și exprimăm etalonul lăuntric al integrității ori de câte ori întindem mâna către celălalt. După cum afirmă citirile, *cel mai mare act de slujire nu este altceva decât a fi blând, a fi iubitor, a face să renască speranța în viața cuiva care ar putea ceda*. În această manieră, împărtășim cu alții aceeași bucurie, pace și fericire pe care El ar împărtăși-o cu noi.

CONCLUZIE

Indiferent cine suntem, sau unde ne aflăm, avem o legătură unul cu celălalt. Suntem cu toți copiii aceluiași Dumnezeu. Adânc în noi, avem conștiința forței, puterii, iubirii și prezenței Lui. Această prezență este manifestată în jurul nostru. Făcând ceea ce știm mai bine, devenind canale ale iubirii Lui și slujind pe cei cu care venim în contact, lumea devine un loc mai bun pentru a deveni o parte din ea. Meditația, rugăciunea și slujirea ne duc dincolo de confuzia propriilor noastre probleme și dificultăți și ne permit să deschidem ușa către prezența Lui atotcuprinzătoare.

Dacă noi vom fi poporul Lui, El va fi Dumnezeul nostru. Legătura pe care o avem cu Creatorul nostru (N.R.: fără intermediari) a fost dreptul dobândit prin naștere de la facerea lumii. Conștiința unității noastre cu El va veni pe măsură ce vom manifesta Conștiința Hristică în viețile noastre zilnice. El stă la ușă și bate, căci noi am fost chemați pentru a sluji. Citirile lui Edgar Cayce ne imploră să lăsăm prezența Lui în viețile noastre. De azi înainte, să căutăm să manifestăm lucrarea Creatorului pe pământ:

...ușa este către Viață, Duhul Vieții - nu omul, ci Duhul Sfânt este Cel ce se manifestă în Conștiința Hristică în lumea materială. Deci, așa cum fiecare manifestă la fiecare pas, în fiecare zi, acea conștiință, înainte de a fi om, a fi precum etalonul, așa fie ușa deschisă pentru acea entitate, acel suflet, pentru a crește și amplifica acel duh

întru slava Tatălui, lepădând sinele în slujba altora, pentru ca numele Lui să rămână veșnic pe pământ. (262 - 27)

LECȚIA A NOUA ÎN PREZENTA LUI

Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeuul vostru și voi poporul Meu.

[Leviticul 26: 12]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, care ești în ceruri, vie împărăția Ta pe pământ prin Duhul Tău în mine, ca lumina cuvântului Tău să poată străluci asupra celor pe care-i întâlnesc zi de zi. Fie astfel Duhul Tău în fratele meu întru slava Ta. Călăuzește-mi astfel viața, ca alții să te recunoască în mine și să te preamărească pe Tine. (262 - 30)

ÎN PREZENȚA LUI

Nu lăsa grijile lumești să te tulbure, căci lucrurile care sunt pământești - pământește se duc - precum ceața sub soarele din miezul zilei. Cel ce L-a găsit pe Domnul și L-a luat ca însoțitor al său, își va risipi grijile, așa cum soarele își împrășteie razele. Urmează calea pe care știi să mergi, căci este dreaptă în ochii Domnului. Sprijină pe cel slab, iubește-l pe cel asuprit, adu slavă lui Dumnezeu pentru puterea ta întru El. Prin tine, mult bine poate veni, cu o vorbă blândă aici, cu un cuvânt potrivit dincolo. Căci puțin aici, puțin dincolo și creșterea vine din lăuntru și va lumina în afară pe aceia, dacă într-adevăr îl iei pe El ca însoțitor al tău. (473 - 2)

Prin trăirea celor date, totul va ajunge la cunoașterea, la înțelegerea, că suntem cu toții la fel în fața Lui (N.R.: copiii Lui) fie că admitem aceasta în prezent, fie că nu; căci întru El trăim și acționăm și fim. (262 - 32)

În același fel în care un părinte iubitor nu arată niciun favoritism față de un copil sau altul, Dumnezeu iubește pe fiecare din noi în mod egal. El nu se declară de o anumită parte în diferendele religioase sau în bătăliile politice sau în discuțiile dogmatice. Dorința Lui este pur și simplu ca fiecare din noi să exprime deplina conștiință a

Duhului Sfânt pe pământ. Deși putem fi separați de mari distanțe, de credințe, de rasă, sau chiar de ignoranță (N.R.: de partide, naționalități, religii, culte, secte, limbi, etc.) suntem cu toții parte a aceluiași întreg. Fiecare din noi este, „un corpuscul în trupul lui Dumnezeu (N.R.: se referă numai la acei făcători ai Voii Lui); astfel, co-creator cu El”. (2794 - 3) Ni L-am imaginat adesea pe Dumnezeu ca fiind „acolo sus” sau „dincolo” sau doar într-un anume loc de închinăciune. Uneori emitem un gând despre existența Lui doar pentru că se întâmplă să fie ziua noastră de rugăciune, sau poate avem o nevoie deosebită. Cu toate că suntem mereu în prezența Lui, noi uităm să ne deschidem spre a conștientiza că și El este mereu în prezența noastră:

Căci omul rămâne în prezența Lui veșnic; căci prezența Lui stăruie. El este mai aproape decât mâna ta, mintea ta, dacă tu nu faci decât să te ții cu putere de El. (1257 - 1)

Realitatea este că niciodată Creatorul nu poate fi separat de creația Lui, chiar dacă majoritatea umanității nu a fost capabilă să înțeleagă complet acest fapt, datorită propriei noastre inconștiențe. Fiecare manifestare a Creatorului este o parte a întregului. Dumnezeu este Forța Atotcreatoare. El este fundamentul a tot ce există. Una din făgăduințele din citirile lui Cayce afirmă că datorită moștenirii noastre și legăturii noastre cu Divinitatea, va veni o vreme în evoluția noastră când conștienta existenței Lui va face parte integrantă din propria ființă (N.R.: în perioada celor 1.000 de ani pace). De fapt, un principiu de bază al întregului volum de informații date de Cayce îl constituie omniprezența lui Dumnezeu: Dumnezeu este peste tot, în toate timpurile, în toate locurile! Atât timp cât noi credem că este separat de noi, uităm dreptul nostru dobândit prin naștere. Trebuie să ne amintim că suntem copiii lui Dumnezeu, ființe spirituale, care trebuie să caute să manifeste pe pământ atributele Creatorului. Prezența Lui este veșnică; conștienta acestei prezențe crește pe măsură ce căutăm să cultivăm legătura cu El, încercând să servim ca o cale a binecuvântării Lui:

Nu căuta atunci calea propriei tale manifestări, ci spune din ce în ce mai mult: „iată-mă Doamne; folosește-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei ca eu s-o urmez”. Aceasta este o făgăduință către tine, către fiecare suflet; căci fiecare suflet trebuie să găsească singur răspunsul în sine. Căci trupul este templul lui Dumnezeu. Acolo a făgăduit El că te va întâlni; acolo te așteaptă. Și cu cât îți armonizezi trupul, mintea și sufletul cu Divinitatea ce răspunde dinlăuntru tău, vei afla mai degrabă scopul Lui; și vei putea împlini acel scop pentru care ai intrat în această viață. (69 - 4)

Destinul nostru este de a ajunge la o conștientizare a adevăratei noastre legături cu Dumnezeu. Dar ce facem noi pentru a ne îndrepta conștiința în această direcție?

CULTIVAREA CONȘTIINȚEI PREZENȚEI LUI

Informațiile lui Cayce arată că ori de câte ori ne simțim desprinși de Dumnezeu, nu trebuie să greșim în legătură cu cel care s-a îndepărtat. Nu prezența Lui este cea care lipsește, ci este mai degrabă lipsa conștiinței acestei Prezențe. Ca ființe spirituale pe pământ, încercarea noastră pare să fie una în care noi trebuie să facem acele lucruri care pot facilita trezirea continuă a ființei noastre la prezența Divinității din noi. Uneori credem în mod eronat că singura cale de a putea deveni spirituali este „izolarea totală”. Dar împlinirea destinului nu stă în retragerea din lume, ci mai degrabă în a lupta ca să păstrăm echilibrul.

Fă-ți timp să fii evlavios, dar fă-ți timp să te și distrezi. Fă-ți timp să te odihnești, să te recuperezi; căci Domnul tău, chiar ca etalon pe pământ, și-a făcut timp să se odihnească, și-a făcut timp să se separe de ceilalți, să mediteze și să se roage; și-a făcut timp să ia parte la o nuntă, și-a făcut timp să ia parte la un funeraliu; și-a făcut timp să facă acele treziri din morți și și-a făcut timp să-i slujească pe toți. (5246 - 1)

În efortul de a explica unei persoane cum ar putea ajunge la o conștiință vie a Conștiinței Hristice, i s-a dat această analogie:

...cum, când și în ce fel o persoană devine conștientă de legile referitoare la construirea unei fraze în limba engleză? Cum, unde, când, în ce mod învață o persoană regula de pronunțare a unui cuvânt? Meditând la aceasta, văzând, vizualizând, acționând. Și atunci conștiința acestui lucru este manifestată prin maniera în care persoana îl pune în practică în conjunctură sau asociație cu aproapele său.

Cunoașterea poate să existe (N.R.: pentru persoană, deoarece Cunoașterea există independent de orice persoană, în afara ei, constituind Calea către Adevăr); conștiința în sine poate să fie prezentă, dar dacă persoana nu aplică aceasta în asocierile sale devine fără efect. (272 - 9)

Cu alte cuvinte, nu ne putem aștepta să simțim prezența permanentă a iubirii lui Dumnezeu până când nu am încercat să lucrăm asupra propriei noastre armonizări și nu am aplicat apoi ceea ce am învățat. De fapt, armonizarea și punerea în practică se afla în miezul informațiilor lui Cayce asupra transformării spirituale. Citirile au sfătuit oamenii în mod repetat să practice cu perseverență și consecvență rugăciunea și meditația - cu alte cuvinte, în fiecare zi! Pe lângă facilitarea armonizării personale, în parte, motivul este diferența dintre a crede în Dumnezeu și a avea conștiința existenței lui în permanență. Meditația și rugăciunea ajută la construirea acestei conștiințe a prezenței lui atotcuprinzătoare. În limbajul citirilor:

Astfel, pentru a pune în practică sau a concretiza activitatea entității în viața sa, pătrundeți în ea mai întâi prin forțele meditative lăuntrice; prin purificarea trupului, a minții, ce trebuie să fie totuna și în acord, în armonie, cu Forțele Creatoare din lăuntru; să-L ai ca ideal pe El, Cel ce a făgăduit să te întâlnească în Sfânta Sfintelor, în templul sufletului tău, în propria ta conștiință. Astfel, sinele *eu sunt*, devine conștient de această prezență. (261 - 15)

Pe lângă armonizare, cel mai important lucru pe care-l putem face pentru a facilita transformarea personală

este punerea în practică, să facem pur și simplu ceea ce știm să facem, zi de zi. Deși uneori putem avea sentimentul că nu știm „ce să facem”, o sugestie este de a încerca să trecem prin evenimentele zilei ca și cum am fi în prezența Creatorului. Ironia este că El este bineînțeles cu noi, dar că faptele ne ajută să ne amintim noi înșine de această Prezență atotcuprinzătoare. Recomandările citirilor au în vedere în principal pe cei ce doresc să devină mai spirituali pentru a începe să acționeze într-un mai mare acord cu cele ale spiritului. Indiferent ce aplicăm în mod consecvent în viața noastră, ajunge să fie o parte a conștiinței noastre într-o asemenea măsură încât devine un răspuns automat și natural.

Trebuie pur și simplu să cultivăm conștiința prezenței Lui rînd pe rînd, precept după precept, pas cu pas:

Mai exact, aceasta va cere timp, răbdare, perseverență și consecvență. Va fi de asemenea necesar ca atitudinile mentale și spirituale să fie de așa natură încât să nu condamne pe sine sau pe alții, ci mai degrabă să se caute acea putere ce zace în noi, pentru a avea fiecare atom al trupului și al minții armonizat cu Energiile Creatoare, precum în Conștiința Hristică, ale prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine. (3694 - 1)

Așa cum a fost dat, „fă astăzi ceea ce știi cel mai bine să faci și apoi următorul pas ți se va arăta ție”... printr-o asemenea trăire ajungi din ce în ce mai mult la conștientizarea prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine!

Nu pentru preamărirea în deșert, nu pentru conștiința, ci mai degrabă pentru că „iată-mă Doamne, folosește-mă. Lasă-mă să fiu calea binecuvântării Tale pentru cineva astăzi; fă ca iubirea Ta, gloria Ta, unicitatea Ta să fie mai mult manifestată nu doar în viața mea ci și în a acelora pe care-i întâlnesc zi de zi”. (N.R.: Să devină realitate) (601 - 11)

Din perspectiva lui Cayce, noi nu „mergem” în ceruri, ci „ne înălțăm” în conștiință până când gândurile și faptele

noastre reflectă moștenirea noastră, de copii ai lui Dumnezeu. Dintr-un anumit punct de vedere, scopul nostru în viață este de a deveni pur și simplu atât de armonizați cu Duhul Sfânt și cu conștiința prezenței Lui, încât să aducem Raiul pe pământ.

A FI CALEA PREZENȚEI LUI

Citirile lui Cayce afirmă că una din rugăciunile noastre zilnice trebuie să fie „Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi”. (601 - 11) Unei femei i s-a spus (3003) să înceapă să se roage lui Dumnezeu de trei ori pe zi pentru călăuzirea Lui și apoi să asculte și să se armonizeze cu răspunsul Lui. Dacă noi ne vom deschide acestei posibilități, Dumnezeu ne va folosi totuși, cum crede El mai bine. Din acest punct de vedere, scopul fiecărei zile este de a deveni un canal mai bun al iubirii Lui pentru oricare dintre cei pe care-i întâlnim. În ultimă instanță, prin armonizare, prin fapte și cu liberul arbitru, manifestăm conștiința Conștiinței Hristice din lăuntru, până când devenim o cale de slujire cu iubire.

Căci ia aminte, există acea conștiință ce trebuie să fie în sine, astfel încât însuși faptul că ești conștient de activitatea ta în plan material să fie dovada că Dumnezeu Tatăl are nevoie de slujirea ta pe pământ și că prin activitatea actuală pe pământ ți se dă posibilitatea de a fi o cale de binecuvântare pentru cineva.

Căci, pentru a obține conștiința și conștiința ajungerii în Ființa Lui, sau cum s-ar spune în Rai, este ca și cum te-ai sprijini de brațul cuiva pe care ai încercat să-l ajuți. Căci ceea ce faci pentru fratele tău, faci Făcătorului tău. Află că acestea sunt legi imuabile. Dumnezeu există, iar tu, ca fiică a Lui, ca slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt, ești creația mâinilor Lui. Deci, acționează ca atare! (5177 - 1)

Noi înșine trebuie să ne pregătim în permanență pentru a fi conștienți de existența Sa și să transmitem altora cunoașterea acestei omniprezențe în viețile noastre zilnice. Cu alte cuvinte, Cayce ar întreba: „Câtor oameni le-ai ridicat nivelul de conștiință astăzi? câți oameni ai

făcut să se simtă mai bine datorită prezenței tale?” Atunci când gândurile și faptele noastre sunt în acord cu etalonul lăuntric al integrității, permitem manifestarea atributelor Lui prin noi, afectând pozitiv chiar și pe cei din jurul nostru. Într-un pasaj foarte frumos dintr-o citire, biografului Thomas Sugrue, autor al cărții biografice „There is a River” i s-a spus că destinul fiecărui suflet a fost minunat demonstrat de către Iisus, exemplul fundamental de iubire și slujire a aproapelui. Fratele nostru Mai Mare ne-a dat un exemplu de cum ne putem manifesta cel mai bine permanenta conștiință a prezenței lui Dumnezeu. Lui Sugrue i s-a spus că această Conștiință Hristică poate să fie (și trebuie să fie) manifestată în fiecare din viețile noastre, după cum urmează:

Nu în fapte mărețe de vitejie, nici în exaltarea cunoașterii sau puterii tale ci în noblețea lucrurilor de spirit: iubirea, blândețea, îndelunga suferință, răbdarea, acestea ți-au fost arătate de Fratele tău, pentru ca tu, aplicându-le aproapelui tău în conjuncturile zilnice, puțin câte puțin, să poți deveni una cu El așa cum El te-a predestinat să fii! Te vei separa tu oare? Căci nu există nimic în rai, pe pământ sau în iad, care să te poată despărți de iubirea

Dumnezeului tău, a fratelui tău și să te ocolească pe tine! Deci, ridică-te și acționează ca atare! (849 – 11)

Fiecare din noi trebuie „să se ridice și să acționeze”, devenind exemple vii a ceea ce susținem că credem. Acele persoane care slujesc cel mai bine ca niște căi ale prezenței Lui, sunt pur și simplu acelea care și-au deschis inimile pemntu a-L lăsa să intre, căci indiferent unde ne aflăm noi, El ne este mereu alături.

MERGEM CU DUMNEZEU

Uneori, acest principiu că Dumnezeu este pretutindeni poate fi incitant. Poate că nu simțim că merită să recunoaștem conștiința prezenței Lui în noi și în jurul nostru, sau poate găsim că este greu să aflăm prezența Lui înăuntrul celor cu care am avut divergențe. Totuși, citirile oferă surprinzătoarea afirmație că „nu ai început să

gândești just până când nu ești capabil să vezi în viața celor pe care-i dezagreezi total, ceva din Făcătorul tău la care te închini". (3575 - 2) Aceasta arată că există bunătate, chiar pioșenie în lăuntrul fiecăruia, deși se poate ca de multe ori să găsiți că vă este destul de greu să o recunoașteți. Și totuși, căutarea lui Dumnezeu ne impune să încercăm (N.R.: asemănarea este rezultatul efortului personal de a reveni la aceea adamică pierdută parțial prin căderea în păcat) să devenim conștienți de prezența Lui în orice clipă și în orice circumstanță. (N.R.: și în orice om, ființă)

Fiecare din noi este făcut după chipul și asemănarea Creatorului nostru. Totuși, această imagine este una de spirit, nu una fizică. Prea des ne permitem să asociem totul cu lucrurile din lumea materială. Făcând aceasta, putem uita foarte ușor că trupul fizic este pur și simplu vehiculul prin care noi putem manifesta prezența Lui pe pământ. Acest citat frecvent întâlnit: „Duhul este viața, mintea este ziditorul și fizicul este rezultatul”, ar trebui să ne amintească faptul că toate lucrurile își au originea la nivelul spiritului. Către acest nivel trebuie noi să îndreptăm focalizarea și armonizarea. Indiferent la ce nivel de conștiință ne aflăm în acest moment, adevărul legăturii noastre cu Divinitatea (și prezența Lui atotcuprinzătoare) va deveni în cele din urmă punctul de focalizare al conștiinței noastre:

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă, se va întoarce la Făcătorul lui. Este o parte a Forței Creatoare, care este propulsată în acțiune chiar în materialitate, în carne. Și se poate încă, cu propria ta înțelegere și propriile tale manifestări, să ajungi să fii o parte a ceea ce aduci prin iubirea ta aproapelui tău, pentru Dumnezeu Tatăl, pentru că prin ceea ce faci să fii una cu El în acele țeluri ale faptelor și trăirilor, pentru a fi conștient de existența Lui, de iubirea Lui și de credința Lui, sălășluitoare în a-ți motiva activitățile în orice direcție. Fii deci doar bun, răbdător, iubitor cu aproapele tău; aceasta este maniera în care o persoană se străduiește să devină conștientă de

conștiința Duhului Hristic. (272 - 9)

Uneori putem simți că este chiar imposibil să ai o conștiință permanentă a lui Dumnezeu, dar Cayce a amintit unui grup de susținători de-ai săi că prezența Lui era aproape la îndemână. De fapt, El așteaptă să pătrundă în ființa noastră:

Ce chip frumos, ce nori minunați! În Ființa Lui sălășluiți; voi, fiecare dintre voi, cei ce vă aflați dinaintea Lui chiar acum. Fața Lui S-a întors către voi, mâna Lui și Inima Lui vi s-au oferit vouă. Îl veți respinge voi oare chiar acum? Câtă slavă trebuie să trezească în inimile voastre aflarea Ființei Lui, căci El este singur fără voi; căci El v-a chemat pe fiecare după numele său. Îl veți părăsi voi acum? (254 - 76)

În fiecare zi avem o altă oportunitate de a manifesta pe pământ unul din atributele Creatorului. Chiar dacă simțim că nu merităm, trebuie să ne amintim că Divinitatea nu este separată de noi - este o parte din noi toți. Fiecare om este înrudit cu Dumnezeu. Nu Dumnezeu este cel ce a uitat să se sălășluiască în vreunul din noi, ci mai degrabă noi suntem cei ce ignorăm adevărul existenței Lui. Pe măsură ce înaintăm, făcând ceea ce știm să facem prin armonizare și slujire, dobândim înțelegerea faptului că putem deveni o parte integrantă a lucrării Lui pe pământ. Trăind conștienți de existența Lui, lumina Lui - care poate străluci în vorbele, gândurile și faptele noastre - coboară peste fiecare fibră a ființei noastre. Tot ce ni se cere nouă este „să încercăm”; Dumnezeu va veghea la evoluția noastră și ne va îndruma pașii.

CONCLUZIE

Etalonul Hristic, unicul nostru model de integritate, este gata să se manifeste în viețile noastre. Nu există nimic în tot universul ce ne-ar putea separa de conștiința acestei Prezențe, decât noi înșine. Căci El este același ieri, astăzi și în veșnicie (N.R.: deși în schimbare odată cu noi; parte din El) și va fi Dumnezeuul nostru dacă noi vom fi poporul Lui. Copiii lui spirituali fiind, noi suntem însoțitorii și co-creatorii Lui (N.R.: în sensul anterior, participând la

autoevoluția Lui)). Devenim din ce în ce mai conștienți de prezența Lui atotcuprinzătoare, pe măsură ce ne lepădăm de sine.

Întorcându-ne în lăuntru, descoperim conștiința prezenței Lui și împlinirea unității noastre finale cu El. Pe măsură ce-L căutăm pe El și căutăm să facem Voia Lui, credința noastră este întărită, speranța noastră este reînnoită, iar calea noastră este netezită. Creatorul este Dumnezeuul fiecăruia din noi. Cunoașterea Ființei Lui este în puterea noastră (N.R.: fiind pe merite personale și corespunzătoare eforturilor făcute în acest scop), căci El este chiar în noi înșine.

Dumnezeu este pretutindeni! Căutarea lui Dumnezeu duce la acest simplu fapt: nu există nicio parte a Creației lui Dumnezeu care să poată ființa fără deplina Lui prezență. Noi suntem copiii Lui spirituali și El are nevoie de noi:

„Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima, mintea și trupul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Așa cum El a dat-o, aceasta este legea deplină. Nu există nimic mai presus de aceasta. Și așa cum El a făgăduit, tu poți deveni conștient în propria ta conștiință de prezența Lui atotcuprinzătoare, prin conștientizarea ce poate veni meditănd și rugându-te zi de zi. Cere și El îți va da. Căci mergând și vorbind cu El, vei deveni conștient de Ființa Lui ce sălășluiește în tine. Acesta este scopul (N.R.: idealul uman) pentru care ai intrat în această viață; pentru a putea premări această conștiință a Ființei Lui, a Duhului Său sălășluind în tine. (1348 - 1)

Trupurile și viețile noastre au fost modelate pentru a fi locuri de sălășluire pentru Duhul Lui. Zi de zi, ni se dă ocazia să devenim conștienți de prezența lui Dumnezeu și de a împărtăși această prezență cu altul. Avem oportunitatea să amplificăm calitățile Lui pe pământ. Este responsabilitatea noastră, așa cum este și dreptul nostru dobândit prin naștere. Ce poate fi mai minunat decât făgăduința că ființa Lui să sălășluiască în noi chiar acum?

Iubește căile Lui. Menține-te pe căile Lui. Numai

aceasta îți poate aduce în minte, în suflet, în trup ceea ce te va face să conștientizezi Ființa Lui sălășluind în tine. Lasă Lumina, chiar Lumina Lui, să-ți deschidă inima, să-ți deschidă mintea, pentru ca El să poată intra. Căci El stă lângă tine, El te va călăuzi, El îți va aduce lumină... Fă ca voia ta să fie Voia Lui. Lasă Voia Lui să fie voia ta. Acum! (378 - 46)

Dumnezeu merge pe pământ printre copiii Săi, către noi.

LECȚIA A ZECEA CRUCEA ȘI COROANA

Ci iubiți pe dușmanii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați, nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați. Dați și vi se va da... căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura. [Luca 6: 35 - 38]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, Dumnezeul nostru, pe cât ne apropiem de ceea ce ne poate da o mai bună pătrundere a ceea ce a purtat El prin cruce, a slavei ce se poate afla în coroană, fie ca binecuvântările Tale - așa cum ai făgăduit prin El - să fie cu noi, așa cum împreună învățăm în numele Lui. (262 - 34)

CRUCEA ȘI COROANA

În lecția Crucea, Coroana s-a construit pe suportul clar al activității fiecăruia, care trebuie să ajungă pentru a se menține pe primul loc în ierarhia oricăror entități, din punct de vedere mental și spiritual. Așa încât s-a spus „Sunt hotărât să cred că nimeni dintre oameni nu s-ar lăsa crucificat pentru a-L salva pe Iisus Hristos” (N.R.: mai înaintea crucificării Lui, pentru că după crucificare, sfinții apostoli, cu excepția lui Iuda, a Sf. Apostol Ioan, au fost crucificați, inclusiv pentru salvarea Lui pentru eternitatea tuturor). Deci El cu crucea, reprezintă ceva în viața fiecărei entități în activitățile ei pe pământ și călăuzește toate trăirile gândului în oricare dintre formele prezentate

ale adevărului pe pământ și ajunge în cele din urmă la cruce... astfel trebuie să fie tema centrală, baza apropierii fiecărei entități. Nu „Care este crucea mea?” trebuie să fie prima întrebare obișnuită în fiecare rațiune materialistă ci mai degrabă „Cum aş putea, cu ajutorul Lui, să-mi duc crucea cel mai bine în apropierea mea de coroana dreptății?” (262 - 34)

Căci fiecare suflet este o personalitate cu liber arbitru și își alege calea și faptele. Căci este fie co-lucrător cu Dumnezeu în creație și deci co-creator în atitudinea și gândurile lui în aplicarea propriilor principii și adevăruri zi de zi, fie în acord cu ceea ce este în contradicție, asediind și punând piedici în calea altora, de-a lungul drumului. (2549 - 1)

Intenția Creatorului a fost ca omul să-l fie însoțitor. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice conștiință, el trebuie să fie un însoțitor al Creatorului. Câte vieți și experiențe îți vor fi necesare pentru a fi capabil să fi însoțitorul Forțelor Creatoare oriunde ai fi?” (416 - 18)

Din întreg materialul lui Cayce asupra spiritualității, lecția despre Cruce și Coroană este una din cele mai promițătoare și mai incitante. Este promițătoare datorită informațiilor prezentate asupra destinului sufletului. Poate părea de asemenea provocator și poate fi unul din seturile de materiale cele mai încărcate emoțional, unul care poate provoca un grad înalt de neînțelegere (N.R.: sau înțelegere, corespunzător gradului de elevare personală de apropiere de Dumnezeu). De fapt, doi dintre membrii grupului original de studiu s-au retras din grup datorită acestor informații conținute chiar în această lecție. Ceea ce este cea mai grea încercare a înțelegerii noastre este poate materialul care discută dinamica reîntrupărilor.

În ciuda confuziei ce poate fi asociată cu conceptul, reîntruparea nu înseamnă destin. Aceasta nu elimină puterea dată de Dumnezeu, a liberului arbitru. Nu subminează misiunea lui Iisus, nici nu trece cu vederea puterea harului. Din perspectiva lui Cayce, procesul reîntrupării este pur și simplu maniera în care fiecare din

noi trece printr-o serie de vieți, permițându-ne să întâmpinăm consecințele alegerilor noastre anterioare. În ultimă instanță, vom învăța că ceea ce ne dorim cu adevărat la nivelul sufletului sunt doar acele lucruri care sunt în strânsă legătură cu Duhul Sfânt sau cu etalonul Conștiinței Hristice. Deși este posibil ca tratarea subiectului privind întregul concept să fie de cea mai mare dificultate, acesta nu este însă miezul supoziției conținute în „Crucea și Coroana”. Esența lecției este pur și simplu după cum urmează:

Fiecare dintre noi are „cruci” (ori obiceiuri, ori dorințe) ce stau între noi și completa conștientizare a legăturii noastre cu Divinitatea. Fie din trecut, fie din prezent, aceste cruci sunt făcute de noi înșine și trebuie să fie învinse înainte de a atinge manifestarea deplină a Conștiinței Hristice pe pământ.

Singura cale prin care putem manifesta Conștiința Hristică este altruismul total, permițând ca sinele nostru să fie folosit ca un canal al iubirii lui Dumnezeu. Prima ființă care a demonstrat acest altruism total și a manifestat Conștiința Divină a fost Iisus, sau Fratele nostru Mai Mare. Cu alte cuvinte, Iisus a biruit lumea lăsând Ființa lui Dumnezeu să curgă prin El atât de complet, încât El a devenit una cu Dumnezeu.

Această unificare este destinul fiecărui suflet:

Așa cum a fost dat, omul a fost făcut puțin mai jos decât îngerii, ca totuși cu acea putere să devină una cu Dumnezeu, în timp ce îngerul rămâne înger. Astfel, în viața lui Iisus găsim această unitate manifestată prin capacitatea de a învinge toate tentațiile cărnii și dorințele acesteia, prin facerea Voinței Lui una cu Voia Tatălui. Căci după cum știți, El a dat adesea celor din jurul Lui aceste porunci: „Cei ce M-au văzut pe Mine, L-au văzut pe Tatăl”. Pe aceeași cale, omul poate atinge această perfecțiune... (900 - 16)

Procesul prin care înaintăm către unificare și deplinătate nu este fundamentat numai pe armonizare, punere în practică și pe întărirea motivației noastre

spirituale (sau idealului), ci și pe interconexiunea dintre liberul arbitru, kharmă și grația divină. Numai încercând să înțelegem faptele fiecăruia în timpul învățării, în același timp lăsând deoparte orice egoism, putem spera măcar să ne împlinim țelul de a deveni canalul iubirii Lui:

Fiți răbdători, fiți blânzi, fiți buni în slujirile voastre zi de zi; căci deși vor veni acele vremuri când povara pare grea și lumina pălește în viață, cel ce este credincios până la sfârșit va purta coroana. Păstrați focurile iubirii arzând în inimile voastre zi de zi, căci iubirea lui Dumnezeu este manifestată pe pământ de cei ce nu cunosc decât bunătatea unuia față de celălalt. (28117)

VEDERE DE ANSAMBLU ASUPRA MODULUI ÎN CARE CAYCE ABORDEAZĂ REÎNTRUPAREA

Ce este, mai exact, reîntruparea? Este procesul prin care fiecare trece printr-o serie de vieți în scopul elevării spirituale și al dezvoltării sufletului. Punctul de vedere al lui Cayce nu include conceptul transmigației, care afirmă că este posibil ca ființele umane să se nască din nou ca animale. Din punctul de vedere al materialului lui Cayce, sufletele se întrupează numai în corpuri umane. Abordarea reîntrupării de către Cayce furnizează un cadru practic ce permite oamenilor să vadă cum alternativele, gândurile și faptele lor au creat esența vieții lor. Mai simplu spus, atragem către noi exact ceea ce avem nevoie să experimentăm, pentru a întâmpina consecințele alternative lor noastre anterioare. Învățăm atât din „greșelile” noastre, cât și din „succese”. Acest fapt nu are un caracter predestinat sau fatalist, ci mai degrabă asigură imparțialitatea Creatorului, această imparțialitate neexistând fără conceptul reîntrupării.

Întrebare: Dacă un suflet ratează propria elevare, ce se întâmplă cu el?

Răspuns: Iată de ce există reîntruparea, de ce el se întrupează; pentru ca el să poată avea ocazia favorabilă. Poate voința omului continuu să-L înfrunte pe Făcătorul său? (826 – 8)

Cayce cunoștea unele neînțelegeri privind

mecanismul reîntrupării. Din perspectiva lui, orice abordare care nu a ținut cont de mecanismele GRAȚIEI DIVINE, liberului arbitru și kharmei, a fost mărginită. Chiar și astăzi, mulți interpretează eronat reîntruparea, ca pe o fatală călătorie prin viață datorită „kharmei”. Acesta, cu siguranță că nu este modul de abordare al lui Cayce. Din punctul de vedere al citirilor, „kharma este doar memorie”, nu este destin. Aceste amintiri sunt în general inconștiente și influențează capacitățile noastre, greșelile și chiar relațiile noastre cu alții. De exemplu, o afinitate imediată pentru o persoană este la fel de „kharmică” precum ar putea fi și o animozitate instantanee față de cineva. Dar chiar în mijlocul acestei memorii inconștiente, libera voință a fiecăruia determină modul în care el sau ea alege să răspundă acestei informații. Alegerea pe care o facem determină următorul set de potențiale vieți pe care le vom urma. Dacă nu este decât o viață de trăit, de ce se pare că unora li s-au dat numai avantaje în timp ce alții par să fie tratați nedrept? Cu siguranță că un Dumnezeu atotiubitor nu ar putea fi responsabil pentru o asemenea dizarmonie.

Deci, dacă noi avem liberul arbitru și Dumnezeu nu alege la întâmplare să dea unora dintre copiii Lui numai avantaje în detrimentul altora, atunci, în cele din urmă, alegerile noastre ulterioare trebuie să fie într-un fel responsabile pentru nivelul la care ne aflăm acum:

Așa cum o persoană în orice viață, în orice perioadă, folosește ceea ce sufletul (sau entitatea) este conștient relativ la legile Forțelor Creatoare, astfel acel suflet, acea entitate, dezvoltă în continuare o legătură de permanentă însoțire cu influența Creatoare! (5753 - 1)

Căci fiecare suflet, fiecare entitate, se întâlnește pe sine în permanență. Și fiecare suflet nu trebuie decât să înțeleagă că acele greutăți care sunt atribuite în mare măsură altora, sunt cel mai mult cauzate de sine. Află aceasta în tot ce întâmpini tu însuși! (845 - 4)

Modurile în care decidem să ne „întâmpinăm sinele” - o viață și o alegere odată - vor determina viața pe care

noi o trasăm. Astfel, liberul nostru arbitru se va raporta la faptul în sine de a alege. Cu liberul nostru arbitru, putem schimba încercările pe care ni le oferă viața, în oportunități pentru elevare, sau le putem privi ca pe obstacole și încercări nedrepte. Grația divină este activitatea Creatorului care apare ori de câte ori alegem ca Dumnezeu să-și manifeste prezența în viețile noastre. Din acest motiv, influența grației divine înlocuiește într-un fel atât activitățile karmei cât și ale liberului arbitru...

Scopul dobândirii unei înțelegeri a reîntrupării nu este de a descoperi cine am fost în trecut, căci nu contează atât ceea ce am făcut; ci mai degrabă ceea ce vom face în legătură cu ceea ce știm să facem astăzi. În ultimă instanță, toate viețile vor fi înspre binele nostru și pentru propria noastră elevare și tot ceea ce am atras către noi, este propria noastră creație. Aceasta nu vine ca o pedeapsă auto-impusă, ci mai degrabă ca un instrument pentru a ajunge să ne cunoaștem sinele nostru adevărat și legătura noastră finală cu Creatorul. Pământul este sala noastră de clasă:

Aflați deci, prin studiile voastre, unde mergeți. A descoperi că doar ați trăit, ați murit și ați fost îngropat sub cireș în grădina bunicii, nu face din voi un vecin, un cetățean, o mamă sau un tată mai bun!

Dar a afla că ai vorbit necuviincios și ai suferit pentru aceasta și că în prezent poți corecta aceasta prin a fi drept, aceasta merită! (5753 - 2)

Din perspectiva lui Cayce, fiecare din noi își are lecțiile lui pentru elevarea sufletului, lecții care trebuie învățate. Putem folosi liberul arbitru pentru a lăsa grația divină să pătrundă în viețile noastre astfel încât acele lecții să fie îndeplinite în concordanță cu Voia Lui, sau putem lăsa pur și simplu kharma să ne aducă aceleași lecții în viață în moduri în care ne va fi mult mai greu și vom fi mult mai încercați.

IISUS CA ETALON ȘI FRATE MAI MARE

Fiind copiii lui Dumnezeu, suntem cu toții egali; unul din copii nu este mai important sau mai deosebit în vreun

fel decât celălalt. Și totuși, avem un exemplu al propriului etalon tăuntric al integrității – Conștiința Hristică ajunsă la deplina manifestare! Ca urmare, Fratele nostru Mai Mare a ajuns acest etalon, unul care dorește să ne ajute și să ne însoțească pe calea de revenire la Creator. Alegând să trăim o viață în armonie cu acest etalon, nu vom mai fi supuși în totalitate memoriei noastre kharmice, ci dimpotrivă, vom putea deveni, mai ușor deschiși la acțiunea Grației Divine ce se manifestă în viața noastră. La urma urmelor, suntem moștenitori comuni ai lui Iisus:

A venit de asemenea un învățător care a fost destul de curajos încât să se declare ca Fiu al Dumnezeuului viu. El nu a stabilit nict o lege a poftei. El nu a stabilit nicio lege a eticii, alta decât „Să faci altora ce ți-ai dori ca ei să-ți facă ție” și pentru a ști că „Oricât ai face pentru cel mai mic dintre acești frați ai tăi, Făcătorului tău vei face”. El a declarat că împărăția Cerurilor este în conștiința fiecărei entități, ea trebuie să fie atinsă și de ea trebuie să fim conștienți – prin a medita la faptul că Dumnezeu este Tatăl fiecărui suflet. Iisus Hristos este mijlocitorul. Și în El și în studiul exemplelor Lui pe pământ, este viața; și aceasta pentru ca voi să o aveți din abundență. El a venit să demonstreze, să manifeste, să dea viață și lumină tuturor. Aici deci, găsești un prieten, un frate, un însoțitor. Așa cum El a zis: „Eu nu vă numesc slujitori, ci frați”. Căci, multora, după credința lor, El le dă puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu Tatăl; moștenitori comuni cu acest Iisus, Hristosul, în cunoașterea și conștiința prezenței Sale sălășluind mereu cu cei ce au pus acest ideal înaintea lor înșiși. Ce este deci acesta ca ideal? În ceea ce privește aproapele, El a zis: „Să faci altora ceea ce tu ai vrea ca alții să-ți facă ție”, nu te gândești, nu te îngrijora, nu fi prea neliniștit pentru trupul tău. Căci El știe ce ai de trebuință. Locul (N.R.: și cât de mult) în care te afli în Conștiința în care te regăsești pe tine însuți, aceasta este problema ta, astăzi, acum; este ceea ce-ți este de trebuință pentru cea mai importantă, mai bună, mai minunată dezvăluire. (397 – 13)

Când Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. [Ioan 14: 6] nu era un apel pentru a-L recunoaște pe El ca Dumnezeu; ci mai degrabă o oportunitate pentru noi de a realiza că viața Lui ne-ar putea servi ca exemplu pentru fiecare din noi. Indiferent de religia noastră, în viața lui Iisus, calea slujirii este netezită. Urmând exemplul Lui, nu trebuie să ne poticnim. El a arătat Calea de Integritate și întoarcere la Creator, astfel încât ar fi ușor de urmat pentru noi. În viața Lui poate fi găsită întruchiparea adevărului peste veacuri. Noua poruncă pe care El a demonstrat-o a fost aceea de a ne iubi unul pe altul. În Scriptură citim: „Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos și pe acesta răstignit”. (Corinteni 2: 2)

Textul acesta nu s-a scris în vederea convertirii religioase, ci mai degrabă pentru înțelegerea modului în care viața de slujire a lui Iisus întruchipează stilul de viață prin care fiecare din noi poate găsi calea de revenire la legătura noastră cu Dumnezeu.

În ultimă instanță, doar prin dăruirea de sine, prin etalonul slujirii, vom atinge scopul nostru final:

Păstrați-vă sinele de așa manieră încât să fiți circumspecți în propria voastră conștiință. Fii cinstit cu sinele, îndeplinind acele activități ce poartă roadele sufletului; fiind numai blând, bun, răbdător, arătând prietenie, iubire frățească; purtând mărturie în preumblările tale, în faptele tale, în înțelegerea aproapelui tău. Și-L vei afla față-n față. Căci El a făgăduit să trăim amintirile de la întemeierea pământului, a lumii, a universului. Căci tu ai fost la început, ca și El. (261 - 15)

Iisus este una cu Tatăl, capabil iată, să arate calea de întoarcere la Creator, sursa de la care toți am venit. Din acest motiv, Lui I S-a dat puterea peste tot pământul. Purtând crucea, El a spus, „Săvârșitu - s-a”. [Ioan 19: 30]. Pe o lungă durată, Duhul lui Dumnezeu a fost manifestat pe pământ. El a arătat calea de a trăi o viață perfectă în ciuda tuturor încercărilor și condițiilor ce ne pot înconjura zi de zi. Prin Iisus ni se arată ce poate face Iubirea Divină

atunci când este lăsată să lucreze prin noi.

DE CE ESTE NECESAR CA FIINȚELE UMANE SĂ SUFERE

De la începuturile Creației, o mare parte a lumii s-a pierdut în concepția eronată că fericirea și împlinirea puteau fi găsite preocupându-se de lucruri care erau în dizarmonie cu legile lui Dumnezeu. Suntem zilnic confrunțați cu cruci răsărind din propria noastră participare la această percepție greșită. Continuăm să ducem cu noi aceste încercări pentru că nu am învățat încă să dăm expresie în totalitate capacităților sufletului. Chiar dacă starea noastră ultimă este divină, ne aflăm continuu supuși unor legi materiale pe care le-am atras către noi:

Așa se întâmplă și cu tine, când tratezi problemele ce apar în viața zilnică; așa cum analizezi din punctul de vedere a ceea ce poate fi vizionat sau asupra căruia se poate medita sau din punctul de vedere al activităților în diferite trăiri pământești. Căci, îți dai seama că întâlnești vechiul tău sine - da, vechii tăi prieteni, vechii tăi dușmani.
(2174 - 2)

Exact ca și Fratele nostru Mai Mare, suntem cu toții pe drumul de întoarcere la unitatea cu Creatorul. Din perspectiva citirilor, trebuie să luptăm cu acele lucruri care ne împiedică să devenim canale ale iubirii Lui. În propriile noastre vieți, crucile pe care le purtăm cuprind încercările noastre. În cele din urmă, vom descoperi că trebuie să întâmpinăm orice consecință a gândurilor, cuvintelor și faptelor noastre prin karma - atrăgând trăiri care, atunci când le vom întâmpina, ne vor lăsa cu o conștiință necesară - sau prin grația divină - invocând făgăduințele Fratelui nostru Mai Mare și primind conștiința, fără a trebui să ne împleticim mereu printre problemele fiecărei vieți.

Decât să privim încercările noastre ca pe niște suferințe, avem oportunitatea de a vedea fiecare lecție ca pe o șansă de elevare a sufletului, apropiindu-ne de El mai mult, pentru totdeauna:

Află aceasta, învață aceasta bine: Dumnezeu este

atent cu tine și nu va permite ca tu să suferi dincolo de cât ești capabil să duci în mintea și trupul tău, pentru ca tu să-ți poți pregăti sufletul pentru a merge mai aproape de El.

Amintește-ți de asemenea, că deși El era Fiul, El a învățat totuși supunerea prin lucrurile pe care Le-a suportat. Tu nu ești mai puternic; tu nu ești mai bun decât El. (5348 - 1)

PROPRIA NOASTRĂ CALE CĂTRE INTEGRITATE

Edgar Cayce considera crucea simbolul a ceea ce trebuia întâmpinat și depășit în viața fiecăruia. Crucile noastre sunt doar înțelegeri și aplicări eronate ale legilor lui Dumnezeu și pot fi depășite prin slujire, umilință, răbdare, iertare, fermitate și iubire. Indiferent de încercările personale pe care le-am putea întâmpina - indiferent de crucile personale pe care le-am putea duce - Fratele nostru Mai Mare ne-a lăsat cuvinte de încurajare: „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. (Ioan 16: 33)

Isus a biruit lumea prin fiecare din trăirile Lui. În termenii cei mai simpli, El a biruit necesitatea ca oamenii să fie doar supuși kharnei. În schimb, El a făcut calea grației divine mai ușor accesibilă fiecăruia dintre noi și legătura noastră cu Dumnezeu mai clar definită:

Deci, în măsura în care cineva își păstrează această conștiință, cu cât se străduiește să dobândească înțelegerea necesară trezirii tuturor forțelor și surselor de activitate în cadrul conștiinței fizice, legată atât de condițiile mentale cât și materiale din viață, așa ajunge în sine această conștiință a poziției ocupate, această poziție pe care o găsim în sinele nostru și astfel ni se dă - prin făgăduințele ce sunt în El, cu El, prin El - cele necesare întâmpinării lucrurilor în trăirile noastre zilnice, pașilor zilnici în viață, în așa manieră, într-un fel atât de clar, încât jugul devine ușor, poverile se micșorează. El a spus că cel ce este credincios va purta coroana vieții; El, cel care a fost credincios până la sfârșit; El, care a cunoscut și care știe toate ispitele ce vin din inima, mintea, sufletul omului, atât mental cât și material... Se va face pe Sine o cale

pentru expresiile acelei iubiri care L-a făcut pe El Salvatorul oamenilor. (413 - 3)

Crucile noastre nu ar trebui să mai fie văzute ca suferințe și nici măcar ca greutate. În schimb, fiecare din trăirile prin care trecem în viață constituie propria noastră oportunitate de a avea o parte din împlinirea planului divin al lui Dumnezeu - aducând întreaga umanitate la o conștiință a legăturii sale cu Creatorul. Prin slujirea altora și prin propria noastră elevare, devenim o parte din această măreață lucrare. Fără a birui acele lucruri care ne țin departe de armonie, de perfecta armonizare cu Dumnezeu, nu putem spera să redobândim integritatea care a fost a noastră la început. Ca urmare, nu trebuie să încercăm să ne ascundem sau să ocolim propriile încercări și oportunități. Va veni o vreme când vom recunoaște etalonul Hristic și vom urma pașii Fratelui nostru Mai Mare:

Ține-te strâns de acest ideal și folosește-L pe El întotdeauna ca Ideal. Și arată necesitatea ca fiecare să întâmpine aceleași probleme. Și nu încerca să te ascunzi sau să ocolești crucea. Aceasta este ceea ce trebuie să caute fiecare suflet și să afle că trebuie să fii născut cu El în tine. (5749 - 14)

Cu alte cuvinte, până când nu biruim propriile noastre cruci prin manifestarea Conștiinței Hristice, nu ne putem aștepta să atingem coroana, care este destinul fiecărui suflet:

Astfel, fiecare în viețile lor respective, în propriile lor experiențe, își află crucea biruind acele lucruri, acele condiții, acele trăiri, ce nu numai că le va permite să întâmpine greutățile vieții ci să devină împreună cu El, moștenitori ai Coroanei de Glorie. Ce este deci Coroana Gloriei? Este vorba doar de acele lucruri, acele condiții care au de-a face numai cu viața spirituală? A dat biruința autoritate? A făcut biruința pe Acest Fiu al Omului Domn, Gloria și Coroana Vieții? Nicidecum! El, ca etalon pentru fiecare, netezește calea, calea deschisă pe care fiecare suflet - pe măsură ce întâmpină crucile, îndură ispitele și

le biruie - poate deveni un moștenitor, moștenitor comun cu El, al Coroanei de Glorie; cu puterea temporală, puterea mentală, puterea spirituală de a deveni fiii și ficele lui Dumnezeu, cei ce sunt chemați - și toți cei care împlinesc acest scop pentru care ei, ca individualități, sunt chemați - și reușesc în acest fel, biruind, întâmpinând, suportând înăuntrul lor. Nu spre supărare, nu spre plâns, ci spre bucuria Domnului. (262 - 36)

CONCLUZIE

Viața este o experiență cu un anumit scop. În ultimă instanță, tot ce ni se întâmplă are potențialul de a îndepărta tot ce ne stă în calea armonizării noastre perfecte cu Dumnezeu. Nimic nu ne apare în cale fără a putea fi folosit ca mijloc de a deveni un canal mai mare pentru iubirea lui Dumnezeu pe pământ, Lăsând Ființa Lui să umple fiecare porțiune din viața noastră. Nimic nu ne iese în cale fără a ne putea fi de ajutor în cele din urmă - chiar dacă trăim o încercare doar pentru a putea ajuta în timp pe altcineva cu aceeași problemă. Oportunitățile vieții, fie ne pot trage în jos, fie pot fi folosite de noi ca lespezi pe care să pășim către elevare; în ambele cazuri vom ajunge să învățăm supunerea și alinierea la legile divine prin lucrurile pe care le trăim:

Viața deci, are un scop. Ce este viața? Este o manifestare a sufletului. Amintiți-vă că sinele este trup, minte și suflet. După cum sufletul ar trebui să știe, și știe, el este darul Creatorului, al Făcătorului. Scopul în viață, deci, nu este de a ne satisface nici poftele, nici vreuna din dorințele egoiste, ci este ca entitatea, sufletul, să facă pământul, unde entitatea își află conștiința, un loc mai bun în care să trăiască. (4047 - 2)

Fiecare entitate intră într-o trăire materială pentru un anumit scop; nu accidental, nu la întâmplare. Dar viața și expresiile ei au un scop. Și fiecare experiență este pentru că entitatea să poată deveni din ce în ce mai mult o cale prin care cunoașterea și aptitudinile Forțelor Creatoare să poată fi manifestate într-o lume materială. (1792 - 2)

Indiferent unde ne aflăm în viață, indiferent ce încercări ne-am atras în prezent, prin activitățile de armonizare a noastră, de slujire și prin liberul arbitru, viețile noastre pot fi supuse călăuzirii Lui. Fiind fondat pe o motivație spirituală, raportându-ne la etalonul nostru lăuntric al Conștiinței Hristice și încercând să fim canale ale iubirii lui Dumnezeu pentru ceilalți, reușita noastră este asigurată. Prin slujire, îl ajutăm pe Fratele nostru Mai Mare să aducă umanitatea la o împlinire a legăturii sale cu Creatorul. De aceea, în mod repetat suntem încurajați să începem fiecare zi cu o rugăciune ca aceasta: „Doamne, folosește-mă pe mine – trupul meu, mintea mea, sufletul meu – întreaga mea ființă, ca o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi”. Dar este mereu șansa noastră de a face „Această zi care este pusă înaintea ta, viață și moarte, bine și rău – tu să alegi”. Așa cum a fost demonstrat în viața lui Iisus, putem surmonta orice condiție numai purtându-ne crucile cu un scop spiritual. Când plasăm nevoile altcuiva înaintea alor noastre, ne deschidem spre a deveni canale perfecte ale iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Devenind un astfel de canal, Ființa Creatorului umple fiecare aspect al vieții noastre și calea noastră se netezește:

Așa cum El ne-a dat, și așa cum a fost prezentat iarăși și iarăși, iubirea Lui nu trebuie arătată din timp în timp, pe perioade, nici pe lună nouă, nici într-un loc anume, ci în fiecare zi, în fiecare ceas, în așa fel încât toți cei cu care venim în contact să afle că El merge cu noi, că El este prietenul nostru. (26236)

Iisus a arătat destinul ființei umane și potențialul final. Primului grup de studiu i s-a spus că acest destin a fost pur și simplu dependent de credințioșia lor.

LECȚIA A UNSPREZECEA

UNITATE... că unul este Dumnezeu și nu este altul afară de El. [Marcu 12: 32]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Așa cum trupul, mintea și sufletul meu sunt una, Tu, Doamne, în manifestările Tale pe pământ, în voință, în

slavă, ești Unul. Fie ca eu să văd în ceea ce fac zi de zi, mai mult din această realizare și să manifest și mai mult.
(262 - 38)

UNITATE

Prima lecție, timp de șase luni ar trebui să fie Unul - Unul - Unul - Unul; unitatea lui Dumnezeu, unitatea relațiilor umane, unitatea de forțe, unitatea timpului, unitatea scopului, unitatea în orice efort - unitate, unitate!
(900 - 429)

Unde este propria ta voință? Una cu El sau glorificarea propriilor tale dorințe, a propriilor tale interese egoiste? (262 - 42)

Una dintre cele mai mari ironii ale naturii umane este faptul că însăși structura ei, ce tinde să îmbogățească legătura noastră cu Dumnezeu, este un lucru care ne separă cel mai mult ca familie umană. În nenumărați eoni, mai multe războaie au fost purtate pe baza unor principii religioase decât pentru oricare alt motiv. Chiar și astăzi, războaie, vărsări de sânge, bătălii politice și nenumărate exemple ale inumanității noastre unul față de celălalt sunt lucruri banale atunci când un grup încearcă să introducă (sau să promulgeze) sistemele lor de credință, politica lor sau supremația Dumnezeului lor asupra vieții altora.

Aceste conflicte nu sunt pur și simplu între diferite religii, ci există de asemenea în cadrul fiecărei secte. Există secte în cadrul Creștinismului.

Budismului, Iudaismului, Hinduismului, Islamismului - în cadrul fiecărei religii - mulți fiind convinși că ei au puțin mai multă dreptate decât oricine altcineva. Chiar unele biserici, temple și sinagogi au descoperit diferențe față de alți membri ai propriei lor secte care într-un fel s-au îndepărtat de „original” sau de „adevărata credință”.

Pe lângă despărțirea oamenilor unul de altul, aceste conflicte au fost cauza deziluziei unora în ceea ce privește religia - unii devenind chiar convinși că religia este o pierdere de timp. Prea adesea rezultatul a fost că lumea a renunțat la credința în Dumnezeu datorită dezamăgirii în privința umanității.

În mod destul de interesant, materialul lui Edgar Cayce afirmă că o parte a problemei se datorează ignoranței noastre în ceea ce privește Unitatea dintre unul și celălalt. Informațiile lui Cayce prezintă o abordare inspirată și optimistă a spiritualității și religiei care unește indisolubil întreaga umanitate. În loc să se focalizeze asupra formei anumitor religii sau dogme, citirile se concentrează asupra fiecărui suflet ce încearcă să manifeste o conștiință a Duhului Sfânt pe pământ. De fapt, ca răspuns la o întrebare privind religia ortodoxă, Cayce a afirmat:

...care este diferența?... Adevărul... este dintr-o singură sursă. Nu există copaci de stejar, de frasin, de pin? Este nevoie de aceștia pentru a întâmpina o experiență sau alta... Deci, toate își vor găsi locul lor. Caută să nu greșești față de nimeni, ci mai degrabă să arăți cât de bun stejar, frasin, pin sau viță de vie ești tu! (254 - 87)

Din perspectiva lui Cayce, scopul nostru nu este de a aștepta pur și simplu împărțirea cerurilor; scopul nostru nu este de a evada de pe pământ, ci suntem încercați pentru a aduce o conștientizare a prezenței Creatorului în viețile noastre și în tot ceea ce ne înconjoară, oriunde am fi, chiar acum. Există o legătură comună pe care o împărtășim cu toții, ca umanitate colectivă: există un singur Dumnezeu și noi suntem cu toți copiii Lui.

În scopul redeșteptării acestui sentiment de înrudire pe care-l împărtășim unul față de celălalt, citirile afirmă că începutul oricărei, călătorii spirituale ar trebui să fie cunoașterea faptului că Domnul Dumnezeu este Unul. Indiferent de numele pe care-l dăm acestui Dumnezeu, sau de religiile de pe pământ către care ne simțim atrași, nu există decât Un Creator, O Sursă, O Lege.

De fapt, poate că mai mult decât orice altceva, acest concept al „Unității este filosofia fundamentală a citirilor lui Edgar Cayce.

CE ESTE UNITATEA?

Aceasta noțiune de Unitate într-o lume atât de plină de varietate, poate părea pentru început un concept greu

de înțeles. La urma urmelor, suntem înconjurați de miliarde de plante, pomi, animale, experiențe și oameni. Mai degrabă decât să încercăm să facem ca toate lucrurile să fie asemenea, Unitatea ne sugerează că avem oportunitatea să vizionăm această bogată diversitate ca pe un exemplu al multiplelor căi prin care Unul, Duhul Sfânt, încearcă să-și găsească expresia în viețile noastre. Odată ce există un singur Dumnezeu - sursa a tot ceea ce există - în ultimă instanță, universul trebuie să fie compus dintr-o Forță Unică.

Unitatea ca forță, implică faptul că toate lucrurile sunt legate între ele. Fiecare dintre noi are o legătură unul cu celălalt, cu pământul, cu universul și cu Dumnezeu. Această forță unică este o forță a binelui, care încearcă să aducă spiritualitatea Creatorului pe pământ. Din nefericire, datorită conștientizării noastre limitate, a puterii liberului arbitru, oamenii sunt capabili să direcționeze această forță în scopuri și dorințe egoiste, creând „răul” de-a lungul procesului. Vestea bună este că în ciuda faptului că astăzi lucrurile apar astfel în lume, citirile afirmă că întreaga Creație va fi adusă în cele din urmă la o conștiență a acestei Unități și a Legii Iubirii pe care aceasta o implică.

Una din încercările noastre ca indivizi, este de a face lumea un loc mai bun, deoarece noi am trăit în el. Poate că cea mai bună abordare a acestei conștientizări este reflectată în Biblie, când se afirmă că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cugetul și sufletul, iar pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

În termeni de spiritualitate, conceptul Unității ne arată că Dumnezeu nu este limitat în a se exprima doar printr-o singură religie. În schimb, Creatorul se manifestă în viețile oamenilor datorită credinței lor și datorită legăturii lor cu Sursa spirituală, nu datorită religiei lor. Din perspectiva lui Cayce, religia este forma prin care oamenii încearcă să înțeleagă manifestarea Duhului Sfânt.

Dumnezeu poate lucra (și lucrează!) prin fiecare suflet de pe pământ. Ca mijloc de descoperire a Unității în

duh, citirile încurajează studiile religioase comparative. Printr-o astfel de disciplină fiecare din noi ar putea vedea dincolo de suprafață și ar descoperi în schimb comuniunea pe care o împărtășim unul cu celălalt:

„Coordonați învățăturile, filosofile estului și vestului, cele ale orientului și occidentului, noile și vechile adevăruri... Nu corelați deosebiri, ci acolo unde religiile se întâlnesc acolo este Unul Dumnezeu! „Află, Israele, că Domnul Dumnezeu tău este Unul!” (991 - 1)

Când se studiază conceptul reîntrupării, ceea ce devine vizibil nu este religia de care aparține lumea în prezent, ci mai degrabă ceea ce este cel mai important este cum aplică oamenii cunoașterea pe care o posedă. În ciclul întrupărilor, am fost cu toții evrei, am fost cu toții discipolii religiilor din Orient sau din Orientul Mijlociu, am fost cu toții agnostici sau chiar atei, am fost cu toții creștini. Este important să ne amintim că, în primul rând suntem cu toți copiii aceluiasi Dumnezeu și numai în al doilea rând suntem separați de doctrine sau de anumite credințe religioase. Suntem ființe spirituale ce se manifestă în lumea fizică.

Dogmele și credințele noastre religioase s-au schimbat la fel de repede ca și noi. A fi fanatic pentru orice situație, tip de individ sau experiență - în special cu cunoașterea cu care vom atrage către noi aceleași circumstanțe în viitor - nu are nicio legătură cu conceptul de Unitate. Discutând despre sectele religioase, citirile afirmă:

...consideră un Ian de porumb. În grăuntele de porumb este viața. Omul îl plantează în sol, îl lucrează și apoi culege recolta. Nu toți oamenii selectează același fel de porumb. Nu toți oamenii îl ară la fel. Nu toți oamenii îl seamănă la fel. Nu toți oamenii îl seceră la fel. Și totuși în fiecare caz se dă naștere la tot ceea ce este mai bun: Ceea ce caută omul este Dumnezeu sau viața din fiecare grăunte. Acesta își susține corpul și produce de asemenea semințe pentru a crește mai departe. Aceasta este religia. Acestea sunt sectele. (294 - 161)

RELIGIA CA FORMĂ

Lucrarea lui Edgar Cayce a atras oameni din toate straturile sociale și fundamentele religioase. De fapt, părerea lui Cayce era că dacă informațiile cuprinse în citiri erau de ajutor și dădeau speranțe făcându-te o persoană mai bună în timp, atunci tu trebuie să fii capabil să aduci acel sentiment reînnoit al „Duhului Sfânt” în propria ta credință. Dacă, pe de altă parte, nu ți-a fost de ajutor să lucrezi cu un anumit concept (un exemplu fiind filosofia reîntrupării), atunci acelor oameni li s-a spus pur și simplu să lase deoparte acest subiect. Oamenii nu au fost niciodată sfătuiți să-și schimbe conceptele religioase datorită citirilor lui Cayce. Ceea ce-l preocupă în cea mai mare măsură pe Cayce era aplicarea principiilor spirituale, nu religia de care aparține persoana.

Există o diferență între spiritualitate și religie, deși ambele sunt importante. Religia este în primul rând preocupată cu probleme de credință religioasă, de ritual, structură și tradiție. Din nefericire, s-a întâmplat prea des ca o anumită religie să fie văzută ca un mijloc de salvare personală, în loc să fie pur și simplu una din diferitele forme în care umanitatea încearcă să înțeleagă manifestarea Duhului Sfânt în viețile lor. Mulți oameni au ridicat într-un fel o religie mai presus decât celelalte, decizând poate că nu există decât o formă cu care să demonstrăm adevărata credință. Pe de altă parte, au fost perioade în care însăși structura religioasă a fost cea prin care oamenii au fost frustrați și dezamăgiți, hotărând poate că nu mai au nevoie de religie în viețile lor. Niciunul din aceste răspunsuri nu este în legătură cu conceptul de Unitate. Este important să ne amintim că religia servește un scop. Fără o formă oarecare, spiritualitatea poate deveni prea ușor un joc filosofic al minții pur și simplu, mai degrabă decât să aibă ramificații practice pentru viața zilnică.

Spiritualitatea haotică poate fi fragmentată; independentă în mod egoist, lipsită de comuniune, etc. Fără forma religioasă, copiii pot fi crescuți fără un

sentiment al acțiunii Duhului Sfânt în viața lor. Una din confuziile noastre asociate cu religia este faptul că adesea confundăm forma cu spiritul. De exemplu, oamenii au o trăire religioasă deosebită frecventând o anumită biserică sau o anumită sectă religioasă. Aceste trăiri pot fi de exemplu: a fi biruit de spirit, a avea o trăire foarte mișcătoare (sau chiar o experiență „kundalini”), trezindu-se conștiința prezenței lui Dumnezeu, chiar vorbirea în limbi.

Mai degrabă decât a vedea aceste experiențe în contextul formei, oamenii presupun adesea că, deoarece experiența lor a fost întemeiată, orice altceva asociat cu acea formă religioasă conține același grad de valoare, ei uită că de-a lungul istoriei umanității oamenii au avut experiențe transformaționale similare în fiecare religie. Referitor la diferitele forme religioase, citirile afirmă:

Pot exista diferite căi de abordare, da. Căci nu toată lumea a mers pe câmp atunci când grâul era copt. Nici nu au stat toți la mormânt, atunci când Lazăr a fost chemat afară. Nici nu erau cu toții de față atunci când El a mers pe apă, nici când El a fost răstignit pe cruce. Căci fiecare experiență a răspuns și răspunde la ceva dinlăuntrul entității sufletului fiecăruia. Căci fiecare suflet este un corpusul în trupul lui Dumnezeu... (3395 - 2)

Una din citiri afirmă: Dumnezeu îi iubește pe cei ce-L iubesc pe El, fie că ei aparțin uneia sau alteia dintre secte, sau schisme sau dogme sau cult! Dumnezeu este Unul! (3976 - 27) Amintiți-vă că premiza esențială a filosofiei lui Cayce este că noi așteptăm cu toții să manifestăm Conștiința Hristică pe pământ. Deși în prezent ne putem găsi în dimensiunea fizică, noi nu suntem creaturi fizice cu suflet, ci mai degrabă suntem suflete care se întâmplă să se manifeste în materialitate. Distincția este importantă deoarece prea des ne putem asocia pe noi înșine cu lucruri temporale, exterioare, cum ar fi rasa, sexul, culoarea și religia care nu sunt părți ale adevăratei noastre naturi spirituale. Nu înseamnă foarte mult faptul că mergem în rai, ci că ne dezvoltăm mai degrabă conștiința adevăratei

noastre naturi spirituale și a legăturii noastre cu Dumnezeu și cu ceilalți. De fapt, acest proces de elevare și dezvoltare este descris cu claritate în Noul Testament [Matei 13: 31 - 33 sau Luca 13: 18 - 21] când Iisus discuta despre natura raiului în parabole:

El le aduse dinainte o altă pildă, spunând: Împărăția Cerurilor este asemenea unui grăunte de muștar pe care un om l-a luat și l-a semănat pe ogorul lui (care desigur, este cea mai mică dintre semințe). Dar când a crescut, este cea mai mare dintre ierburi și devine un pom, astfel încât păsările cerului vin și se cuibăresc în crengile lui. O altă pildă le spuse El: Împărăția cerurilor este ca plămădeala pe care gospodina o ia, o amestecă în trei măsuri de făină, până când totul a dospit.

Și din citiri: „Căci tu te înalți la ceruri, nu mergi în ceruri. Căci tu te înalți acolo, în propria ta conștiință”. (3409 - 1)

SPIRITUALITATEA CA O CONȘTIINȚĂ VIE

Deși religia tratează adesea forma, spiritualitatea tratează în general punerea în practică a cunoștințelor sau conștientizărilor proprii. Odată ce starea noastră naturală este duh, redeșteptarea la conștiința spirituală completă este unul din scopurile noastre comune. De fapt, într-una din citiri (3357 - 2), Cayce afirmă că „Elevarea sufletului ar trebui să capete întâietate asupra tuturor lucrurilor”. Din perspectiva citirilor, această elevare nu se atinge prin unele fapte și activități mărețe, ci este o împlinire care este atinsă „rând pe rând, precept după precept”. Ceea ce pare a fi de mai mare importanță în termenii elevării sufletului este punerea în practică a lucrurilor de suflet ale unei persoane, în interacțiunea sa cu ceilalți: iubire, blândețe, bunătate, răbdare, perseverență și consecvență. Atunci când scopul vieții este de a aduce spiritualitatea Creatorului pe pământ, armonizarea și punerea în fapt constituie esența elevării spirituale. Armonizarea este procesul redeșteptării la conștiința naturii noastre spirituale și adevăratei noastre legături cu Dumnezeu. Așa cum s-a arătat anterior, cele mai frecvent menționate

instrumente de atingere a acestei armonizări constau în practica regulată a rugăciunii și meditației. Atât rugăciunea cât și meditația sunt neprețuite la restabilirea conștientizării sursei noastre spirituale, invocând ca Voia lui Dumnezeu să lucreze prin noi ca prin niște „căi de binecuvântare” în slujba altora.

S-a afirmat în mod repetat un concept fundamental al materialului lui Edgar Cayce: „Duhul este viața, mintea este ziditorul și fizicul este rezultatul”. În termenii Unității, ceea ce înseamnă aceasta în mod esențial este faptul că Forța Unică – Duhul Sfânt – curge în permanență prin noi. Totuși, acesta este pus în acțiune în virtutea calităților minții și apoi canalizat în viața fiecăruia în concordanță cu libera lor voință. Indiferent dacă cineva crede sau nu în Dumnezeu, tot ce este legat de acea persoană primește viața prin calitățile

Duhului Unic pus în acțiune. Ce face el sau ea cu acest Duh, este o chestiune de libera alegere, iar rezultatul poate fi „crimă sau miracol”.

Această capacitate de creație personală, fie prin gândire, trăire sau activitate, au determinat citirile să identifice sufletul uman ca un „co-creator cu Dumnezeu”. Datorită acestui dar al co-creației, Cayce a spus în permanență oamenilor că unul din cele mai importante lucruri pe care ei ar fi putut să le facă era de a stabili o motivație spirituală corespunzătoare (sau ideal) pentru viețile lor, îndreptând astfel alegerea personală în direcții pozitive.

Din perspectiva lui Cayce, se întâmplă prea des să ne îndepărtăm de intenționalitatea (de ce-ul) din spatele acțiunilor noastre de fiecare zi. Stabilind în mod conștient o motivație spirituală cum ar fi slujirea, sau compasiunea, sau iubirea, sau Iisus ca etalon al nostru și încercând să facem această motivație o parte mai mare a vieților noastre, putem obține ca rezultat transformarea personală reală și elevarea sufletului.

Exact ca în povestea Fiului Risipitor [Luca 15: 11 – 32], noi am fost cu Dumnezeu la început și prin alegere și

experiență am descoperit că ne-am rupt complet de conștiința existenței Lui. Într-o anumită privință, „Decăderea Umanității” a fost cu adevărat coborârea noastră în conștiință de pe tărâmurile infinitului pe cele ale timpului și spațiului. Totuși, acesta nu a fost neapărat un „lucru rău” sau un discernământ eronat. Așa cum un copil învață din propria experiență alegând și făcând greșeli de-a lungul drumului său, propriile noastre experiențe prin alegere vor întruchipa un proces de maturizare ce ne-ar permite să ne dobândim moștenirea completă și conștiința adevăratei noastre naturi spirituale. În timp, pe măsură ce aducem spiritualitatea lui Dumnezeu pe pământ, ne vom aștepta la propria noastră Sursă spirituală, descoperind în cele din urmă drumul de întoarcere la Creator.

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă - se va întoarce - la Făcătorul său. Este o parte a Forțelor Creatoare, care este activată... chiar în materialitate, în carne... Astfel, fi doar blând, răbdător, arătând numai iubire aproapelui tău; aceasta este maniera în care o persoană se străduiește să devină conștientă de Conștiința Duhului Hristic. (272 - 9)

Transformarea spirituală nu este doar scopul nostru, ci este și dreptul nostru dobândit la naștere. Cu motivația spirituală corespunzătoare, vom fi aduși pe aceeași linie cu acest etalon perfect, lucrând cu armonizarea, atitudinile mentale corespunzătoare și cu dorința de a aduce idealul nostru spiritual în aplicarea fizică.

IISUS NE-A VIZITAT DIN NOU

De-a lungul istoriei, perspectivele pe care le-a avut lumea asupra vieții și învățăturilor lui Iisus au variat, deseori până la divergențe. Pentru unii, Iisus a fost văzut ca unicul Fiu al lui Dumnezeu, aducând mântuirea doar celor ce-și spuneau creștini.

Membrii religiilor necreștine puteau să fi ignorat viața și preoția Lui sau puteau să fi gândit: „Creștinii au fost cruzi cu mine și ca urmare, nu mă interesează Iisus”. Persoane implicate în Noua Gândire sau în religii comparabile se poate să fi decis că Iisus a fost „doar un învățător”, sau poate că L-au ignorat cu toții. Conform

citirilor lui Cayce, fiecare din aceste perspective este mărginită. Cu toate că Edgar Cayce a fost un învățător al școlii duminicale toată viața lui, precum și un superior al bisericii Prezbiteriene, pentru el înțelesul vieții lui Iisus a mers dincolo de ceea ce a fost descris atât de creștini cât și de necreștini. Din acest motiv, indiferent de educația sau afilierea noastră religioasă, materialul lui Cayce oferă unele informații pătrunzătoare și incitante despre viața și lucrarea acestui om Iisus, care a devenit Hristos.

În principal, citirile îl prezintă pe Iisus ca „Frate Mai Mare” al nostru, un suflet care a venit să ne arate calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală manifestând în mod perfect legile Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să demonstreze complet conștiința vie a Duhului Sfânt pe pământ – ceva ce va trebui să fie făcut de fiecare din noi în cele din urmă. Ca urmare, viața lui Iisus, de slujire a altora, servește ca un exemplu pentru întreaga umanitate. De fapt, citirile afirmă:

Căci Stăpânul, Iisus, însuși Hristos, este etalonul pentru fiecare om de pe pământ, fie el arian sau evreu, partenian sau grec. Căci au cu toții etalonul, fie că ei îl numesc la fel, fie că nu... (3528 - 1)

Însuși Iisus afirma, „Eu sunt întru Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi”. [Ioan 14: 20] Suntem cu toții o parte din aceeași Sursă spirituală. Iisus este un copil al lui Dumnezeu – așa cum și noi suntem cu toți copiii lui Dumnezeu. Suntem cu toții chemați să facem ceea ce a făcut Iisus, iar El, ca Frate Mai Mare și Etalon al nostru, ne va arăta Calea. De fapt, Iisus este Bunul Păstor care este foarte implicat chiar acum în a aduna turma Domnului și în a ne învăța despre legătura cu Creatorul.

În discuția cu Dumnezeu despre natura noastră spirituală comună și destinul final, Iisus afirmă:

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume... Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem.

Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. [Ioan 17 - 16, 21 - 23]

Importanța acestei afirmații - faptul că fiecare om este o parte integrantă a turmei Domnului și că împărtășim cu toții aceeași legătură cu Creatorul, ca însuși Iisus - va transforma în cele din urmă (chiar revoluționa) modurile în care gândim despre noi înșine și în care ne tratăm unul pe celălalt.

CONCLUZIE

De ce avem atâtea secte religioase dacă principiul Unității este o forță fundamentală în univers? În parte, răspunsul se află în propria noastră diversitate și în faptul că suntem cu toții atrași către ceea ce ne este necesar la un moment dat pentru propria noastră elevare și dezvoltare. În plus posedăm, de asemenea, trăsătura foarte umană de a dori să „țintuim” adevărul nostru, punând parametri în jurul înțelegerii noastre, astfel încât să putem trata cu aceasta. Dar adevărul este un lucru în continuă dezvoltare și citirile lui Cayce afirmă că nimeni nu are toate răspunsurile la uluitoarea întrebare cine suntem cu adevărat ca și copii spirituali ai lui Dumnezeu. Dar chiar și în mijlocul diversității noastre, împărtășim o moștenire spirituală comună. Suntem cu toți copiii aceluiași Dumnezeu. Facem cu toții parte din aceeași Sursă spirituală unică, Creatorul nostru, Mama noastră, Tatăl nostru, Dumnezeul nostru:

Fiecare suflet ce intră în trăirea materială, face aceasta pentru acele scopuri ale avansării către acea conștientizare de a fi pe deplin conștient de unitatea cu Forțele Creatoare. (2632 - 1)

Unitatea ca forță, arată că fiecare din noi este conectat în moduri în care nu ne-am fi putut imagina vreodată înainte. Încercarea noastră constă în a aduce acea Integritate în conștiință, o „conștientizare în lăuntrul fiecărui suflet, imprimată ca etalon în minte și așteptând să fie trezită de dorința fiecărui suflet de a se uni cu

Dumnezeu". Indiferent de religia sau principiile personale ale cuiva, acest etalon Hristic există ca potențial în fiecare fibră a ființei sale. Este acea parte din noi care, totdeauna în perfect acord cu Creatorul, așteaptă pur și simplu să-și afle manifestarea în viețile noastre:

Căci, desigur, în El, Dumnezeu Tatăl, vă mișcați și ființați. Acționați ca atare! Nu acționați (N.R.: și ființați) așa cum credeți voi că este bine! Puteți ajunge la această fază, dar când veți ajunge la acest stadiu, nu vă mai gândiți la voi înșivă. Căci, ce este etalonul? O ființă Divină, existând ca Om, egală cu Dumnezeu și El a acționat astfel pe pământ. El nu a păstrat nimic pentru Sine astfel ca voi, prin grația Lui, prin mila Lui, prin sacrificiul Lui, să puteți avea un sprijin în acea Primă Căuză - Dumnezeu; acel Prim Principiu - Duhul Sfânt. (4083 - 1)

LECȚIA A DOUĂSPREZECEA

IUBIREA

Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. [Corinteni 13: 13]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, prin iubirea pe care Tu ai manifestat-o în lume prin Fiul Tău, Hristos, fă-ne mai conștienți că „Dumnezeu este iubire”. (262 - 43)

IUBIREA

„Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima, mintea și sufletul; pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Căci aceasta este toată legea - toată legea.

(262 - 100)

...partea culminantă a acestei serii de lecții va fi iubirea; căci El a iubit lumea atât de mult încât L-a dat pe Fiul Lui, S-a dat pe Sine, pentru ca oamenii să ajungă să înțeleagă unitatea Tatălui pe pământ. (262 - 38)

Deseori, când auzim cuvântul „iubire”, aceasta invocă imagini de romantism sau pasiune. Sau, poate, ne gândim la iubire ca descriind o legătură pe care o împărtășim cu altcineva - un părinte, un însoțitor, un prieten sau un copil. Deși toate acestea sunt cu siguranță

semne de iubire, ele nu descriu adecvat natura iubirii însăși. Iubirea este mult mai mult decât o emoție umană. Adevărata iubire se revarsă asupra celorlalți fără a ține seama de ce se primește în schimb. În cele din urmă, este o stare de a fi ce permite lui Dumnezeu să lucreze în permanență prin noi, ca o cale pentru binecuvântările Lui.

Din perspectiva citirilor lui Edgar Cayce, întregul scop al vieții este de a lăsa iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. De aceea, iubirea poate fi cel mai mare serviciu pe care îl putem oferi altcuiva. De fapt, într-un sens foarte real, iubirea este baza a tot ceea ce noi trebuie să devenim:

Copiii Luminii în primul rând iubesc, căci „deși eu pot avea darul profeției, deși pot vorbi în limbi necunoscute, deși-mi dau trupul să fie ars, dacă nu am Duhul Fiului Omului, nimic nu sunt”. Căci Copiii Luminii îl cunosc pe El; El îi cheamă pe fiecare după numele său. (262 - 46)

În ciuda necesităților vieții materiale, numai iubirea este cea care contează cu adevărat. Forțele Creatoare vor putea să lucreze în și prin noi, numai ca urmare a dorinței noastre de a exprima iubirea necondiționată. Iubirea este fructul perfect al sufletului. Este dăruirea a tot ce avem mai bun, ce este mai bun din ceea ce cunoaștem. Este o puternică expresie a vindecării. Este un mare învățător. Ea permite realizarea scopului cuiva în viață, căci numai prin iubire, Duhul Sfânt poate fi manifestat pe pământ. Iubirea necondiționată - Iubirea Divină - este universală. Din acest motiv, adevărata iubire nu cunoaște nicio preferință. În termenii cei mai simpli, unitatea este legată de universalitatea Forței Unice, iar Iubirea Divină poate fi privită ca expresia acelei forțe. Într-un efort de descriere a căilor prin care poate fi exprimată universalitatea iubirii lui Dumnezeu, Edgar Cayce a spus membrilor primului grup de studiu că ei nu erau limitați în ceea ce privește modul în care ar putea experimenta personal iubirea Creatorului:

Fiecare poate găsi în aceasta ceea ce caută... în ceea

ce exprimă zâmbetul unui copil, în speranță, lumină, căutarea, manifestarea a ceea ce este iubirea neîntinată. Altul poate vedea aceasta într-un trandafir – cu tot ce este legat de acesta – pentru a face să se manifeste acea frumusețe într-o expresie care să poată aduce slava Făcătorului său. Altul poate găsi aceasta în prietenie, în ceea ce se vorbește fără a ține seama de sine, ceva ce duce la expresii ale iubirii preamărite prin atitudinea prietenoasă ce vine odată cu prietenia. Altul poate găsi aceasta în frumusețea unui cântec, în armonia care se regăsește în expresia lăuntrică a sufletului; fie în instrumente, fie în sufletul născut în cultul Dătătorului de Lumină. Altul poate afla același lucru în expresiile datoriei împlinite ce poate însemna foarte mult pentru cel care, fără a se gândi la el însuși, demonstrează aceasta în faptele vieții, în care deși primul gând este la datoria din punct de vedere material, își manifestă iubirea arătând pe deplin viața Lui, iubirea Lui, până când El va veni din nou! Altul va găsi aceasta în felul de a vorbi în diferite circumstanțe ce se ivesc „în viața tuturor, prin acele asocieri ce survin în derularea vieții de zi cu zi și în încurajările ce pot fi date prin vorba bună spusă; oferirea unei cani cu apă cuiva care este în căutare, acelora care însetează. Aceasta poate demonstra iubirea ce se manifestă în „Dumnezeu este iubire”. Altul poate găsi aceasta în orice mâinile pot să facă, dar este bine făcut, în toate fazele vieții cuiva care se dăruiește pe sine la fiecare pas în viața de zi cu zi, făcând tot ceea ce este mai bun cu ceea ce-l reprezintă, întru slava a ceea ce El a spus: „...întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut”. Altul va descoperi aceasta în gloria ce vine prin satisfacția unei inimi mulțumite, ce știe că fiecare zi a adus o oportunitate de care s-a profitat arătând bunătatea unuia, renunțând la interesele lui proprii pentru a aduce mai multă bucurie și lumină aproapelui, în activitățile vieții de zi cu zi. Altul poate găsi aceasta în așteptarea acelor zile ce pot veni în viețile petrecute în slujba Lui, a Celui ce te cheamă să-ți întorci fața către El

pentru a primi cunoașterea în inima ta, în viața ta petrecută în slujba Lui zi de zi. (262 - 45)

Cu alte cuvinte, iubirea este o stare de fond care poate fi găsită oricând sălășluind în Conștiința Lui. Ori de câte ori căutăm să devenim o cale pentru Bindecuvântările Lui, împlinind lucrurile pentru care ne-am născut, este exprimată iubirea. Iubirea este condiția care face ca integritatea noastră lăuntrică să strălucească atunci când se manifestă. În timp, pe măsură ce conștiința noastră se extinde vom descoperi că iubirea este Dumnezeu și că, exact ca și Creatorul nostru, ea există pretutindeni.

MAREA PORUNCĂ

Discutând despre importanța iubirii, citirile lui Cayce s-au referit în mod repetat la „Marea Poruncă”. Aflată în Noul Testament, informația a fost dată de Fratele nostru Mai Mare ca răspuns la o întrebare privind cea mai importantă lege dată de Moise:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. [Matei 22: 37 - 39]

Repetând ca un ecou același focar de interes, materialul lui Cayce afirmă:

Întâia și ultima dintre porunci sunt toată legea: îl vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima, cugetul, sufletul, trupul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Restul nu face decât să explice, să interpreteze și să manifeste principiile legii. Căci legea este iubirea și iubirea este lege. Și Domnul este Unul întru aceasta. (2905 - 3)

Suntem imediat pătrunși de informația că trebuie să iubim în primul rând pe Dumnezeu. Am putea spune: „Bine, mi se pare firesc” sau, pe de altă parte, ne putem întreba chiar de ce? De ce Marea Poruncă ne cere să iubim mai întâi pe Dumnezeu? Într-o anumită privință, poate că dacă putem să-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu, atunci orice altceva va veni oarecum în loc. În timpul acelor

momente în care manifestăm cu adevărat iubirea de Dumnezeu, avem oportunitatea să vedem fiecare ființă umană ca o expresie a iubirii Creatorului. Conform citirilor, atunci când iubirea este cu adevărat o parte a conștiinței noastre, ea poate fi simțită în zâmbetul unui copil, în frumusețea unui trandafir ce se desface, într-o prietenie ce nu iscă gânduri egoiste; de fapt, iubirea poate fi găsită peste tot. O altă cale de a privi la ceea ce accentuează citirile despre Marea Poruncă, stabilește scopul primordial al existenței noastre pe pământ: de a deveni într-un fel o cale de binecuvântare - un canal al iubirii lui Dumnezeu - către alții. În limbajul citirilor:

Păstrează cântecul inimii. Nu privi slujirea Lui ca pe o datorie; ci mai degrabă ca pe un privilegiu de a transmite mai departe în viața ta, trăirea ta, binecuvântările care au fost și cele care pot fi ale tale într-o oportunitate de a-l sluji pe aproapele tău. În acest fel, bucurii și binecuvântări mai mari vor veni în propria ta viață. Și află că aceasta este numai teorie, dacă această trăire nu este a ta, cu propriul tău suflet. Totuși, așa cum trăiești zi de zi printre oportunitățile slujirii prin a fi o cale de binecuvântare, așa va fi viața ta, trăirea ta în prezent îmbogățită întru Domnul. (473 - 1)

Membrilor primului grup de studiu li s-a spus ce fel de conștiință personală este scopul final:

Când îl iubești pe Dumnezeu mai mult decât pe tine însuși, atunci este ziua, ora trezirii în lăuntrul tău! Să-L slujești, să-l împlinești poruncile, să fi - așa cum a fost - un sacrificiu în toate lucrurile ce duc la arsuri, la dorințe, la acele lucruri care duc la slăbiciunea cărnii; ca tu să poți afla că ești pe calea Lui și că El te va însoți. Atunci devii altruist, când devii conștient de Duhul Lui, de Iubirea Lui care intră în tine și prin tine te călăuzesc în vorbele tale, faptele tale și slujirea ta. (262 - 59)

Cu alte cuvinte, Marea Poruncă se referă la iubire, în cea mai înaltă formă a ei. Nu este afecțiune sau pasiune, nu este posesivă sau condițională, nu este niciodată geloasă sau nesigură. Marea Poruncă se referă la

cultivarea iubirii ca stare a propriei noastre conștiințe: dăruind în jur tot ce este mai bun în noi, fără niciun gând de a primi ceva în schimb.

IUBIREA ESTE DĂRUIRE

Uneori, ceea ce noi numim „iubire”, poate fi egoism. Iubirea egoistă este o iubire limitată în dăruire, de aceea dorința noastră este de a o smulge și de a o atrage către noi. Dimpotrivă, iubirea altruistă este fără granițe sau limite. Spre deosebire de iubirea pe care o atragem către noi, iubirea ce cuprinde dăruirea de sine este cea care curge din noi către alții. Capacitatea noastră de a împărtăși această iubire crește odată cu elevarea noastră. De fapt, întregul proces al vieții este unul de transformare și elevare personală. Dar elevarea noastră vine numai în măsura în care etalonul nostru lăuntric al integrității se desfășoară în interacțiunea și slujirea altruistă și iubirea noastră către ceilalți. În fond, această desfășurare este procesul care ne permite să ne iubim cu adevărat unul pe altul, așa cum suntem iubiți de Creator. Este o elevare în care recunoaștem Legea Iubirii, o lege poate cel mai bine exprimată ca „dăruire prin fapte”.

Întrebare: Ce este Legea Iubirii?

Răspuns: Dăruire! Așa cum este dat în această poruncă: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Așa cum este dat în aceasta poruncă: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima, cu tot sufletul și trupul tău”... Luați aminte că nu este hotărâre mai mare ca aceasta: „Dumnezeu a iubit atât de mult creația Sa, sau lumea, încât a dăruit pe unicul Lui Fiu zămislit, pentru izbăvirea lor”. Prin această iubire, în măsura în care omul face ca aceasta să se manifeste în propria lui inimă și viață, acea lege este atinsă și încuviințând o lege, ea devine parte a personalității. Aceasta este

Legea Iubirii. Dăruirea prin fapte, fără constrângere, fără a exprima, manifesta, arăta, dori sau răsplăti pentru ceea ce ai dăruit.

Astfel iubirea este lege și legea este iubire. Dumnezeu este iubire. Iubirea este Dumnezeu. (3744 - 5)

Citirile au afirmat în mod repetat că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât El a dăruit Creației Lui tot ce a avut: capacitatea de a deveni una cu El. Așa cum iubirea înseamnă dăruirea a tot ceea ce este mai bun în noi, în cele din urmă, faptele creației care implică lepădarea de sine sunt înfăptuite în aceeași manieră. De fapt, una din citiri (262 - 46) afirmă că întreaga Creație a fost adusă în stadiul de manifestare tot prin iubire.

Căci fiecare fir de iarbă, fiecare pom și fiecare floare a lui, fiecare colț de stâncă, fiecare munte, fiecare râu, fiecare lac este un dar de la Forțele Creatoare, în viața omului, pentru ca el să cunoască mai mult din iubirea lui Dumnezeu. Și ca un suflet, ca o persoană în dezvoltare să vadă în ființe, în diferitele regnuri, cum își îngrijesc puii, cât de selective sunt în împerecherea lor, cât de atente sunt la influențe și la ceea ce le înconjoară, să învețe din aceste lecții ale Naturii sau expresii ale lui Dumnezeu către fiii Omului; căci El este în mod evident în templul Său sfânt și este atent la starea omului dacă omul păzește legile naturii, ale lui Dumnezeu. Căci iubirea este lege, iubirea este Dumnezeu. (1248 - 1)

Căci aspectele puterii și atotpătrunderii unei astfel de iubiri depășește înțelegerea noastră. Dar așa cum Iisus a venit să înfăptuiască această legătură, manifestând iubirea lui Dumnezeu pe pământ, așa suntem și noi chemați pentru o astfel de slujire. Copiii lui Dumnezeu fiind, putem exprima acel sentiment de iubire divină în măsura în care permitem Creatorului să-și facă drumul Lui în viața noastră. Suntem încercați în permanență pentru a conștientiza semnificația moștenirii noastre și a legăturii noastre cu Forțele Creatoare.

Ați privit în inima voastră în ultima vreme? Ce fel de imagine ați păstrat acolo? Ține ea de pământ sau de lucrurile care sunt pământești sau ține de acele lucruri celeste ale frumuseții și ale speranței, fără ură, fără gelozie, fără dorința de a vă preamări pe voi înșivă sau pe alții, ci numai de a-L afla pe El, care a spus: „Dacă mă iubiți pe Mine, păstrați poruncile Mele, căci nu sunt grele -

căci jugul meu este ușor și povara mea ca un fulg este”, pentru cei ce doresc venirea Lui. L-ați primit voi pe Domnul, Dumnezeu vostru, în ultima vreme? De ce nu? Ați fost voi blânzi și iubitori cu cineva astăzi? De ce nu? Ați arătat înfățișările exterioare ca să se poată gândi și vorbi de bine despre voi? De ce? Învățați să vă înfățișați spre a fi aprobați întru Domnul nu de către om! Păziți-vă să nu osândiți vreodată pe alții! Nu osândiți, dacă nu vreți să fiți osândiți. Aceasta este legea – Legea Divină! Cauți să cunoști Legea Divină? O poți găsi doar în tine însuși. (294 – 198)

Pe cât ne străduim să împlinim din ce în ce mai puține din dorințele noastre egoiste, plasând în schimb nevoile altora înaintea alor noastre – devenind o adevărată cale de binecuvântare – calitățile Duhului Sfânt devin din ce în ce mai mult o parte a vieților noastre conștiente. Pe măsură ce trăim într-un mod care să aducă expresia Integrității pe pământ, dobândim o conștientizare a sufletului și a dorinței lui de a fi folosit de Forțele Creatoare. Adevărata iubire nu cere nimic în schimb. Ea se revarsă din abundență, de dragul iubirii însăși.

MANIFESTAREA IUBIRII

Cum poate atunci, entitatea – cu cunoașterea propriilor activități pe pământ, prin variatele sale trăiri întru acestea – să continue să aplice aceasta, pentru a deveni din ce în ce mai conștient de unicitatea sa, de conștiința sa, de unitatea cu acea conștiință de a fi una cu această lege pusă în practică, cu această iubire materializată în viața sa? Așa cum ni s-a spus: „Fă ceea ce știi să faci astăzi și apoi următorul pas îți va fi dat ție”... Și printr-o astfel de trăire, vei ajunge din ce în ce mai mult la conștientizarea Ființei Lui sălășluind în tine! Nu întru gloria deșartă, nu întru savoare; ci mai degrabă ca:

„Iată-mă, Doamne, folosește-mă! Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi; pentru ca iubirea Ta, slava Ta, unitatea Ta să se manifeste mai mult, nu numai în viața mea, ci și în a acelora pe care eu îi întâlnesc zi de zi”. (601 – 11)

Atunci când Marea Poruncă ne amintește importanța iubirii lui Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul și sufletul, ne-am putea întreba cum am putea noi aplica aceasta în viața noastră de zi cu zi? Mai simplu spus, aceasta se face prin rugăciune, meditație și prin fapte. De fapt, rugăciunea și meditația sunt în ultima instanță esențiale în a ne ajuta să învățăm cum să iubim. În plus, adevărata iubire față de Divinitate poate fi trăită prin meditație. Motivul este faptul că prin armonizare, etalonul divin lăuntric este impulsionat să devină o parte mai importantă a conștiinței noastre. Și în principal, etalonul Conștiinței Hristice, este un etalon al iubirii:

Lasă să pătrundă în tine acel duh care a fost în Hristos. Nu pentru tine, ci pentru ca ceilalți să poată cunoaște iubirea lui Dumnezeu. Trăiește deci, astfel încât să manifesti acea iubire. (281 - 65)

Odată ce Dumnezeu este iubire, revărsarea iubirii este nesfârșită. Când avem un prieten, sau un iubit, iubirea pe care o avem către acea persoană nu scade pe măsură ce ne facem alți prieteni. Felul în care iubim necondiționat acea persoană, pe care o păstrăm cu cea mai mare dragoste în inimile noastre, este de aceeași manieră cu felul în care trebuie să ajungem să simțim pentru fiecare persoană care intră în viețile noastre. În cele din urmă, trebuie să învățăm să iubim până și pe cel mai înverșunat „dușman”, chiar și pe cei ce nu par să ne răspundă cu iubire:

Căci cel ce nutrește iubirea care este fără disimulare, care este fără favoare, care este fără acele lucruri de auto-indulgență sau preamărire de sine, se îndreaptă către calea ce poate fi deschisă către sine, pentru o înțelegere din ce în ce mai mare. (470 - 11)

În Scripturi, Iisus a accentuat importanța iubirii noastre pentru alții. De fapt, El a dat o „poruncă nouă” [Ioan 13: 34] care spune:

„Iubiți-vă unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu”.

În conformitate cu Edgar Cayce, acea iubire a fost una total dezinteresată. Atunci când suntem capabili să

iubim dezinteresat o altă persoană, atunci legătura persoanei cu ea sau cu el însuși, precum și legătura cu Dumnezeu devine mai importantă decât legătura acesteia cu noi. Aceasta este iubirea în care nu există niciun gând de interes personal. Un exemplu simplu ar putea fi exprimat printr-o ascultare atentă. Încercați pur și simplu să vă faceți timp să ascultați pe deplin o altă persoană fără a încerca să dați niciun răspuns, încercați doar să fiți prezent cu adevărat, ca o ureche atentă la cineva aflat în impas. Numai fiind tăcuți în noi înșine putem auzi mai bine o altă persoană, deci, numai îndepărtarea propriilor motivații ne permite să fim un canal mai bun de iubire către ceilalți. Căci pentru mulți dintre noi, una dintre cele mai dificile lecții pe care le întâmpinăm, este de a învăța să ne iubim pe noi înșine. Chiar dacă iubirea, pentru ceilalți este crucială pentru o viață plină de iubire, aceasta devine posibilă numai atunci când este echilibrată prin iubirea de sine. De fapt, ori de câte ori unii au dorit să afle cum ar fi putut să îmbunătățească anumite legături - învățând cum să iubească pe altcineva - citirile le-au spus că un pas important (pe lângă a fi de ajutor și a face ceea ce știau să facă) era să se iubească mai mult și să se înțeleagă mai bine pe sine. Uneori, acest lucru poate părea dificil. Și totuși, trebuie să ne străduim să ne amintim că fiecare are în launtru său potențialul de a fi integru și de a fi un canal al Iubirii Divine.

Sinele în trup elevează greoi, pentru că sunteți doar oameni, pentru că sunteți limitați; aveți un început, aveți un sfârșit al răbdării voastre, al iubirii, al speranței, al fricii, al dorinței voastre. Acestea trebuie luate în considerare de asemenea; nu atât pentru sine, dar atunci când aceste probleme ne apasă, așa cum El a dat, nu poți străbate calea de unul singur, ci El a promis în Conștiința Hristică să te întărească, să-ți dea viață, și aceasta din abundență. (3161 - 1)

În scopul elevării către moștenirea destinului nostru, trebuie să începem să ne iubim pe noi înșine (și unul pe altul) așa cum suntem iubiți de Dumnezeu.

Căci fiecare își dă seama, conform acestor principii adevărate, că, dacă Dumnezeu nu l-ar iubi, ce șanse ar mai fi pentru om să-și găsească drumul de întoarcere la Dumnezeu? Astfel, fiecare trebuie să facă pentru alții, ceea ce ar dori ca Fratele lui, Hristos, Dumnezeu Tatăl, să facă pentru el; și să aplice bineînțeles mai întâi, la sfârșit și întotdeauna, rugăciunea Lui: „Și ne iartă nouă, greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri”. Deci, din ce în ce mai puțin pentru sine, din ce în ce mai mult din iubirea perfectă, fără disimulare, păstrând această credință. Află că odată ce există o activitate a binelui, binele poate doar să răspândească sămânța adevărului. Și va fi pentru fiecare așa cum a fost spus fiilor lui Israel. Ei au intrat pe Pământul Făgăduinței nu datorită cinstei lor, ci datorită iubirii Tatălui pentru cei ce au încercat să trăiască cinstiți. (5758 - 1)

CONCLUZIE

Căci acestea sunt momentele și ocaziile când trebuie făcut orice efort pentru a păstra universalitatea iubirii așa cum a fost și este arătată de cei ce caută calea prin El - Cel ce este Lumina Lumii! (877 - 29)

Iubirea lui Dumnezeu este nemărginită. Așa cum soarele își trimite căldura și lumina peste fiecare și peste toate fără judecată sau condiții, iubirea lui Dumnezeu se revarsă peste fiecare în mod egal. Creatorul iubește și pe cel drept și pe cel nedrept, și pe cel bun și pe cel rău, pe cei ce au credință și pe cei ce au pierdut-o, și pe cei pe care noi îi urâm precum și pe cei pe care-i iubim necondiționat.

Iubirea lui Dumnezeu este disponibilă în fiecare circumstanță, în fiecare activitate - Ființa lui inundă întreaga Creație. A iubi pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima, cu tot cugetul și cu tot sufletul și a iubi aproapele ca pe noi înșine, este toată Legea lui Dumnezeu - este scopul existenței noastre pe pământ.

Pentru acest scop ați venit voi în această viață; pentru a putea slăvi această conștiință, această conștiință a prezenței Lui, a Duhului Său sălășluind în tine. Exprimați

acest lucru prin comportarea voastră, prin felul în care manifestați iubirea voastră pentru alții pentru, zi de zi. (1348 - 1)

Căci amintiți-vă Legea. Bucățica mică de drojdie dospește tot aluatul. Din nou se poate repeta - este puțin câte puțin, rând pe rând, precept după precept. Nu pentru că omul nu știe, nu a auzit despre acele activități necesare în viața fiecăruia - pentru a aduce fericita zi a Domnului - ci pentru că el are nevoie să i se amintească iarăși și iarăși.

Căci sunt cu toții copii și toți caută calea, adesea bâjbâind orbește, urmându-i pe cei ce i-ar putea conduce înapoi sau încolo, atunci când este nevoie să se reamintească faptul că trebuie să ne iubim unul pe altul așa cum Dumnezeu l-a iubit pe om și a manifestat acea iubire... dacă cei ce caută nu vor face decât să-și deschidă inimile, ochii, sufletele, către minunata iubire pe care Dumnezeu Tatăl a revărsat-o peste fiii oamenilor. (251 - 110).

Iubirea nu este un lucru ce trebuie păstrat, ci mai degrabă o conștiință ce trebuie trăită. Iubirea Divină este iubirea sub cea mai înaltă formă a ei. Este o stare de conștiință ce permite Divinității să lucreze prin noi. Nu este posesivă sau condițională. Nu este niciodată geloasă sau nesigură. Ea este întărită de o conștiință a unității, deoarece amprenta Creatorului se află peste tot în Univers.

Indiferent de cine suntem, în cele din urmă, moștenirea, destinul nostru este acela de împlini lucrurile pentru care am fost creați. Avem capacitatea de a ne explica și de a înțelege și de a dori să fim o cale a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Numai în acest fel cooperăm pe deplin cu Forțele Creatoare. Noi am uitat legătura noastră cu Divinitatea. Suntem copiii lui Dumnezeu cu responsabilitatea de a aduce Duhul Lui pe pământ. Dacă vom ajunge cu adevărat să ne cunoaștem așa cum suntem știuți de Dumnezeu, aceasta va cere armonizare și punere în practică. Unul dintre cele mai importante lucruri pe

care le putem face este să alegem o motivație și un ideal pentru viețile noastre și să permitem Duhului lui Hristos să se manifeste prin noi.

În măsura în care alegem gândul și fapta dreaptă, cultivăm adânc în noi credința. Cu cât crește credința, cu atât crește capacitatea de a fi folosiți ca un canal al Duhului Sfânt. Viața noastră devine mai virtuoasă și înțelegerea noastră se mărește ca expresie a integrității noastre lăuntrice.

Toate sufletele împărtășesc același etalon al Integrității care caută mereu să-și regăsească exprimarea. Prin prietenie dobândim realizarea acestei legături între unul și celălalt și a legăturii noastre cu Dumnezeu. Și cu răbdare vom fi și mai mult în posesia capacității sufletului de a permite Iubirii, Legilor și Ființei lui Dumnezeu să curgă prin viețile noastre, în manifestare. Indiferent unde ne aflăm în acest moment, Conștiința Hristică stă la ușa conștiinței noastre prezente. Acest Etalon Hristic ne va permite să ajungem să ne dăm seama că ne aflăm mereu în prezența Lui. Tot ceea ce trebuie să facem pentru a exprima Duhul Hristic este să depășim acele obstacole ce stau între noi și cunoașterea acelei conștiințe și El va veghea fiecare pas al nostru. Odată ce Dumnezeu se află în tot ce există, atunci tot ce există este Dumnezeu. Prin lepădarea de sine, putem cultiva conștientizarea acelei unități și putem începe s-o trăim. În ultimă instanță, această conștientizare și expresia ei este cel mai mare dar de iubire de la Dumnezeu:

Lui, sau ei, celui ce este credincios i se va da o coroană de lumină. Și numele Lui va fi mai presus de orice nume; căci voi cei ce ați văzut lumina știți în cine ați crezut și știți că în trupul vostru, în propriul vostru suflet se află templul Dumnezeului viu și că acesta poate acționa în relațiile voastre cu aproapele în asemenea măsură, încât puteți deveni râuri de lumină, de cunoaștere, ca niște munți de tărie, ca niște pășuni pentru cei înfomețați, ca odihna pentru cei obosiți, ca forța pentru cei slabi. Păstrați credința! (28128)

Suntem companioni și co-creatori cu Dumnezeu. Să manifestăm de acum înainte iubirea pe care Creatorul o are pentru noi lăsând-o să curgă pe pământ. Și zi de zi, pe măsură ce vom face ceea ce El ar dori ca noi să facem, devenind căi ale binecuvântărilor Lui pentru alții, vom merita în cele din urmă să ne numim Copiii lui Dumnezeu.

Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufeste. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedrepte, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. [Corinteni 13: 4 - 7, 13]

Căci porunca acesta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine și nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă și să ne-o dea s-o auzim și s-o facem? Și nu este ea nici peste mare, că să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare, ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim și s-o împlinim?

Ci Cuvântul acesta este foarte aproape de tine; El este în gura ta și în inima ta ca să-l faci. [Deuteronomul 30: 11 - 14]

Întrebare: Conștiința Hristică trebuie să fie descrisă ca fiind conștiința lăuntrică a fiecărui suflet, impregnată în el ca etalon, așteptând spre a fi trezit de dorința împlinirii unității sufletului cu Dumnezeu?

Răspuns: Corect. Aceasta este ideea cu exactitate! (5749 - 14) ... Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. [Matei 22: 37 - 39]

Toată legea este să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, sufletul tău, cu toată ființa ta; pe aproapele tău ca pe tine însuși. Aceasta este toată legea,

acesta este scopul deplin pentru o viață, o activitate, a unei entități în orice viață dată sau personală sau înfățișare chiar de-a lungul călătoriilor într-un plan material. (1464 - 2)

O altă pildă le-a pus înaintea, zicând: „Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în țarina sa, și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut, este mai mare decât toate ierburile și se face pom, încât vin păsările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui”.

Altă pildă le-a spus lor: „Împărăția Cerurilor este asemenea aluatului pe care, luându-l, o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată”. [Matei 1: 31 - 33]

Căci tu te înalți spre rai, nu mergi în rai. Este înscris în propria ta conștiință ca tu să te înalți acolo. (3409 - 1)

CE ESTE A.R.E?

Asociația pentru Cercetare și Iluminare (The Association For Research and Enlightenment, Inc, - A.R.E.) este sediul central internațional pentru lucrarea lui Edgar Cayce (1877 - 1945), care este considerat ca fiind cel mai bine documentat medium al sec XX (N.R.: până în prezentul lui). Fondată în 1931, A.R.E. constă într-o comuniune de oameni din toate straturile sociale ale vieții și tradițiile religioase, care au descoperit în citirile lui Edgar Cayce interpretări pline de înțeles și transformatoare ale vieții.

Deși sediul central al A.R.E. este situat în Virginia Beach-Virginia, unde vizitatorii sunt întotdeauna bineveniți, comunitatea A.R.E. este o rețea globală de persoane care țin conferințe și întreprind activități educaționale peste tot în lume. Oameni de toate vârstele sunt invitați să participe la programe ce se focalizează asupra unor subiecte ca sănătatea holistică, visele, reîntruparea, meditația și spiritualitatea personală.

Pe lângă grupurile de studiu și diferite activități, A.R.E. oferă membrilor ei beneficii și servicii, un magazin bilunar, un ziar, extrase din citirile lui Edgar Cayce,

conferințe, turnee internaționale, un plan de învățământ pentru un curs de masaj, o impresionantă rețea de voluntari, o tabără de agrement pentru copii și adulți, A.R.E. având contacte peste tot în lume.

A.R.E. menține de asemenea și o afiliere cu Atlantic University, care oferă un program de masterat în Studii Transpersonale. Pentru informații suplimentare, vă rugăm contactați:

A.R.E.

67th St, and Atlantic Ave. P.D. Box 595 Virginia Beach, VA 23451 - 0595 (757) 428 - 3588 sau 1 - 800 - 333 - 4499